Austin Freeman

TREI ZILE DE MISTER

Austin Freeman

TREI ZILE DE MISTER

PRIMA PARTE

Miercuri 5 August

I

— Ia te uită! strigă Billy, în momentul când intram în gara King Cross: *„Marele incendiu din Waverdale. Scotland Yard complet derutat”.*

Și îmi arătă afișul unui ziar, agățat pe chioșcul gării, dar eu priveam în altă direcție.

— Ce este? mă întrebă Billy. Ai zărit un prieten?

— Uită-te la individul de colo. Îl observi?

— Cine este? Un escroc?

— Nu știu. Îl cheamă Vandermeyer și este bijutier la Amsterdam, n-a fost încă bănuit, dar cred că mă cunoaște și aș vrea să aflu mai mult despre el. Îți amintești de dispariția, după incendiul din Waverdale a smaragdelor numite: „Corléone”. După numele vechii familii care le poseda pe vremuri.

— Crezi că el le caută?

— Da dacă se duce la Lindstone, vei călători cu el, sper că nu ne-a văzut împreună, căci altfel ești destul de insignifiant ca să poți fi remarcat.

Billy surâse. Deoarece fusese recent înaintat la gradul de sergent el se credea un personaj important. Va fi, de altfel, ginerele meu.

— Și dacă e prea puțin vorbăreț?

— Ai să-l supraveghezi atent și vei veni să-mi raportezi, la orele șase, la postul de poliție din Lindstone.

Mă instalai într-un compartiment de clasa întâia. După câteva clipe, se apropie un hamal cu o valiză pe care o depuse în compartimentul vecin. Era urmat de un bărbat corpolent și agitat care îmi făcu impresia, că mă recunoaște. El ieși spre aș cumpăra un ziar și profită de acest prilej ca să mă observe iar în treacăt. Abia pornise trenul și ușa compartimentului meu se deschise, lăsând să intre pe vecinul meu. El își puse pălăria în plasă și se așeză în fața mea.

Noul meu tovarăș de drum avea o față rotundă, era aproape chel, buze groase și o dublă bărbie. Era mai greu ca mine, care cântăresc totuși peste nouăzeci de kg. El îmi surâse și mă întrebă:

— Ce mai faci inspectore Frost? Te-am văzut odată la procesul Stepanovich și te-am recunoscut imediat, mi-am spus imediat. Ăsta este un noroc! Să călătoresc cu inspectorul și să-l aud vorbindu-mi de incendiul din Waverdale!

— Dar cine ești d-ta??

— Mă numesc Pontifex. Sunt de la biroul de avocați South, Ward și Pontifex, care este foarte cunoscut. Vei găsi numele nostru pe aproape toate prospectele lui Oldroyd. Este cel mai bun client al nostru.

— E o relație care gândesc că vă este foarte utilă.

— Într-adevăr, vei înțelege acum de ce incendiul din Waverdale mă interesează atât de mult; știu ce gândești în acest moment: „Să-l ia dracu’ pe individul ăsta! Ce mă tot plictisește? N-am să-i spun nimic!” Nu te pot blama. Știu ce se numește secretul profesional! Dar nu ți-ar strica să mă cunoști, căci aș putea să-ți fiu de folos… Mă înțelegi?

— Foarte bine! Nu te scuza. Îmi place totdeauna să discut cu cineva despre afacerile care îmi sunt încredințate; asta îmi folosește mult, iar secretul profesional îl consider ca ceva inutil. Eu caut informații și

sunt sigur că d-ta îmi poți da destule.

— Nu am fost la Waverdale, așa că nu-ți pot spune nimic în această privință.

— Și eu am fost însărcinat abia aseară cu această afacere, așa că nici eu n-am vizitat încă Waverdale.

— Cred că domnul Oldroyd a suferit acolo o pagubă mare.

— Am impresia că mai curând vor păgubi companiile de asigurări.

— A d-ta discuți din punct de vedere material?? Dar mai există pe lume și altceva decât banii!

— Știu bine… Totuși numele lui Oldroyd evocă imediat banul.

— Aci te înșeli. Dv. cei de la Scotland Yard vă bizuiți pe informațiile luate din fișe. Acolo domnul Oldroyd este trecut „milionar” și asta este de ajuns pentru d-ta. Eu nu cred că pierderea proprietății din Waverdale să-l fi impresionat numai din punct de vedere material. Să nu uităm că Waverdale a fost foarte mult timp reședința principală a conților de Lidstone, ceea ce are o deosebită importanță. Lordul Lidstone este încă proprietarul lui Mervyn Court; se poate ca situația lui financiară să nu fie strălucită, dar influența lui socială a rămas intactă. Domnul Oldroyd are un fiu, care a făcut strălucite studii universitare. Iar lordul are o fiică unică. Mervyn Court ca și titlul de lord vor trece, după moartea sa asupra unui văr îndepărtat, conform legii. Dar dacă tânărul Oldroyd se căsătorește cu lady Suzane? Copiii lor vor moșteni bunurile și titlul de lord.

— Ideea nu este rea. Dar cine crezi d-ta, că a provocat incendiul din Waverdale?

— Cred că niște bandiți.

— Se prea poate. Dar îmi pare că amicul d-tale Oldroyd a scăpat printr-o minune, coborând pe o scară, care fusese instalată abia cu o săptămână înainte.

— Este într-adevăr o minune cerească, murmură

Pontifex.

— Bănuiesc că domnul Oldroyd are mulți inamici?

— Bineînțeles! Toți oamenii de acțiune au dușmani, dar ai săi nu sunt dintre aceia care să dea foc unei case, bine asigurate. Asta este elementar. Căci inamicii săi nu sunt atât de proști.

— Ai putea să-mi indici numele lor?

— Nu au nicio importanță. Sunt numai oameni de afaceri care s-ar ruina bucuroși unii pe alții, dar prin mijloace care nu sunt interzise de legi.

— Dar inamicii particulari?

— De unde să știu eu? Evident acel tânăr ridicol care se numește Ernest Mervyn și care va fi odată Lord Lidstone, dar el nu contează; el a ridicat o mulțime de dificultăți, cu ocazia vinderii domeniului Waverdale, ceea ce era absurd, căci el n-are para chioară și trăiește după urma rentei ce i-o servește contele!

— Sărmanul băiat! Mi se pare că dușmănia lui este îndreptată mai curând împotriva lordului Lidstone, decât a lui Oldroyd.

— Ai dreptate, inspectare, dar, în zilele noastre, cu mentalitatea tinerilor de azi…

— Așadar, d-ta îl bănuiești?

— Nicidecum; ar fi ridicol! Un avocat ca mine nu se lansează în asemenea fantezii! Ți-am pomenit numele d-lui Mervyn, pentru că doreai să cunoști pe cineva care este ostil d-lui Oldroyd.

— Oh! poți fi sigur că nu voi repeta cele ce mi-ai spus!

— Sunt sigur, de altfel văd că eu ți-am revelat o mulțime de detalii confidențiale, în timp ce d-ta nu mi-ai spus nimic. Ești într-adevăr un model de discreție!

— Cum aș putea să-ți spun ceva atunci când nici n-am început ancheta?

— Sunt convins că servieta d-tale conține toate rapoartele privitoare la afacerea despre care vorbim.

— Este adevărat; aveam chiar intenția să le studiez pe

drum, dar mi-a fost mult mai plăcut să stau de vorbă cu d-ta.

— Sunt dezolat inspectore, de ați fi răpit timpul. De altfel doresc să-mi citesc ziarul.

Citirea rapoartelor îmi revelează un număr de fapte din care voi reproduce cele ce ar putea ajuta cititorului, ca să înțeleagă problema ce-mi era pusă.

Eduard Oldroyd era fiul unui modest bookmaker, care ținea și o mică cafenea la Lidstone. La vârsta de patrusprezece ani el fu angajat la un băcan. Când împlini două zeci și unu de ani, băcanul muri și după șase luni Oldroyd se căsători cu unica lui fiică. În timp de zece ani prăvălioara devenise o mare întreprindere cu numeroase sucursale și se transformase în societate anonimă spre marele profit al lui Oldroyd. Cu timpul achiziționase și alte întreprinderi, iar în ultimii ani devenise un financiar de mare anvergură. Se credea că rivalii săi formaseră un sindicat cu scopul de a-l ruina, căci de câtva timp, numeroase pachete de acțiuni fuseseră zvârlite pe piață. El se văzuse obligat să le răscumpere, astfel, că lumea se întreba dacă mai poseda suficiente capitaluri lichide și dacă băncile îl vor susține până la capăt.

Soția lui murise în urmă cu doisprezece ani, lăsând un singur fiu care-și terminase studiile cu un an înainte. Doi ani după moartea soției sale, Oldroyd se însurase cu miss Banlas, al cărei părinte fusese primar la Lidstone. Avură un băiat care era acum în vârstă de nouă ani.

Oldroyd poseda o splendidă casă în Palace Gardens și-și construise și un magnific castel la Haterick, la cincisprezece km. de Lidstone și la patru km. de Waverdale.

Cu aproape optsprezece luni înainte, spre surpriza generală, el cumpărase Waverdale, reședință istorică, cu tablouri faimoase, covoare, argintărie și obiecte prețioase, acumulate în decursul veacurilor. Cheltuise o sumă enormă spre a restaura castelul și a completa inventarul,

astfel că asigurarea se făcuse pentru o sumă dublă decât costase cumpărarea.

Luni familia Oldroyd împreună cu slugile se instalaseră în reședință. Pentru marți se aștepta sosirea unui mare număr de invitați, iar miercuri trebuia să aibă loc un dineu urmat de bal. Luni seara, un incendiu izbucnise simultan în clădirea centrală cât și în cele două aripi; singure rampele de salvare, recent instalate, permiseră locatarilor să scape de la moarte. Era evident că focul fusese pus. Firul telefonic fusese tăiat, astfel că pompierii din Lidstone, nu putuseră fi chemați. Rampa de incendiu al castelului fusese stricată și nu se găsea niciun strop de benzină în rezervoarele celor zece automobile, de asemenea niciun bidon în garaj.

Luni după masă, secretarul particular al lui Oldroyd se dusese la Banca din Lidstone de unde ridicase faimoasele smaragde „Corléone” ca și alte bijuterii pe care urma să le poarte d-na Oldroyd în seara balului. Ele se găseau în cameră și fură pierdute în cursul incendiului. Acest fapt păru ciudat, căci în castel se afla o casă de bani.

Când terminai citirea rapoartelor, pe care le băgai înapoi în servietă, Pontifex mă întrebă:

— Ei bine! ai lămurit misterul?

— Nu complet. De exemplu aș vrea să știu cine a evaluat la patru sute mii de franci, valoarea smaragdelor?

— Găsești cifra exagerată?

— Nu pot spune nimic, deoarece n-am văzut bijuteriile. De altfel nu mă interesează valoarea lor, ci acel care le-a prețuit.

— Oldroyd îți va spune numele.

— Desigur. Vii și d-ta la Haterick?

— Nu imediat. Am treburi la Lidstone. Dar aș vrea să cunosc părerea d-tale în privința incendiului.

— Nu am putea presupune că este vorba de răzbunarea unui nebun? Spuneai că inamicii comerciali ai lui Oldroyd nu sunt capabili să-i fi dat foc casei. Asta este evident. Dar

există destui oameni care au fost ruinați, când a dat faliment Compania de Ciorăpărie. Desigur nu a fost din vina lui Oldroyd. Știu că el se retrăsese cu mult timp înainte; totuși sunt destule persoane care spun că Oldroyd a risipit o bună parte din capital. Desigur că aceștia se înșală; dar să presupunem că una din ele s-a răzbunat. Ce părere ai?

— Dacă asta este ideea d-tale, apoi ea nu te va conduce departe, căci cel ce a dat foc castelului, este cineva care cunoaște bine locul… ori nimeni… ah! da!… poate tânărul… Dar nu vreau să pronunț niciun nume. Căci vei spune că sunt exagerat de bănuitor. În ce privește Compania de Ciorăpărie, totul era în perfectă regulă și până la sfârșit domnul Oldroyd poseda un mare număr de acțiuni. Și eu am pierdut o sumă frumușică, dar crede-mă, nu fac nimănui vreun reproș.

Trenul se opri în gara Lidstone și Pontifex mă părăsi. Știam ce dorea el să mă facă să cred în privința incendiului și că el mă socoate atât de naiv încât să-mi pierd vremea căutând un nebun care nu există. Mă felicitam însă într-o privință: mă duceam să-l văd pe Oldroyd înainte ca Pontifex să-i poată vorbi.

II

În omnibusul care mergea spre Haterick și apoi spre Waverdale, am găsit un tânăr, întins cât era de lung, pe banchetă; era îmbrăcat cu un pulover și cu un pantalon de flanelă gris; își scosese haina pe care o zvârlise pe banca din față.

— Scuzați-mă, spuse el luându-și haina este foarte cald.

— Foarte cald.

— Veniți de la Londra?

— Da, răspunsei eu, apoi tăcurăm amândoi.

După ce îmi ștersei nădușeala începui să privesc

împrejur. Mai întâi examinai pe vecinul meu care era solid ca un atlet și care părea că nu se interesează de loc de mine; la prima vedere făcea impresia unui jucător de golf; ținea o pipă între dinții săi puternici și zvârlea rotocoale de fum. Lângă mine se afla o valiză purtând numeroase etichete. De mâner se afla atașată o carte de vizită. Mă prefăcui că-mi aranjez pălăria în plasă și putui să citesc numele, imprimat pe cartea de vizită; mă aflam alături de dl. E. Mervyn. Era un adevărat noroc pe care nu trebuia să-l scap.

Mă așezai deci și desfăcui gazeta, privi reportajul despre incendiul din Waverdale, apoi depusei ziarul pe genunchi și declarai:

— Iată o afacere tristă!

Tânărul ridică privirea și întrebă:

— Ce anume?

— Incendiul din Waverdale, replicai eu arătându-i reportajul.

— Într-adevăr, spuse el cu un fel de rânjet.

— Este o afacere foarte misterioasă.

— Nu prea, ripostă el. Este evident că Oldroyd a pus singur focul și nu înțeleg de ce poliția nu l-a arestat încă.

— Poate că n-are dovezi suficiente.

— Ei bine! Dacă Scotland Yard nu poate găsi aceste probe apoi se va găsi altcineva care să-i le furnizeze. Asta nu va fi prea dificil.

— Poate că, de fapt, focul n-a fost pus. Aceste clădiri vechi în care electricitatea a fost instalată de curând și unde se afla multă lemnărie, sunt deseori prada flăcărilor. Un scurt circuit…

— Fleacuri! Dacă ai fi văzut incendiul, n-ai fi vorbit astfel.

— Toate acestea sunt neliniștitoare… Eu mă duc la Haterick să-l văd pe d-l Oldroyd.

Tânărul mă privi mirat dar deloc turburat, apoi îmi strigă:

— Poți repeta „porcului” tot ce am spus.

— Nici nu mă gândesc; nu-l cunosc; mă duc la el pentru afaceri.

— Atunci fi prudent, căci altfel vei fi înșelat.

— Mulțumesc pentru sfat. Se pare că-l cunoști bine.

— Nu, și nici nu vreau. Dar castelul său este deschis odată pe săptămână pentru vizitatori. Mă amuză să plătesc un shiling ca să pot vedea tablourile.

— Sunt frumoase, nu?

— Cert. Sunt unele inestimabile, dar prost expuse.

— Posibil, dar drept să-ți spun tablourile nu mă interesează nici când sunt furate; de altfel cine ar face o asemenea prostie, din care n-ar putea trage vreun folos?

— Crezi asta? Aș paria că pot fura de acolo un tablou și să-l vând tocmai la San Francisco, la prețul său adevărat, fără ca cineva să îndrăznească să-mi pună vreo întrebare.

— Evident, spusei întorcând cartea de vizită de pe valiză, un nume ca al d-tale, inspiră încredere.

— Ah! Știi cine sunt? În acest caz înțelegi ce simt cu privire la Waverdale și de ce vreau ca acest om să fi arestat.

— Da. Înțeleg prea bine, dar nu văd de ce bănuiești că domnul Oldroyd a pus foc propriului său castel. Doar nu-ți închipui că a procedat astfel numai ca să-ți producă d-tale neplăcere?

— Nu vei admite poate cele ce-ți voi spune, dar voi încerca totuși să-ți explic afacerea despre care vorbim. Individul pe care te duci să-l vezi s-a născut într-un bordei din Lidstone; de când era tânăr, el a auzit spunându-se că Waverdale este un domeniu magnific și că lordul este un mare senior. Când s-a îmbogățit, el a construit castelul Haterick pe deal, ca să domine Waverdale. Un timp oarecare a fost mulțumit dar apoi și-a dat seamă că Haterick era o clădire frumoasă, dar că îi lipsea prestigiul de care se bucura Waverdale. Apoi toată averea pe care o poseda Oldroyd nu putea compensa stima și respectul de

care se bucura lordul, înțelegi? Asta îl enerva. Avea, cum se spune, psihoza inferiorității sale. Apoi sărmanul meu văr s-a găsit strâmtorat căci cheltuielile erau mari, impozitele se ridicară foarte mult și trebuia să se gândească și la înzestrarea fiicei sale. A vândut deci proprietatea lui Oldroyd. Ce triumf pentru aceasta! Numai că, atunci când l-a avut, el n-a știut ce să facă cu Waverdale; atunci i-a dat foc, spre a distruge dovada gloriei familiei noastre.

— Este plauzibil, dar va fi dificil să o dovedești unui juriu.

— O voi dovedi, totuși. Iată-ne ajunși; spune-i lui Oldroyd că-l voi demasca.

— Foarte bine, spusei eu, întinzându-i cartea mea de vizită.

III

Detectivul Barnet, mă aștepta cu o mașină ca să mă ducă la Waverdale; dar eu îi propusei să mergem mai întâi la Haterick.

— Dar, inspectore cred că numai la fața locului am putea să lămurim misterul.

— Sau prin vecini. Cineva a pus foc castelului. În acest moment incendiatorul nu se află în mijlocul ruinelor ci prin împrejurimi, unde noi trebuie să găsim indiciile care să ne conducă spre el… Ai vreo noutate?

— Nimic afară de o ridicolă poveste pe care mi-a spus o cameristă de la Haterick. Ți-am făcut un raport în această privință.

— Au fost regăsite smaragdele Corléone?

— Până acuma nu, dar am însărcinat pe unul dintre cei mai dibaci oameni ai noștri să cerceteze pe locul unde a fost camera d-nei Oldroyd.

— Așadar, nu sunt mari speranțe să le regăsim. Adresează-te unui țăran și promite-i o sută de franci dacă

găsește pietrele. Pentru un orășean tentația de a și le însuși ar fi prea mare, pe când un țăran n-are habar de valoarea lor.

— Oh! dar niciun orășean nu ar putea vinde prea lesne, niște smaragde în valoare de patru sute mii de franci.

— Poate, dacă n-ar ști cui să se adreseze; dar poți să-ți închipui, că un individ mai șiret, găsește împrumutători pe amaneturi care să-i avanseze jumătate din valoarea smaragdelor. Apoi țin să-ți spun că d. Vandemeyer, marele bijutier din Amsterdam se află la Lidstone; a sosit azi dimineață în același tren cu care am venit și eu.

— Ar trebui să-l urmărim.

— Sergentul Smithy de la Scotland Yard a călătorit cu el, și nu-l va pierde din ochi. Mă întâlnesc cu el la orele șase la postul de poliție. Acum altceva: d. Ernest Mervyn se duce la Wawerton și doresc să fie supravegheat.

— De ce?

— Se afla la castelul Waverdale în seara incendiului.

— Asta este imposibil. Cum el era moștenitorul proprietății, i-a făcut multe dificultăți bătrânului conte când acesta a fost obligat s-o vândă; știu că nu este în relații cu domnul Oldroyd.

— Este cu atât mai ciudat deci, că se afla acolo.

IV

La Haterick fui întâmpinat de un valet care îmi spuse că domnul Oldroyd nu se află acasă, fiind plecat la Lidstone pentru afaceri. Constatai că Pontifex avea avantaj asupra mea. Cerui atunci să văd pe d-na sau pe tânărul Oldroyd.

D. Wiliam Oldroyd nu se lăsă așteptat mult timp. Era un tânăr înalt și zvelt. Îmi strânse mâna cu un surâs franc spunându-mi:

— Sunt dezolat că tatăl meu este plecat. Dar trebuie să se înapoieze dintr-o clipă într-alta. Îmi închipui că ați venit

să ne vedeți în legătură cu incendiul Waverdale și că n-ați descoperit încă pe vinovat.

— Ați ghicit în ambele privințe. Dar eu gândeam că aș putea obține de la dv. câteva informații utile.

— Nu prea cred, noi nu știm nimic și suntem incapabili să bănuim ceva. Totuși, deoarece sunteți aci, veți dejuna cu noi.

Un minut mai târziu intrai în sufragerie unde fui prezentat d-nei Oldroyd care strălucea; remarcai colierul de perle care orna pieptul voluminos, diamantele care scânteiau în degetele-i groase și ceasul brățară din platină și briliante. La dreapta ei se afla un băiețaș bondoc, iar alături de el ședea institutoarea lui, o persoană foarte drăguță și bine îmbrăcată. În partea cealaltă a mesei se găsea d. Middleton a cărui aparență era cea a perfectului secretar particular; părul bine ondulat, mustața frumos tăiată și cu o cravată splendidă. Purta ochelari cu rame de aur. Mă așezai pe scaunul liber din stânga d-nei Oldroyd.

În timp ce mâncam, observai pe fiecare în parte. Nimeni nu părea emoționat. Afară de valetul care era să verse o farfurie cu supă!

— Ei bine, inspectore, mă întrebă Wiliam, care este rezultatul examenului?

— Scotland Yard, este complect derutat, ca să reproduc o frază din ziarul de azi.

— N-am avut timp să citesc ziarul astăzi, declară d-na Oldroyd. Îmi închipui că coloanele lui sunt pline de relatări despre incendiu.

— Se vorbește mai ales despre felul miraculos în care ați scăpat din flăcări.

— A fost într-adevăr o minune și mă întreb încă, cum de n-am ars de vii. Cred că dormeam de vreo trei ore, când soțul meu a intrat la mine în cameră spunându-mi: „Jane, casa este în flăcări”. Am sărit din pat și am sunat dar nimeni n-a venit; Eduard era nerăbdător; m-a înfășurat într-un palton de blană. Apoi am luat caseta cu bijuterii,

vezi că-mi păstrasem sângele rece și apoi am strigat: „Unde este George?” Soțul meu mi-a spus că dacă nu ne grăbim, nu vom mai putea ajunge la ieșirea de salvare. Cu mare trudă am putut ieși în grădină, unde mi-am găsit și copilașul. Apoi ne-am adăpostit într-un automobil până când cineva, ne-a adus benzină din oraș și am putut veni aici.

— Cine a salvat copilul?

— Cred că Wiliam și d. Midleton.

— Dar nu pe mine m-au căutat, interveni copilul, ci pe Miss Lamb.

Tânăra fată deveni stacojie. William privi furios spre fratele-i vitreg.

— Și amândoi erau complet îmbrăcați, continuă ștrengarul.

— Mi-am pus niște pantaloni vechi și un pulover, când a sunat clopotul de alarmă, declară William. Dar spune-mi, Middleton, dacă nu mă înșel, îmi pare că d-ta erai îmbrăcat cu același costum pe care-l porți acum.

— Într-adevăr răspunse secretarul.

— Se pare că d. Middleton este mereu gata să facă față evenimentelor, declarai eu.

— Să vă redacteze o dare de seamă precisă după câteva clipe, adaugă William.

— Cel puțin, replică Middleton, dările de seamă ce le fac asupra actelor mele. Sunt de obicei adevărate.

Spunând asta, privi pe William care roși.

V

În sfârșit dejunul se termină; d-na Oldroyd îmi spuse că pot aștepta pe soțul ei. Miss Lamb plecă cu elevul ei. Middleton se eclipsă atât de discret că nici nu observai când a ieșit. William mă conduse într-un salonaș, îmi oferi o țigară și apoi îmi propuse să fac o plimbare prin grădină

până la înapoierea tatălui său.

— Evident, aș prefera să văd grădina, răspunsei eu. Dar am venit aici pentru afaceri, așa că voi face mai bine stând de vorbă cu *maître d’hotel* al dv. Dacă ai vrea să mă conduci la el…

— Cu plăcere.

William mă conduse până la camera lui Bambridge.

— Țin să-i atrag atenția d-lui Inspector că am fost interogat de poliție, de două ori până acum, cu privire la incendiul din Waverdale, îmi spuse acesta, când mă prezentai.

— Este drept și am citit rapoartele în această privință. Ai dat informații bune asupra d-tale; Scotland Yard le-a verificat și a constatat că ele sunt exacte.

— Sunt încântat d-le.

— Foarte bine! Am observat însă că n-ai pomenit nimic despre excelentele servicii făcute în Africa de Sud, atunci când am avut plăcerea să fiu camaradul d-tale.

— Dv. D-le?

— Ai uitat complect pe „Diavolul șiret”?

Așa fusesem poreclit de camarazi.

Atmosfera se destinse și discuția urmă pe un ton prietenesc.

— Trebuie să fii foarte mulțumit aici, nu?

— Ce să spun. Ar fi destul de bine, dacă totul n-ar fi atât de sever reglementat și dacă d. Middleton n-ar ține socoteală de fiecare centimă cheltuită. Nu este deloc plăcut!

— Și apoi colac peste pupăză mai vine și incendiul, în care s-au pierdut desigur o mulțime de lucruri.

— Nu, nu s-a pierdut mare lucru căci nu trebuia să rămânem acolo decât cincisprezece zile.

— Era așadar mai mult „un balon de încercare”?

— Da. Și nu știu de ce domnul Oldroyd s-a arătat totdeauna atât de agitat cu privire la Waverdale; el se ducea mereu acolo ca să vadă dacă lucrările înaintează.

Sunt oameni care pretind că el a dorit toată viața să posede castelul Waverdale; eu nu prea cred, căci aripa de aici afectată locuințelor servitorilor, este infinit mai comodă și mai confortabilă.

— Când e ziua d-tale de ieșire?

— Vineri.

— Ei bine! vino să mănânci cu mine la Hotelul Terminus din Lidstone.

— Este foarte amabil din partea d-tale și sunt fericit că am întâlnit un camarad de oaste.

— În această calitate, aș vrea să-mi spui cine a pus focul? Fii sigur că nu te voi trăda.

— Dar nu știu absolut nimic. Am jurat deja că închisesem toate ușile și mențin afirmația aceasta. Cam la orele trei dimineață m-am deșteptat și am constatat că odaia mea este plină de fum. Am fugit iute afară și am început să trag clopotul de alarmă. Apoi cum fumul devenea din ce în ce mai des, am ieșit prin poarta care conduce la grajduri.

— Poarta aceasta era încuiată?

— Doamne Sfinte! Acum că-mi atragi atenția, îmi amintesc că nu numai că nu era încuiată, dar era chiar deschisă.

— Totuși d-ta închiseseși peste tot înainte de a te culca.

— Oh! da, pot să jur.

— Se pare deci că incendiatorul a venit de afară.

— Da.

— Sau că a voit să ne facă să credem asta… Poarta avea un zăvor?

— Nu-mi amintesc. Dacă ar fi avut, aș fi trebuit să-l trag. Dar nu pot afirma nimic. Sunt șase porți de încuiat și eu nu cunosc prea bine castelul.

— Mai dormea cineva la parter?

— Da, tânărul valet Albert.

— Ah! Acela care era să verse farfuria cu supă peste capul d-lui Middleton?

— Noroc că n-a făcut-o. Căci d-l Middleton nu este omul

care să uite sau să ierte.

— De unde este băiatul acesta?

— Din Lidstone. Este băiatul unei văduve care ține cafeneaua „Calul Negru” unde s-a născut, se zice, domnul Oldroyd.

— Te pomenești că și valetul o să se îmbogățească ca domnul Oldroyd.

— Nu prea cred. Totuși Albert este un băiat bun. Ceilalți servitori râd de el, pentru că se duce mereu la Lidstone să-și vadă mama.

— Îmi închipui că are o după amiază sau o seară liberă pe săptămână?

— Da. Chiar mâine este ziua lui de ieșire. De la orele zece.

— Acum fii bun și trimete-mi în salonaș pe camerista care a povestit poliției niște basme cu strigoi.

— O trimit imediat, dar nu trebuie să-i dai vreo importanță, căci este o tânără cam exaltată… Dar spune-mi, ce părere ai d-ta despre incendiu?

— Știu eu? Abia am sosit, așa că nu mi-am putut încă forma vreo părere. Dar d-ta. care locuiești aici, ai desigur una, dar nu vrei să mi-o spui.

— Nu știu mai mult ca d-ta, dar poate că am oarecare bănuieli.

— Atunci, spune-mi-le.

— Înțelegi, nu știu nimic precis. Dacă îți încredințez ideile mele, n-aș vrea să fiu târât apoi în fața tribunalului ca să le susțin.

— N-ai nicio grijă. Dacă bănuielile d-tale se vor dovedi neîntemeiate, nimeni nu va afla despre ele, iar dacă ele îmi vor folosi la prinderea vinovatului, voi păstra tot meritul pentru mine.

— Ei bine! atunci ascultă. Lordul Lidstone nu mai locuia la Waverdale de zece ani. Cel mult dacă venea pentru cincisprezece zile în sezonul de vânătoare. În restul timpului proprietatea era păzită de un fost sergent un

anume Grinstone. El era însurat și avea trei fete foarte dezghețate, care se obicinuiseră să considere castelul ca fiind al lor. Primul lucru pe care l-a făcut d. Oldroyd a fost de a evacua toată familia, iar Grinstone nu vorbește prea frumos despre stăpânul meu, mai ales după ce a băut un păhărel mai mult. Odată l-am auzit la „Leul Roșu”, spunând că speră să vadă castelul cazând în ruine. Și apoi, dacă ne gândim bine nimeni nu cunoștea mai bine ca el, intrările în castel.

— Unde locuiește el?

— Este portar la Mervyn Court. Contele a avut grijă de el… Dar sper că n-ai să te duci să-l interoghezi… Nu vreau să cauzez nimănui neplăceri.

— N-ai nicio grijă… Acum mă duc în salonaș și trimete-mi te rog, pe tânăra cameristă…

VI

Deschisei carnetul meu, privii spre tânără și o întrebai:

— Luna trecută ai fost la castelul Waverdale împreună cu restul personalului. În ce loc se găsea camera d-tale.

— În aripa nordică.

— Cine mai locuia în această parte?

— Încă opt servitori.

— La ce oră te ai dus să te culci?

— La orele zece.

— Și la ce oră a apărut strigoiul.

Camerista ezita, așa că reluai:

— Ai spus sergentului Barnet că era ora două jumătate.

— Da. Așa cred.

— Bine. Povestește-mi cum s-au petrecut lucrurile.

— Le-am povestit sergentului și el a râs de mine. Nu-mi place să fiu luată în râs.

— Eu nu râd când este vorba de strigoi. Desigur că ai strigat atunci când l-ai văzut.

— Nu. N-am strigat. Am încuiat ușa.

— Dar strigoii trec și prin uși încuiate.

— Posibil, dar acesta n-a trecut.

— Ai declarat sergentului Barnet că la orele două și treizeci noaptea, ai auzit zgomot pe condor și că, deschizând ușa ai zărit o fantomă îmbrăcată în alb, iar lumina părea să traverseze vestmintele ei. Așa este?

— Așa am văzut eu. Puteți râde cât vreți, dar aș putea să jur asta și pe patul de moarte.

— Când ai deschis ușa, pe cine contai să primești în odaie.

Tânăra cameristă deveni stacojie și răspunse:

— Pe nimeni.

— Lasă, lasă, o fată de vârsta d-tale ar fi fost adormită la ora două jumătate. Dacă ea n-ar fi așteptat pe cineva și n-ar fi deschis ușa decât dacă ar fi știut că trebuie să vină cineva. Pe cine așteptai?

— Pe nimeni, repetă ea cu încăpățânare.

— Mă întreb dacă cel pe care îl așteptai, a întâlnit și el fantoma. Desigur că asta l-a îngrozit!

— Nu el n-a întâlnit... începu ea.

Dar apoi își mușcă limba.

— Aha... așadar nu m-am înșelat! Încotro se ducea fantoma, devreme ce nu venea spre d-ta?

— Mergea spre extremitatea coridorului, spre locul unde se află camera d-nei Maples, șefa noastră; acolo se află o scară care duce la subsol.

— Acolo unde se culcă Albert valetul?

— Nu știu, căci nu mă interesează băiețașul ăsta, așa cum nu mă interesează unde locuiesc ceilalți.

— Se pare că nimeni nu cunoaște prea bine castelul, nici chiar d. William sau d-l Middletone.

— Oh! ei aveau camere frumoase la primul etaj, în aripa de sud, deasupra apartamentului domnișorului George. Ați fi trebuit s-o vedeți pe această Miss Lamb îmbrăcată cu o rochie de casă de mătase roșie și pe tinerii domni

ajutându-i să coboare. Numai fetele sărace ca mine n-au voie să aibă amorezi!

— Mi s-a spus că domnii erau complet îmbrăcați.

— Foarte posibil. Eu începusem să am frică și apoi era acolo cineva căruia aș fi voit să-i scot ochii.

— Cine este acela?

— Vreți neapărat să știți?

În acest moment auzirăm o voce autoritară care venea din vestibul și care striga:

— Ce spui? A venit cineva de la Scotland Yard? Ce ai făcut cu el?

N-am auzit răspunsul, dar am recunoscut vocea lui William care dădea explicațiuni; interlocutorul său reluă:

— Cum? L-ai invitat la masă? Asta ai învățat la universitate? Un polițist să stea la masă cu mama ta?

William dădu noi explicațiuni cu voce joasă, dar tatăl său continua să strige:

— Nu mă interesează că este amabil și nici ce grad are! Trebuia să-i duci un sandviș și un pahar cu vin. Aci în vestibul. Unde se află acum? În apartamentul lui Bainbridge? Este prea bine pentru el. Spune-i să vină peste zece minute în bibliotecă și trimite-mi imediat pe Middletone.

VII

După zece minute intrai în bibliotecă, unde mă găsii față în față cu domnul Oldroyd. Îmi spuse să mă așez, dar aceasta era un ordin, nu o rugăminte.

— Ascultă-mă inspectore, începu el. Sunt un om foarte ocupat! Am dat anchetatorilor care m-au interogat toate informațiile cerute și nu sunt obicinuit să repet mereu aceleași lucruri. Am consimțit să te primesc pentru că vii de la Londra, deși nu-mi explic de ce n-ai consultat pe

polițiștii de aci.

— Am citit cu mare atenție, rapoartele poliției locale, dar n-am văzut nimic despre smaragdele „Corléone”.

— Smaragdele „Corléone”? Ce vrei să știi în privința lor? Tot ce-ți pot spune este că asigurarea va fi obligată să-mi plătească întreaga lor valoare.

— Afacerile societății de asigurare mă lasă indiferent, căci îmi închipui că de sunt capabile să-și apere singure interesele. Dar ce au devenit smaraldele „Corléone”?

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi. Ele s-au pierdut cu ocazia incendiului...

— Dar n-au ars. Aș vrea să știu ce au devenit.

— Nu știu... Bună ziua...

— Vă rog să mă scuzați., dar am să vă mai pun câteva întrebări și sunt sigur că sunteți gata să ajutați poliția pe cât posibil.

— Atunci grăbește-te!

— Este probabil că asigurarea va întreba de ce smaragdele nu se aflau în casa ce bani, deoarece dv. aveți una.

— Ele s-ar fi aflat în ea, dacă aș fi știut că smaragdele se găsesc în casă.

— Asta gândeam și eu și așa va gândi toată lumea. Iată unul din motivele vizitei mele. Veți trebui desigur să răspundeți mai curând sau mai târziu asupra acestui punct și vă dați seama că nu trebuie să subziste niciun mister în această privință.

— Ai dreptate inspectore. Ia loc... În ce privește smaragdele, soția mea ceruse secretarului să le ridice de la bancă, cu o zi prea devreme, apoi ea le-a încuiat într-un sertar din camera ei și a uitat să-mi spună mie.

— Iată d. Middleton nu este deci atât de ordonat pe cât credeam spusei eu, privind în direcția unui paravan care se afla într-un colț al camerei.

— Este un imbecil sinistru, replică Oldroyd privind și el spre paravan.

Mi se păru că aud un rânjet înapoia mea și reluai.

— Aș vrea să vă mai întreb ceva. Cine este acela care a evaluat smaraldele?

— De ce dracu’ te interesează?

— S-ar putea să aibă mare importanță,

— Este Sphinx din Band Street și asigurarea a acceptat cifra fixată de el.

— El a recurs la un expert?

— Întreabă-l! Eu nu știu.

— Totuși d. Pontifex își închipuia că m-ați putea informa în această privință.

— Pontifex? Ce legătură ai d-ta cu Pontifex?

— Am avut plăcerea să călătoresc cu el azi dimineață.

— Dar unde este el? L-am așteptat la dejun la Club mai mult de o oră.

— A coborât la Lidstone și apoi nu l-am mai revăzut.

— Ești sigur că era el?

— Domnul despre care vorbesc mi-a spus că a pierdut banii la Compania de Ciorăpărie.

— Este un mincinos.

— A insistat mai ales asupra corectitudinii dv. financiare.

— Oh!

— Nu mai am altceva să vă întreb și nu-mi mai rămâne decât să vă mulțumesc dv. și d-nei Oldroyd pentru felul cum m-ați primit.

— Nu-mi pare că vizita d-tale să fi meritat să te deranjezi tocmai de la Londra până aici.

VIII

Ieșind pe poartă, observai pe William Oldroyd instalat într-un mic automobil tip sport.

— Vă duceți la Waverdale? mă întrebă el. În caz că da, vă pot conduce.

— Ce distanță este până la Mervyn Court?

— Aproape șaptesprezece kilometri. Dacă voiți să mergeți acolo vă voi lăsa exact la intrarea proprietății.

— Dar cum voi reveni?

— Vă voia aștepta, dacă nu veți întârzia prea mult, dar nu voi intra căci nu mă duc niciodată acolo unde nu sunt dorit.

— Aveți dreptate, spusei eu suind în automobil.

— V-ați înțeles bine cu tatăl meu?

— Admirabil.

— Nu vă pare exagerat de elegant?

— Nu m-aș mira ca el să găsească că ținuta dv. este oarecum neglijentă.

— Se poate. Tatăl meu nu-mi dă nicio centimă, sub pretext că am moștenit averea mamei mele, care nu-mi procură decât un venit de cinci sute de lire anual. El n-a iertat niciodată faptul că sărmana mea mamă a dispus ca această avere să-mi fie transmisă direct.

— Cea mai mare parte dintre tineri, s-ar aranja lesne cu un venit de cinci sute de lire anual, mai ales când locuiesc la părinți.

— Dar eu nu țin să locuiesc la părinți. Eu doresc să fiu independent.

— Asta v-ar fi posibil, cu venitul dvs.

— Da. Dar n-aș putea să mă însor.

— De ce nu căutați o ocupație?

— Nu am învățat nicio meserie la Eton și Cambridge. Totuși voi căuta să fac ceva.

Urmară câteva clipe de liniște apoi îl întrebă:

— Sunteți prieten bun cu d. Middleton?

— Doamne ferește! Cum ar putea fi cineva prieten cu un asemenea tip? Este un fățarnic. Dacă vreți să știți cine este el, ascultați-mă: ultima dată când am fost în oraș, am făcut un mic chef cu niște prieteni, apoi ne-am dus la un local de noapte, din acelea pe care părinții noștri, nu le prea aprobă. A doua zi tatăl meu știa totul, grație lichelei de Middleton. Și când te gândești că și acesta fusese în local,

împreună cu Pontifex. Dar spuneți-mi, care este părerea dv. în privința lui Middleton?

— Are o poftă de mâncare remarcabilă, nu vorbește prea mult la masă.

— Da. Este foarte închis și nu comite niciodată vreo gafă.

— Oh! ba da.

— Nu se poate! Asta este interesant. Dar ce stângăcie a comis după părerea dv.?

— N-a spus tatălui dv. că a retras smaragdele de la bancă spre a le remite mamei dv. vitrege.

— Asta înseamnă că n-a voit să-i spună.

— A mai comis și alte erori. Cred că… dar nu vă voi povesti, afară doar dacă soarta Euphemiei Dawkings vă interesează.

— N-am auzit niciodată pronunțându-se acest nume. Spuneți-mi Middleton, are vreo drăguță undeva? În caz afirmativ purtarea lui este abominabilă căci o plictisește cu stăruințele sale pe Miss Lamb care nu-l poate suferi.

— Această tânără pare încântătoare.

— Absolut încântătoare, răspunse William care păstră apoi o tăcere complectă.

— Familia dv. nu este în termeni buni cu lordul Lidstone?

— Nu este vina noastră. El nu vrea să ne cunoască și nu înțe1eg de ce tatăl meu ține atât de mult să intre în relații cu el. Eu nu sunt deloc snob și aristocrația mă lasă rece. Dacă n-ar fi tata, eu m-aș prezenta la alegeri la Lidstone, din partea partidului muncitoresc. Ar fi o farsă bună. Dar tata nu mi-ar ierta-o niciodată și asta l-ar supăra încă mai mult decât incendiul de la Waverdale.

— Apropos, erați în castel atunci când s-a declarat focul?

— Bineînțeles. Unde puteam fi la ora trei noaptea, dacă nu în pat?

— Evident, acolo trebuia să vă aflați.

— Ar fi însă mult mai interesant de știut unde se găsea

Middleton.

— Da, dar el nu este acum aci ca să răspundă la această întrebare.

Mașina se opri în fața porții de la Mervyn Court; William îmi spuse:

— Mă duc să iau ceaiul la niște prieteni la prezbiteriul din Bablington și mă voi înapoia peste o oră.

IX

Mervyn Court era leagănul familiei Mervyn care locuia acolo de peste două secole. Aici în cavourile bisericii dormeau somnul de veci toți strămoșii lordului Lidstone.

Fui primit de lord care se arătă foarte politicos, dar prea puțin cordial.

— Mă tem inspectore… de a nu vă putea fi de niciun folos; dacă aveți intenția să-mi vorbiți despre incendiul de la Waverdale. Am vândut această proprietate în urmă cu optsprezece luni și nu mai știu nimic despre cele întâmplate ulterior.

— Oricum, sper că Excelența Voastră mă va scuza, dar nimeni nu cunoaște mai bine ca dv. Waverdale.

— Asta este exact.

— Ați putea deci să-mi spuneți dacă se putea ajunge direct la camerele de la primul etaj al aripii sudice venind din camerele aripii nordice?

— Nu există acces direct, dar se putea face un ocol, căci existau cinci scări pornind din subsol, dintre care două mergeau până la pod. Totuși spre a ajunge la camerele aripii sudice venind din aripa nordică, trebuia să cunoști bine castelul.

— În al doilea rând aș vrea să știu dacă se putea pătrunde în conac, atunci când porțile fuseseră încuiate.

— Cred că nu, dar mă veți înțelege inspectore. Că nu m-am ocupat niciodată să aflu, dacă există vreo intrare

clandestină. Dar îmi reamintesc că aflasem că servitorii care întârziau treceau printr-o poartă care dădea în curtea grajdurilor. Așa că am ordonat să se pună zăvoare la această poartă, căci am insistat totdeauna ca servitorii să se înapoieze cel mai târziu la orele zece și jumătate, în zilele lor de ieșire.

— Într-un castel ca Waverdale, porțile nu sunt singurele ieșiri.

— Într-adevăr. Îmi amintesc că tânărul meu văr Ernest, atunci când era copil, a fost odată închis în odaia sa de către perceptorul său. A fost regăsit după două ore, pescuind în lac.

— Cum a putut să iasă?

— Trecuse printr-o fereastră a aripii sudice, ceea ce era foarte periculos.

— A intrat el vreodată în castel prin același mijloc?

— Se poate, căci era un copil foarte îndrăzneț…

— Dar ferestrele subsolului?

— Ele erau îngrădite cu bare de fier și nimeni n-ar fi putut intra pe acolo.

— Excelenta Voastră îmi poate sugera vreo altă idee?

— Cred că dacă aș fi găsit porțile castelului închise aș fi urcat treptele care duc din grădină la terasă spre a mă convinge că toate ferestrele salonului și ale sufrageriei sunt bine închisă căci servitorii sunt de multe ori foarte neglijenți.

— Sunt foarte recunoscător Excelentei Voastre pentru informațiile ce mi-a dat și care sunt mult mai importante decât ar părea. Cum nu vreau să vă mai plictisesc, v-aș ruga să-mi indicați un servitor oarecare, cunoscând bine Waverdale și căruia m-aș putea adresa în viitor.

— Ei bine! puteți vorbi cu Grinstone care este actualmente portar aci. El era însărcinat cu paza castelului în tot timpul anului și el v-ar putea da toate lămuririle dorite.

— Dacă aș fi știut asta nu v-aș fi deranjat.

— Nu m-ați deranjat deloc și nu v-aș fi aprobat dacă ați fi stat de vorbă cu servitorii mei, fără știrea mea.

— Îmi închipui că incendiul care a cauzat pierderea atâtor amintiri de familie, trebuie să fi fost foarte dureros pentru Excelența Voastră.

— Nu mai erau amintiri de familie și primisem de la Majestatea Sa permisiunea de a vinde castelul. La revedere, inspectore.

X

Afară pe alee, mă aștepta o tânără fată, în costum de călărie, însoțită de doi cățeluși. Ochii ei străluceau și că avea aerul unui ștrengar.

— Dv. sunteți faimosul detectiv de la de la Scotland Yard?

— Da.

— Eu sunt Suisie Mervyn.

— În calitatea mea de detectiv „faimos” mi-am închipuit.

— Adevărat? Și ce ați avut cu tăticul meu? Desigur că vizita dv. i-a fost neplăcută, căi e dureros pentru el să audă vorbind despre Waverdale. De când cu incendiul este disperat, dar când i se face o aluzie, el afirmă că această proprietate nu-l mai interesează deloc.

— Îmi dau perfect seama de sentimentele pe care le încearcă familia dv., în aceasta privință.

— Aș paria ca vă înșelați. Bineînțeles, Ernest gândește la fel cu tata și este în culmea mâniei, căci el ar fi păstrat Waverdale chiar dacă ar fi trebuit să murim și noi de foame. Dar slavă Domnului, eu nu am această mândrie stupidă și această proprietate mă agasa enorm. Am fost încântată când a fost vândută și când am auzit că a ars, n-am mai putut de bucurie.

— Atât de mult o detestați?

— Nu, dar Waverdale înghițea toată averea noastră.

Când doream o rochie sau o pălărie nouă, tăticul îmi spunea că întreținerea castelului Waverdale îl costă ochii din cap și că trebuie din această cauză să se restrângă la maximum. Desigur că a fost foarte necăjit vânzându-l și mai ales când Ernest i-a făcut o scenă oribilă în această privință. Vărul meu n-a fost suficient corijat când era mic. Din moment ce sacrificiul era indispensabil, ar fi fost mai bine să tacă. Grație lui, dealtfel, voi putea anul viitor să-mi petrec sezonul de iarnă la Londra.

— Vă felicit, dar de ce v-a bucurat atât de mult incendiul?

— Vă închipuiți că era plăcut să-i văd pe alde Oldroyd dându-și ifose la Waverdale? Sunt niște tipi odioși, pe cât mi s-a spus. Veți crede că au avut tupeul să ne invite la o serată?

— Și ați refuzat?

— Bineînțeles. Totuși, credeam că mă voi duce să arunc o privire împreună cu d-na Montfort, soția rectorului nostru.

— Dar ce ar fi spus lordul Lidstone?

— Oh! El nici n ar fi știut, așa că nu aveam să mă preocup decât de părerea lui Ernest.

— De ce?

— Pentru că el este foarte schimbăcios. Nu-l interesează ce spune lumea despre el; așa că nu înțeleg de ce ține atâta ca eu să mă port corect.

— Și vă sâcâie deseori?

— El încearcă, dar eu știu să mă apăr.

— Vărul d-voastră locuiește la Merwyn Court?

— Nu, a fost aci săptămâna trecută și va reveni astă seară. Ernest își dă aere de viitor diplomat, ca să-i facă plăcere tăticului, dar mă tem că ambițiile tatii vor fi decepționate.

— De ce? D-l Merwyn nu-și trece bine examenele?

— Din contră a fost de două ori primul la Oxford. Apoi a fost la Hanovra, Paris, la Viena și mai știu eu unde, dar i se

întâmplă mereu aventuri de aceea nu este bine văzut la Foreign Office. Își bate joc de toți și toate. Îmi închipui că nu-i va cruța nici pe „faimosul” detectiv de la Scotland Yard, când va afla că ați fost aici.

— În acest caz, veți face bine să-l preveniți că tinerii care intră prin escaladare în camerele aripii sudice a unui castel.

Tânăra fată mă privi un moment, apoi mă întrebă:

— Știți ceva împotriva lui Ernest?

Văzui că era speriată.

— Lordul Lidstone mi-a povestit una din isprăvile din tinerețea vărului dv.

— Oh! asta este tot? La revedere. Sunteți poate un mare detectiv dar nu este frumos din partea dv. să mă speriați așa.

Tânăra fată era încântătoare, dar țineam să mă debarasez de ea înainte de a mă duce la poartă unde mă aștepta William Oldroyd.

XI

Fostul sergent Grinstone se afla lângă poartă în poziție militărească și-mi răspunde cu o voce puternică când mă adresai lui. Mă privea drept în față, parcă ași fi fost un ofițer căruia îi dădea raportul. Înțelesei că nu voi afla nimic de la el, atâta timp cât nu voi poseda indicii mai serioase decât slabele bănuieli ale lui Barnbridge.

William mă aștepta puțin mai departe, în mașină și mă conduse până la postul de poliție din Lidstone. Aci îl găsi pe Barnet, care mă aștepta nerăbdător, și pe Billy. Se găsise în cursul după amiezii printre ruinele castelului Waverdale, corpul calcinat al unui bărbat. Nu exista niciun indiciu în privința identității sale.

Barnet îmi spuse:

— Regret că nu te-am putut convinge că este mai bine să

mergi dea dreptul la Waverdale decât la Heterick, unde îmi închipui că n-ai putut afla mare lucru, căci am făcut și eu cercetări acolo.

— Totuși sunt încântat de felul cum mi-am întrebuințat timpul azi după amiază. Dar acum, că ați găsit cadavrul acela trebuie să spun că el mă încurcă enorm, mai ales că nu pot să-l interoghez. Va trebui să-l identificăm și asta cere timp. Vor veni specialiști de la Scotland Yard și desigur că vor încâlci și mai mult lucrurile.

— Dar ai descoperit ceva indicii? mă întrebă Billy.

— L-am văzut pe Pontifex, Ernest Merwyn. Toată familia Oldroyd și personalul lor. De asemenea am făcut cunoștința lordului Lidstone, a fiicei sale și a sergentului Grinstone. Sunt mulțumit de lucrul meu.

— Și ce ai aflat?

— Că toți aceștia se interesează de incendiul de la Waverdale și că cei mai mulți dintre ei, au ceva de ascuns.

XII

Cel puțin știm acum cine era falșa fantomă, îmi spuse Billy când furăm singuri.

— Cred că te înșeli.

— Atunci cine este cadavrul găsit?

— Cadavrele nu mă interesează căci nu poți face altceva cu ele decât să le înmormântezi. Mă preocupă oamenii vii; pe cine am putea să-l ducem în fața Tribunalului?

— Nu știu, dar aș dori să fie dezgustătorul individ pe care m-ai pus să-l urmăresc azi dimineață.

— Bine că mi-ai amintit, fă-mi un raport.

— Conform instrucțiunilor d-tale, m-am așezat în compartimentul în care se afla și Vandermeyer. Am încercat să intru în vorbă cu el, dar n-am izbutit decât să schimb câteva banalități.

— Poate că te văzuse cu mine și de aceea s-a ferit să

discute prea mult cu d-ta.

— În orice caz eu nu l-am pierdut din vedere. S-a îndreptat spre ieșire unde a fost ajuns de un individ obez. Se pare că niciunul nici altul n-au fost prea încântați de întâlnire. Vandermeyer a strâns mâna obezului, dar acesta te-a arătat cu degetul și a început să râdă. Bijutierul s-a întors ca să mă caute, dar eu îl depășisem și mă oprisem puțin mai departe, prefăcându-mă că-mi leg șiretul. Am auzit pe obez spunând: „Am o întâlnire de afaceri", iar celălalt răspunzând: „Cu atât mai rău, trebuie să vii cu mine". Obezul a ezitat puțin, apoi l-a urmat pe Vandermeyer. Cei doi au plecat împreună și au luat un taxi îndreptându-se spre hotelul „Armele lui Merwyn". Eu i-am urmărit și i-am văzut apoi așezându-se la masă în restaurantul hotelului. Am descoperit că Vandermeyer reținuse o cameră pe numele Schmidt din Stuttgart. Atunci am reținut și eu două camere vecine. Una pentru mine și una pentru un prieten pe care l-am înscris drept Smith din Londra.

— Nu ești chiar atât de prost.

— Foarte încântat de apreciere. Apoi am aflat că există un mic automobil la garaj și l-am închiriat până la noi ordine. Ca să nu fiu remarcat mi-am schimbat hainele și m-am dus în restaurant, ascunzându-mă în dosul unui ziar, fără să slăbesc din ochi pe cei doi. Cred că olandezul îl îngrozise pe borțos, căci atunci când l-a întrebat pe acesta: „Te duci la Haterick?", el a răspuns: „Nu, mă înapoiez imediat la Londra. Am să spun că m-am îmbolnăvit subit. Cu cât voi fi mai puțin văzut pe aci, cu atât va fi mai bine." „N-ai deloc curaj", a rânjit Vandermeyer. „Oricum ar fi, eu nu țin să fiu văzut în tovărășia d-tale și este un noroc că Frost a plecat cu omnibuzul. Dacă te-ar întâlni, nu s-ar lăsa înșelat". Apoi burtosul a plecat, iar Vandermeyer a urcat scara. Am rămas în restaurant. După o jumătate oră el a coborât și după ce a privit în toate părțile spre a se convinge că nu este urmărit, a ieșit. M-am strecurat și eu

pe o ușă laterală și m-am luat după el.

— Unde s-a dus?

— Într-o cafenea care se numește „Calul Negru”.

— Ah! Asta este perfect.

— Cunoști localul acesta? Vandermeyer n-a rămas aci mult timp și a ieșit înapoindu-se la hotel. El s-a urcat în camera sa. Iar eu, după ce i-am spus lui Bishop să-l supravegheze pe olandez, m-am înapoiat la „Calul Negru”.

— Sper că n-ai comis vreo imprudență?

— Văd că n-ai deloc încredere în mine. Am intrat în vorbă cu patroana, care este o femeie foarte gravă, căutând să aflu dacă n-a fost pe acolo un domn străin. Am văzut că bătrâna pare interesată, dar a ezitat să-mi răspundă afirmativ. „Avea întâlnire cu cineva?” am întrebat eu. „Da”. „Nu cumva spera să mă întâlnească pe mine?” „Nici nu știu cum te cheamă”. „Mă numesc Smith”. „Nu te căuta pe d-ta și se pare de altfel că nici nu va găsi persoana pe care o caută; altă dată va trebui să se explice mai clar. Nu iubesc prea mult pe străini”. „Ai toată dreptatea d-nă; totuși regret că n-am putut vedea pe acest domn căci aș fi avut să-i spun ceva neplăcut”. „Ai face mai bine să nu te ocupi de el; ești tânăr, ascultă deci sfatul unei femei cu experiență”.

Am mulțumit și am plecat.

XIII

După ce l-am pus pe Billy în curent cu tot ce făcusem, am telefonat la Scotland Yard, cerând să se trimită imediat un agent acasă la Oldroyd, la Palace Gardens, spre a lua toate informările posibile asupra lui Middleton, Miss Lamb și James, al doilea valet, pe care eu nu-l văzusem. Am mai cerut să se facă o anchetă în privința lui Pontifex și a situației sale. În fine am aranjat ca Vandermeyer să nu poată părăsi țara, fără a i se scormoni bine bagajele. Billy

ar fi vrut să ceară la Foreign Office, informații despre Ernest Merwyn, dar am refuzat. Am aflat de altfel că el scăpase lesne de sub supravegherea agentului însărcinat să-l urmărească. Acesta privise prin fereastra hanului din Waverton, în timp ce Merwyn dejuna. Terminând masa, tânărul ceruse să i se trimită bagajele la Merwyn Court, apoi a traversat grădina care se găsea lângă grajduri și a dispărut.

Ajunserăm la hotelul „Armele lui Merwyn” la orele opt. Observai pe Vandermeyer care mânca în restaurant și i-am atras atenția lui Billy că bijutierul poartă pantofi de casă, ceea ce înseamnă că nu mai avea intenția să iasă în seara aceia. Apoi ne-am așezat și noi la o masă în bodegă.

— Nu pot uita mașina pe care ai închiriat-o, îi spusei lui Billy. E păcat de atâția bani cheltuiți degeaba. Ce ai spune despre o plimbare cu ea? Am putea să aruncăm o privire la Waverdale.

— Bravo, strigă Billy. Trebuie să-mi iau revolverul pentru cazul că întâlnim fantoma?

— Nu, este preferabil un baston solid, căci armele de foc complică lucrurile.

— Foarte bine. Mă duc să aduc mașina, în timp ce d-ta îți vei lua pardesiul.

Ajunși la Waverdale nu găsirăm pe nimeni la poartă. Parcurserăm marea alee și oprirăm în fața castelului. Abia coborâsem și făcusem câțiva pași, când auzirăm un pas ușor. Așteptarăm și după un minut ne aflam în fața unui cercetaș. El voi să fugă dar Billy sări asupra lui, împiedicându-l să țipe și șoptindu-i la ureche.

— Suntem detectivi.

— Oh! d-le. Nu o să mă arestați! răspunse băiețașul începând să plângă.

— Ce ai furat?

— Să-ți vedem buzunarele.

Nu găsirăm mare lucru; o mulțime de fleacuri și o cheie mare.

— Unde ai găsit cheia aceasta?
— La castel, domnule.
— Ai furat-o?
— Nu d-le. Am găsit-o printre dărâmături.
— De cât timp te afli aci?
— De vreo oră.
— Ai mai văzut pe cineva?
— Nu d-le.
— Bine. Vino cu noi și arată unde ai găsit cheia. Cum te cheamă?
— Horace Smith, spuse copilul.
Făcurăm împreună ocolul clădirii și constatai că drugii de fier de la ferestrele subsolului fuseseră îndoiți din cauza focului. Apoi traversarăm curtea grajdurilor și văzurăm că aripa care era lipită de clădirea principală avea tavanul smuls, în timp ce aripa opusă nu suferise nimic. Ne apropiarăm de poarta aripii de nord; pervazul de piatră fusese calcinat și poarta căzuse în afară. Dar, lucru ciudat, pe o parte lemnul era prea puțin ars. Se vede că poarta era deschisă atunci când izbucnise incendiul, căzuse și arsese numai într-o parte.
— Vom reveni aci, spusei lui Billy.
Horace ne conduse de-a lungul unui coridor, apoi urcarăm câteva trepte. Apoi copilul murmură:
— Aci am găsit cheia, lângă pânză asta mare.
Deodată auzirăm un zgomot ciudat. Copilul scoase un strigăt, iar Billy sări înapoi. Zgomotul se repetă. Era sforăitul sonor al agentului Danby, care dormea înghesuit într-un colț.
Strigătele copilului treziră în sfârșit pe agent care sări în picioare.
— Cine e acolo?
— Inspectorul Frost, de la Scotland Yard. Vrei să mă legitimez?
— Nu d-le inspector. Dar cine s-ar fi așteptat să vă vadă aci. La ora asta?

— Se vede destul de bine că nu te-ai așteptat. Vei explica mâine sergentului Barnet.

— Înțelegeți, d-le inspector, am fost însărcinat să păzesc cadavrul care se afla sub pânza asta… Așa mi s-a spus; că este un cadavru. În orice caz nu procură prea multă bătaie de cap.

XIV

După ce ne debarasarăm de agent și de copil, ridicarăm pânza spre a vedea ce mai rămăsese dintr-un om. Cadavrul zăcea între dărâmături și desigur că mortul fusese asfixiat înainte de a fi fost atins de flăcări. El căzuse odată cu grinzile și scăpase cheia, care fusese găsită lângă el. Nu se putea recunoaște nimic în aceste rămășițe informe. În mijlocul cărora se distingea doar un pantof pe jumătate ars.

Acoperirăm cadavrul și ne îndreptarăm spre poarta de la curtea grajdurilor.

— Încearcă cheia, îi spusei, lui Billy.

Cheia se potrivea exact.

— Este foarte lesne de înțeles cum a intrat individul, observă Billy.

— Nu, căci poarta asta are zăvoare; este drept că ele nu par să fi fost împinse.

— Ei bine! atunci eu am dreptate.

— Deloc, căci Bambridge afirmă că a pus toate zăvoarele.

— Atunci ce crezi despre această cheie?

— Să vedem dacă nu mai găsim, și altă broască intactă, căci este posibil ca această cheie să se potrivească la mai multe broaște.

Reintrarăm în ceea ce fusese castelul. Ajunserăm în marele vestibul în care se afla o dublă scară de marmoră. Îi atrasei atenția lui Billy că aci trebuie să fi fost unul din

focarele de incendiu căci de la început, marea scară fusese inaccesibilă din cauza fumului. Trebuie că cineva și-a dat multă osteneală ca să obțină acest rezultat.

— Privește! îmi spuse Billy. În fiecare parte a scării se află câte o adâncitură destul de profundă. Îmi închipui că aci erau instalate vestiare în care se depuneau tot felul de obiecte. Se vede că erau lucruri inflamabile care au fost stropite, din timp, cu benzină.

Traversarăm o odaie care desigur că fusese un salon și remarcarăm o oglindă mare, al cărei cadru nu fusese atins de focul capricios. Avurăm vaga impresie că suntem pândiți.

— Nu mă simt prea la larg, declară Billy. Parcă am fi într-o lume de strigoi. Este absolut necesar să rămânem aici?

— Voiam să mă asigur dacă nu mai există broasca în ușa de colo.

Nu mai exista. Dar pe când mă ridicam după ce răscolisem dărâmăturile, auzii un pas ferm în coridorul care se găsea la dreapta mea, apoi o exclamație, căci noul sosit se lovise de vreun obstacol.

— Vino, Billy. Mi se pare că punem mâna pe un vânat mai gras decât un biet copil.

Când ajunserăm în capul scării, lumina unei lanterne fu îndreptată brusc asupra noastră.

— Dacă miști, trag, strigă Billy.

— Îmi închipui că am dreptul să mă plimb prin castelul meu, îi răspunse disprețuitor omul, care nu era altcineva decât Oldroyd, îmbrăcat cu un pardesiu și cu o pălărie moale.

El stinse lanterna dar țigara lui continua să strălucească în întuneric.

— Noi protejăm, proprietatea dv. Sunt inspectorul Frost.

— Și sunteți înarmați!

— Nu, dar este câte odată necesar să sperii pe cineva.

— Dar cine este însoțitorul d-tale?

— Vă prezint pe sergentul Smith, care este însărcinat să mă ajute.

— Și ce ați descoperit?

— Un agent adormit și un cercetaș foarte treaz.

— Iată o nouă dovadă a inutilității poliției.

— Totuși, puteți fi sigur că vom sfârși prin a pune cătușe vinovatului.

— Posibil, dar va trebui să așteptăm multă vreme.

— Cred, mormăi Billy, că incendiatorul ar fi foarte imprudent dacă și-ar face asemenea iluzii. Puțini inși se pot lăuda că l-au învins pe inspectorul Frost.

— Să sperăm că ai dreptate. Mă întrebam, în timp ce treceam prin acest coridor unde m-am rănit la picior, cum se face că n-am fost încă arestat. Ce s-ar întâmpla dacă în locul meu ar fi fost un vagabond?

— Am fi fost acum în drum spre poliție, unde v-am fi predat. Ați putut veni până aci fără a fi turburat, dar până, la urmă tot v-am descoperit.

— Și dacă în loc să urc aceste scări, aș fi cotit în coridor?

— Nu există coridor, replică Billy. În această parte a castelului, suntem la înălțimea căsoiului și aceste scări conduc în pivniță.

— Faci iar o ipoteză; dar ea este exactă. Această scară duce la camera care-mi servește de casă de bani și am venit astă seară ca să mă conving dacă totul este în ordine.

— Asta este foarte natural, răspunsei eu, întrebându-mă de ce el nu se gândise mai din vreme la acest lucru.

— Camera despre care vă vorbesc este perfect amenajată. Voiți poate s-o vedeți?

Urmăream pe Oldroyd care introduse o cheiță în broască. Se declanșă o pârghie și ușa se deschise automat.

Odaia blindată era lungă și strâmbă. Avea etajere de oțel unde se îngrămădeau cutii și pachete cu documente. Înapoia unui grilaj, se vedeau alte cutii conținând după spusele lui Oldroyd, vesela castelului.

— Fără prevederea mea, declară Oldroyd, toate acestea

ar fi fost acum distruse, iar fără neglijența altora, smaragdele s-ar găsi acum în sertarul acesta.

Spunând asta el trase un sertar, din care scoase un pachet gros.

— Acestea sunt acțiuni la purtător. Le-am adus Luni, pentru că bancherii fricoși mi-au cerut garanții, așa că voi fi silit să le gajez. Dar i-am spus directorului băncii, părerea mea, prin telefon, Marți dimineață.

— Mă mir că v-ați gândit la afaceri, atunci când incendiul nu era încă stins.

— Și alte persoane au avut aceiași idee ca d-ta. Poate că individul care a pus focul, spera că astfel mă va împiedica să mă duc în oraș. Nu mă cunoaște bine. Există persoane care se vor găsi în fața unor revelații surprinzătoare.

Și, tot vorbind, puse mâna pe un pachet pe care era scris numele lui Pontifex.

Ieșirăm din camera blindată pe care Oldroyd o închide. Pe când urcam scara el se lovi iar de bară. El se redresă, zvârli mucul țigării și apoi ne spuse noapte bună.

— Un moment d-le. strigă Billy. Acest pachet v-a căzut din buzunar când ați căzut și desigur că bancherii dv. vor avea nevoie de titlurile ce conține.

— Mulțumesc, spuse Oldroyd.

— Vizitarea camerei blindate, ne-a interesat foarte mult, declarai eu.

— Nu mă mir răspunse Oldroyd care își frecă piciorul lovit. Este de primul ordin. Nu există una asemănătoare în toată regiunea și grație mie, prețioasele manuscrise care se află acolo au fost salvate. Vor fi oferite Muzeului Național. Un expert le-a examinat săptămâna trecută și mi-a spus că sunt de o valoare incalculabilă.

— Asta este foarte plăcut pentru generosul donator.

În acest moment o piatră enormă căzu la câțiva pași de locul unde ne aflam. Ne repezirăm afară, apoi îi urarăm noapte bună d-lui Oldroyd.

XV

— Eu l-am văzut, d-le.

— Cum maistre Horace, mai ești aci? Pe cine ai văzut?

— Pe omul care se afla sus pe zid, în timp ce vorbeați și care, a aruncat piatra.

— Unde este acum?

— Sus pe coș. Se cațără ca o veveriță.

— Bine, ține un franc și acum du-te acasă.

— Mulțumesc, d-le, dar ași vrea să văd când îl prindeți.

— Dar bătaia de acasă? Nu te temi?

— Bătaia o capăt în orice caz, căci n-am voie să lipsesc de acasă după ora nouă.

— Dar era nouă douăzeci când te-am întâlnit prima dată.

— Nu știam că este atât de târziu.

— Și acum este zece douăzeci. Bătaia va fi strașnică.

— Va fi aceiași și dacă mai stau zece minute.

În timp ce vorbeam, cercetai coșul cu privirea și izbuti să disting capul unui om. Horace avea dreptate. Se afla cineva sus. Dar nu voiam ca să știe copilul cine este acesta. Trebui deci să uzez de toată diplomația de care eram capabil, ca să conving băiețașul să se ducă la culcare.

XVI

— Ei bine! Billy, ai putea să te sui sus?

— Da, dar au văd folosul.

— Aș vrea să pui mâna pe individul care se află acolo.

— Dacă mă sui, nu crezi că poate să mă pocnească în cap?

— Trebuie să riști, dacă vrei să-ți faci datoria.

— Da. Dar dacă mă doboară, nu vei pune lesne mâna pe el; pe când așa va fi obligat, mai curând sau mai târziu, să coboare și vom pune mâna pe el.

— Perfect. D-ta postează-te în colțul celălalt; eu voi aștepta aci.

Dar înainte de a putea face o mișcare, văzurăm un om de talie înaltă, coborând cu o agilitate uimitoare și sărind în partea opusă celei în care ne aflam noi. Ne repezirăm într-acolo, dar el dispăruse.

— Nu a putut fugi prea departe, spusei eu. Grăbește-te Billy, căci nu trebuie să ne scape.

— Iată-mă inspectore Frost; Ernest Merwyn este la dispoziția dv.

Eram furios căci desigur că trecusem pe lângă el fără să-l observăm și mai ales că surâdea într-un fel care-mi displăcea.

— Știi că te pot aresta, pentru că te găsești noaptea, într-o proprietate particulară și în împrejurări destul de suspecte?

— Bineînțeles; dar nu trebuie să uiți că nu dv. m-ați găsit, ci eu am venit să vă întâlnesc. Mi-ai spus că ne vom revedea și sunt încântat să-ți dovedesc că ai avut dreptate.

— Nu mă lua pe tonul acesta, d-le Merwyn. Eu nu glumesc și nu sunt deloc sigur că nu voi trebui să te acuz de încercare de ucidere.

— Oh! nu vei face aceasta!

— Nu trebuie să fi prea convins.

— Aș putea aduce cincizeci de martori care să afirme că dacă aș fi vrut să vă omor pe dv. sau pe Oldroyd, n-aș fi greșit ținta.

— Ești cam închipuit tinere.

— Și te cațeri admirabil, adăugă Billy.

— Ai dreptate d-le. Nu știu cine ești d-ta, dar permite-mi să mă prezint. Sunt ex-președintele clubului alpin Oxford și m-am plimbat până acum pe majoritatea tavanelor din acest bătrân orășel, fără să mai vorbesc de clopotnițe. Dar acum, îmi permiteți să vă întreb care este rezultatul investigațiilor dv.?

— Am găsit un polițist adormit, un cercetaș treaz, pe d-l

Oldroyd și pe d-l Merwyn, răspunsei eu.

— V-am văzut împreună cu Oldroyd. Mă bucuram gândindu-mă la soarta care-l așteaptă, dar când l-am auzit vorbind de documentele familiei noastre, numindu-le documentele Oldroyd, n-am mai putut suporta și l-aș fi sugrumat bucuros.

— De vreme ce te afli aci, ai putea să ne ajuți oarecum.

Îl dusei spre locul unde se afla cadavrul.

— Ghicesc cine se află aci și nu țin deloc să-l văd, declară Merwyn, căci omul al cărui corp se găsește în fața noastră nu era unul din prietenii mei. De ce nu l-ai întrebat pe Oldroyd de numele acestuia?

— Pentru că nu asta doresc să știu. Mortul a căzut împreună cu podeaua pe care se afla. D-ta cunoști castelul. Ce era deasupra noastră.

— Deasupra noastră? Stai să mă gândesc. Acolo era vestibulul, aci coridorul... Da era înainte armurăria, dar nu știu ce destinație îi dăduse Oldroyd.

— Asta n-are importanță. Ce era deasupra?!

— Ah! da, da, era „gaura neagră a Calcutei”.

— Ce mai însemnează și asta!

— Eu am botezat-o astfel, când eram copii, deoarece ea n-avea ferestre. Fusesem odată închis în ea de către perceptorul meu; pentru motive pe care nu le cunosc, zăvoarele erau în partea exterioară a ușii.

Tânărul se întrerupse brusc, murmurând:

— Mizerabilul! Regret că nu l-am omorât.

— Pe cine?

— Pe Oldroyd! Doamne Sfinte, dar nu înțelegi? A fost nevoie de doi oameni, ca să aprindă focul și, chiar după ce preparaseră totul din vreme, ei au fost nevoiți să se grăbească; este evident că Oldroyd a angajat un bandit oarecare pentru scopul acesta, căci pentru așa ceva nu se întrebuințează slugile. Complicele a pus foc în vestibul, s-a strecurat în aripa sudică unde și-a continuat isprava, apoi s-a suit la primul etaj spre a căuta ceva.

— Smaragdele?

— Poate. Oldroyd l-a sfătuit să traverseze „gaura neagră” care era un drum prea puțin utilizat între clădirea principală și aripa nordică; apoi l-a încuiat acolo spre a scăpa de singurul martor care ar fi putut să-l șantajeze mai târziu,

— Asta este o ipoteză ingenioasă, dar oricum, ca să declari că Oldroyd este autorul incendiului, d-ta te bizui doar pe antipatia ce o nutrești față de el.

— Cine ar putea fi vinovatul, dacă nu el?

— Nu știu încă sigur dacă este vorba de o crimă.

— Eu voi dovedi aceasta.

— Așa ar putea dovedi cineva, că și d-ta te găseai în castel!

— Ah! ai aflat asta? Am fost prost și m-am trădat.

— Da, te-ai cățărat printr-o fereastră într-o cameră de culcare din aripa sudică.

— De unde dracu’ știi asta?

— Lordul Lidstone mi-a istorisit isprăvile d-tale din tinerețe.

— Adevărat? Și bătrânul crede că ăsta era singurul mijloc ca să pătrunzi la el? Dar existau o duzină; cel mai bun era să treci peste tavanul grajdurilor, așa cum am făcut ca să ies din castel.

— Camerele din aripa sudică erau ocupate?

— Două păreau să fie, dar nu se afla nimeni în ele.

— La ce oră ai intrat în conac?

— Cam pe la orele două.

— Pot să te întreb ce treabă aveai?

— Eu am fost fantoma; cred că ai auzit vorbindu-se despre ea. Știi, noi eram foarte mândri de „fantoma Castelului Waverdale”, dar din păcate ea nu binevoia să apară. Așa că m-am văzut silit să încerc să reabilitez reputația castelului. Voiam să apar cu ocazia balului dat de Oldroyd, ca să-i bag în răcori invitații. Așa că Luni noaptea, am făcut un fel de repetiție, ca să-mi dau seama de

eventualele modificări aduse castelului.

— Nu-ți închipui, cred, că voi aproba o asemenea glumă. De altfel, poți fi sigur că domnul Oldroyd ar fi tras asupra d-tale când ai fi apărut pentru a doua oară.

— Se poate să ai dreptate, nu m-am gândit la asta.

— Oricum, te sfătuiesc să-ți vezi de treabă și să lași poliția să-și continue singură cercetările.

— Nu pot să promit nimic, dar justiția își va urma cursul și, așa cum mi-ai spus azi dimineață, se poate să ne mai întâlnim.

PARTEA DOUA

Joi 6 August

I

Mă sculai dis de dimineață și timp de două ore, redactai raportul către Scotland Yard. Faptele precise nu erau prea numeroase. Iată-le:

Fapte:

1) Incendiul izbucnise, din părți diferite, la Waverdale, Marți la orele trei dimineața. Domnul Oldroyd cu familia și slugile veniseră să se instaleze la castel Luni după amiază și erau cu toți bine sănătoși.

2) D. Merwyn, care juca rolul fantomei, se afla de asemenea în castel ca și un necunoscut al cărui cadavru a

fost descoperit printre ruine. Pompa de incendiu nu funcționa, iar firele de telefon fuseseră tăiate. Toată benzina din garaj dispăruse și servise probabil la aprinderea focului.

Indicii suspecte. Smaragdele „Corléone”, nu se aflau în casa de fier și nici n-au fost regăsite. Vandermeyer, bijutierul, se afla în același hotel cu mine și se înscrisese sub idișul nume de Schmidt.

Poarta care dă în curtea grajdurilor trebuia să fi fost încuiată cu cheia; și chiar zăvorâtă de către Bambridge, dar a fost găsită deschisă, atunci când a izbucnit incendiul. O cheie care se potrivea la broasca ei a fost găsită lângă cadavru. Aceasta căzuse probabil din camera numită de Merwyn „gaura neagră”. William Oldroyd și Middleton ocupau camere în aripa sudică, dar aceasta era goală când a intrat Merwyn, cam la orele două dimineața. William era pe jumătate îmbrăcat și secretarul era complet îmbrăcat atunci când s-au dus în aripa de nord spre a ajuta la salvarea celor ce se găseau acolo. Acești tineri se aflau probabil dinainte aci căci după spusele d-nei Oldroyd, soțul ei care dormea în aripa centrală, nu putuse să ajungă în partea de nord.

Notă. Euphémie Dawkings se aștepta desigur să primească o vizită, atunci când a deschis ușa fantomei, dar nu-l aștepta nici pe William, nici pe valetul Albert, poate pe Middleton?

În sfârșit castelul cu tot ce conținea fusese asigurat pentru o sumă dublă decât costase, iar Oldroyd instalase numeroase scări de salvare astfel că toți cei care locuiau la castel în momentul incendiului, putuseră să scape.

Persoane suspecte: Pontifex avea o întâlnire cu Oldroyd la club, dar a întâlnit pe Vandermeyer. Ceea ce l-a făcut să nu se mai ducă la întâlnirea cu Oldroyd, ci s-a înapoiat imediat la Londra. Ce poate însemna asta? Pontifex părea doritor să-mi vorbească. Spera el să mă îndrumeze pe o cale greșită sau să-mi spună adevărul, cu certitudinea că

eu nu-l voi crede? Relațiile sale cu Oldroyd și Vandermeyer ar părea ciudate, dar nimic nu face să-l cred amestecat direct în afacerea incendiului.

Vandermeyer. Am primit un telefon de la Scotland Yard: Sphinx recunoaște că crede că el le caută și că, deci, Nu domnul Vandermeyer a prețuit smaragdele. Putem considera pierdute. Mă întreb la ce dată o fi părăsit el Amsterdamul.

Merwyn. Este un tânăr foarte ingenios, îndrăzneț și nepăsător. Este de notorietate publică, că vânzarea castelului Waverdale i-a fost foarte neplăcută și că nu se află în termeni buni cu Oldroyd. Recunoaște singur că se afla în castel, atunci când a izbucnit incendiul. Caută să arunce vina asupra lui Oldroyd. Până acum Merwyn este singurul împotriva căruia aș putea obține un mandat de arestare, dar am impresia că nu este vinovat.

Totuși lady Suzane prevedea net că el va avea neplăceri.

Sergentul Grinstone. Până în prezent, abia l-am zărit. Îl urăște pe Oldroyd și odată chiar a proferat amenințări împotriva lui. Ceea ce mă face să-l scot din cauză, căci dacă ar fi avut intenții criminale, ar fi tăcut.

Oldroyd. La prima vedere, pare lesne de bănuit.

Mai întâi, el ar fi putut, mai bine ca oricine, să dea foc castelului. În al doilea rând n-avea nevoie de această proprietate atât de aproape de Haterick. În plus, avea nevoie de bani lichizi, iar castelul fusese asigurat pentru o sumă foarte mare.

Admițând că părerea lui Merwyn în privința ambițiilor lui Oldroyd este exactă, se poate conchide că după ce ținuse atât de mult să cumpere castelul, n-a mai avut nevoie de el, atunci când s-a convins că lordul Lidstone refuză să aibă raporturi cu familia Oldroyd.

Pe de altă parte, dacă creditul său la bancă era în scădere, o pierdere atât de considerabilă, nu era de natură să-l amelioreze. Oldroyd ar fi putut împrumuta oricând o sumă importantă pe baza castelului Waverdale și a

obiectelor de valoare ce se găseau în el, pe când acum va trebui să aștepte multe luni, până când asigurarea va lichida această afacere. Și apoi, dacă voluminosul pachet ce ne-a arătat, conținea într-adevăr acțiuni, el avea o garanție suficientă de depus la bancă, oricât de puțin i-ar fi plăcut această soluție.

Afară de cazul că aș găsi indicii mai importante, nu pot bănui pe Oldroyd.

După ce am trecut în revistă lista suspecților, mă văd silit să-mi îndrept aiurea cercetările.

Rămâne cadavrul. Poate că omul al cărui corp l-am văzut calcinat să fi fost criminalul; dar cum de poseda el o cheie de la poartă și cum de se lăsase încuiat în „gaura neagră”?

M-am gândit că ar fi necesar să știm unde se aflau William și Middleton înainte de a veni să facă pe salvatorii în aripa nordică.

II

Abia isprăvisem de redactat notele, când fui chemat la telefon de către Billy, care îmi anunță că un domn „Schmidt” urcase cu ascensorul.

Într-o secundă fui afară din cameră și văzui ieșind din ascensor pe Middleton, îmbrăcat în costum de motociclist.

— Bună ziua, îi spusei. Ai venit să mă vizitezi? Asta este foarte drăguț din partea d-tale.

Secretarul își reținu un gest de necaz și-mi strânse mâna declarând:

— Ca să-ți spun drept, domnul Oldroyd este nerăbdător să afle cum merge ancheta.

— Să mergem jos în cafenea și te voi pune la curent cu tot ce știu.

Middleton avu o ezitare aproape imperceptibilă, dar se lăsă condus și coborârăm.

Trimisei să-l cheme pe Billy, care sosi imediat și făcui

prezentările.

— Acum, spusei eu, să examinăm afacerea. Vei fi bun să spui d-lui Oldroyd că Sphinx din Bard Street, a demarat că a consultat pe Vandermeyer cu privire la smaragdele „Corléone” Nu putea să găsească un expert mai bun.

— Îi cunoști? mă întrebă Middleton.

— Nu am avut niciodată ocazia să-i vorbesc, dar l-am văzut în numeroase rânduri, căci a depus deseori ca expert în afacerile de care m-am ocupat. Pe de altă parte suntem în posesia unei jumătăți de pantof, care a ținut unui om al cărui cadavru a fost găsit ieri. Ai auzit desigur vorbindu-se despre asta și este pentru noi un indiciu important, căci la Scotland Yard, se pricep foarte bine să identifice oamenii după îmbrăcămintea lor.

— Oh! în epoca noastră de fabricație în serie, asta îmi pare destul de dificil.

— Se vede că nu cunoști metodele noastre de lucru.

— Se poate să ai dreptate.

— Spune-i te rog, d-lui Oldroyd că alături de cadavru am găsit o cheie. Un lucru foarte important. Și acum, dacă-mi permiți, aș vrea să-ți pun o întrebare. Iată despre ce este vorba. Tânărul meu amic, Sergentul Smith, a emis o ipoteză ciudată. El crede că individul care a pus focul, a intrat în castel printr-o fereastră de la primul etaj al aripii sudice. Nu se afla acolo camera d-tale?

— De sigur, dar asta nu înseamnează că eu mă aflam în ea. Am avut mult de lucru. Luni seară, căci situația la bănci era destul de critică. Dacă ai nevoie de informații asupra punctului la care faci aluzie, ai face mai bine să te adresezi d-lui William a cărei cameră era vecină cu a mea.

— Așa voi face. Cred că el nu este un om atât de ocupat ca d-ta și desigur că se culcă la ore potrivite… La ce oră te-ai suit în camera d-tale?

— La ora unu și patruzeci și cinci. M-am uitat la ceas.

— Dar cred că nu te-ai culcat imediat, căci îmi pare că am auzit spunându-se, că în momentul incendiului d-ta erai

încă complet îmbrăcat.

— Într-adevăr, luasem cu mine un raport al unei societăți ca să-l citesc în odaia mea.

— Înțeleg și-ți sunt foarte obligat. Sergentul Smith va trebui să-și modifice ideile, căci el susținea că incendiatorul a pătruns prin camera d-tale, cam la orele două. Nu vreau să te mai rețin. La revedere.

Zece minute mai târziu, Billy, veni să-mi spună:

— A plecat fără să-l vadă pe Vandermeyer.

— Mi-am închipuit. Ce a făcut după plecarea mea?

— A stat un moment pe gânduri, apoi a ieșit și l-am văzut încălecând pe o motocicletă.

— S-a dus să-l pună la curent pe Oldroyd. Văd însă că Vandermeyer nu și-a luat încă pantofii din fața ușii, dar camerista i-a adus acum cinci minute apă caldă pentru ras!

— Middleton a mințit, spunând că se afla la el în cameră la ora unu și patruzeci cinci.

— Poate că Merwyn s-a înșelat asupra orei, dar de ce a declarat secretarul: „M-am uitat la ceas”? Să te ferești. Billy, de minciuni inutile! Acum du-te cu cheia aceasta pe la mecanicii din Lidsfone și caută să găsești pe cel ce-a fabricat-o. Eu trebuie să mă întâlnesc cu doctorul Bilbury, în privința cadavrului.

III

După puțin timp sosi sergentul Barnet, însoțit de doctorul Bilbury.

— Sunt încântat să te văd, doctore, ai constatat ceva important?

— Îți voi citi raportul meu și vei judeca singur. Am examinat resturile corpului găsit la Waverdale. Sunt ale unui om în puterea vârstei. Piciorul drept îi fusese fracturat, în urmă cu câtva timp, dar bine îngrijit, desigur că șchiopăta foarte puțin.

— Îți mulțumesc. Dar ce poți să-mi spui în privința pantofului pe jumătate ars?

— Asta nu mă privește pe mine, ci pe dvs. Eu mă duc să-mi văd de treabă, declară doctorul Bilbury care ieși, după ce ne salutase.

— Ascultă-mă Barnet, mă adresai polițistului local, trebuie acum să afli cine a purtat pantoful. Va fi desigur foarte greu, dar n-avem alt indiciu ca să aflăm identitatea mortului și fără asta nu vom putea spânzura pe asasinul lui.

— Dar cum trebuie să procedez?

— Pantoful în chestie este recent reparat; cată să cercetezi pe la toți cizmarii din Lidstone și dacă nu vei descoperi nimic, ceea ce cred că se va întâmpla, va trebui să căutăm aiurea.

— Voi face tot ce voi putea.

Apoi schimbând subiectul, Barnet reluă:

— Agentul Danby mi-a spus azi dimineață, că d-ta l-ai silit să mărturisească că dormea în post, dar că nu este adevărat și că este sigur că n-a lăsat să treacă pe acolo pe nimeni care n-avea dreptul.

— Fii serios, Barnet! Mai întâi am descoperit acolo un băiețaș, care așa cum mi-a mărturisit singur, se plimba printre dărâmături de mai bine de o oră, și care a găsit cheia, la câțiva pași de Danby. Apoi am mai întâlnit printre ruine pe Oldroyd și apoi pe Mervyn.

— D-l Oldroyd avea dreptul să se plimbe pe acolo.

— Dar, dar el socotește că poliția ar fi trebuit să-l împiedice.

— El a venit cu Mervyn?

— Nu, din fericire. Oldroyd nu știe că Mervyn se afla pe acolo.

Auzi un zgomot pe coridor și crăpai ușa. Apoi o închisei spunând sergentului:

— Iată-l pe Vandermeyer care, așa cum știi, este cunoscut aci sub numele de Schmidt. Vezi că se îndreaptă

spre ascensor. Ai lăsat jos un om de pază? Telefonează-i să nu-l scape din ochi.

— Credeam că l-ai însărcinat pe Billy cu supravegherea lui.

— Telefonează imediat, căci altfel îl pierdem din vedere pe olandez, Billy s-a dus să se intereseze de cheie. Dar nu va fi necesar să-l supraveghem mult timp pe Vandermeyer, căci va pleca la Londra cu trenul de ora trei care nu pornește decât la gara King Cross; de acolo va fi filat cu îngrijire.

— Cum ai descoperit că va pleca?

— Nu știu absolut sigur, dar cred că va fi cuprins de neliniște după ce voi vorbi eu cu el și că va căuta să o șteargă. Și acum, să mergem. D-ta pornește în turneu pe la cizmari, iar eu mă duc să fac puțină mișcare.

IV

Am pornit încetișor împreună cu Barnet, prin Lidstone. Când ajunserăm în fața unui local aflat colț cu Lidstone Park și care avea o sală de serbări, văzui lipit un afiș anunțând o serată care fusese dată de Tunnis Club, Lunea trecută.

— Ce localitate monotonă, spusei eu, nu se întâmplă nimic pe aci.

— De ce spui asta? mă întrebă Barnet.

— Privește afișul acesta. Serata a avut loc Luni, iar astăzi este Joi, și nici un alt afiș, care să vestească un nou spectacol, n-a fost lipit peste el.

— Luna August nu este prea animată căci toți locuitorii din Lidstone, care au mijloace, sunt plecați la mare și nici nu înțeleg de ce Tennis Club a ales această dată pentru serata lui.

— A venit la serată cineva din împrejurimi?

— D. William Oldroyd era unul dintre dansatori. L-am

văzut întrând aci foarte târziu. Cred că era zece jumătate și era însoțit de o tânără foarte drăguță.

— De ce dracu’ nu mi-ai spus1 asta mai demult?

— Dar ce importanță poate să aibă? Doar nu-l bănuiești că a pus el focul?

— Nu, dar mi-am spart capul cu privire la poarta care dă în curtea grajdurilor, atunci când d-ta mi-ai fi putut da explicația pe care o căutam. Bambridge a închis și zăvorât, probabil, această poartă cam pe la orele zece și ea a fost găsită deschisă atunci când a izbucnit incendiul. Omul al cărui cadavru a fost descoperit avea o cheie care se potrivea și chestiunea de rezolvat era următoarea: „Cine a tras zăvorul? Ori, dacă William și însoțitoarea lui au părăsit castelul după ora zece, înțeleg atunci totul și de asemenea de ce, Mervyn n-a găsit pe nimeni în aripa sudică, atunci când s-a întors în castel la orele două.

— Așadar ești lămurit?

— Nu, căci nu cred că Bambridge a închis poarta la orele zece… Îl voi întreba, dar este probabil că poarta asta, fiind cea mai apropiată de camera lui, el o încuia cea de pe urmă. Deci cineva a ținut-o deschisă, în vederea înapoierii tinerilor.

— Allo! Iată pe faimosul detectiv de la Scotland Yard strigă lady Suzane, pe care o întâlnirăm la intrarea grădinii publice.

Barnet salută și se retrase.

— Ce căutați aci? Îmi închipui că ați venit după târguieli.

— Da, dar l-am zărit pe „faimosul detectiv” și m-am repezit să-l întâmpin.

— Aveți să-mi spuneți ceva cu privire la Waverdale?

— Asta nu este deloc politicos din partea d-tale. Eu vin la d-ta ca prietenă și d-ta faci pe polițistul cu mine. Ia poftim, să ne așezăm puțintel la umbră.

Un minut mai târziu eram așezați pe o bancă.

— Am aflat că Ernest și-a bătut joc de d-ta. Eu te prevenisem.

— Și va însărcinat să constatați dacă mă simt jignit?

— Nu, căci mă tem că de asta puțin îi pasă. El s-a amuzat enorm văzând ce amabili erați cu dl. Oldroyd.

— V-a spus ce șansă a avut că n-a fost arestat? Ar fi fost destul de amuzant să-l auzim explicând, azi dimineață în fața tribunalului polițienesc, ce făcea la Waverdale.

— Oh! mi-a povestit cum ați înșelat împreună Scotland Yardul.

— Nu este adevărat, căci un raport amănunțit asupra faptelor și gesturilor lui Ernest Mervyn a fost trimis, azi la Scotland Yard, dar am obiceiul să las totdeauna oamenii să-și răsucească suficient frânghia pentru ca să poată fi spânzurați.

— Vezi, iar ai devenit răutăcios. Ce bănuieli poți avea împotriva lui Ernest?

— El se afla la Waverdale, în noaptea de Luni spre Marți travestit în fantomă.

— Dar știi bine că a vrut doar să glumească. Eu l-am văzut plecând.

— Asta vă face complice, d-ră.

— Într-adevăr trebuie să fiu prudentă când vorbesc cu un detectiv.

— În orice caz aș ține mai mult să știu la ce oră a ajuns d. Mervyn la Waverdale, decât să aflu felul cum i-ați dorit succes pentru sinistrele-i proiecte.

— Oh! voi încerca să te informez pe cât voi putea mai bine. El a venit de la Londra cu trenul de după amiază și a ajuns la Mervyn Court, în momentul când gongul anunța masa. N-a avut măcar timp să se îmbrace pentru masă, ceea ce a supărat pe tata.

— La ce oră a plecat spre Waverdale? Desigur, că, după ce lordul s-a dus la culcare și când se presupune că și dv., erați cufundată în somn.

— Viața mea privată nu te interesează, dar pot să-ți mărturisesc că eram foarte trează la ora unu și jumătate și că nu mă gândisem încă să mă culc.

— Incendiul a necesitat câteva preparative. Dacă dl. Mervyn a plecat abia la ora unu și jumătate, el n-a avut timp să le facă.

— Atunci, asta trebuie să fie suficient ca să-l absolve de bănuieli.

— El poate avea un complice, omul al cărui cadavru l-am găsit sau pe sergentul Grinstone, sau chiar pe dv. însăși.

— Sergentul Grinstone contează printre suspecți?

— Contați cu toții.

— Ei bine! poți să-l tai de pe listă, căci Ernest mi-a spus că a văzut lumina aprinsă la locuința lui când a trecut, la ora unu jumătate și că ea mai ardea când a revenit la orele patru. L-am întrebat a doua zi pe Grinstone. El fusese la Londra și se înapoiase cu trenul de la miezul nopții.

— La Londra… da… nu m-aș mira dacă am găsi acolo cheia misterului.

— De ce?!

— Nu importă. Aș vrea să fiu în două locuri în același timp dar, oricum, Luni, voi pleca la Londra.

— Nu înțeleg.

— Smaragdele Corléone au dispărut. Trebuie să fie undeva. Oldroyd are o casă impozantă în Palace Gardens și știu că are acolo un paznic. Persoane ciudate se duc acolo din când în când. Această casă are o a doua intrare prin Kensington. Smaragdele se află poate la Londra, în momentul de față.

— Asta este foarte pasionant.

— N-ar fi trebuit să vă povestesc asta și trebuie să nu povestiți nimănui. Nu vreau ca altcineva să găsească soluția problemei sau smaragdele.

— Înțeleg, eu sunt dintre acelea cărora nu le scapă nimic.

— Totuși, n-ați observat pe d-l Oldroyd la extremitatea potecii.

— Doamne Sfinte! Eu o șterg.

— Ca să mă lăsați singur cu el?… La revedere. Spuneți

d-lui Mervyn că ar fi mult mai sănătos pentru el, dacă nu și-ar mai bate joc de mine în viitor.

Lady Suzane se grăbi să se depărteze și eu îmi permisei să zâmbesc. Oare Mervyn va încerca să escaladeze, astă seară grilajul de la Palace Gardens și va fi arestat de detectivul Roberts?

V

Oldroyd se îndreptă spre mine și ajungând în fața mea se opri.

— Se pare că Scotland Yard îți dă multă libertate.

— Vă înșelați, din momentul când încep să mă ocup de o afacere și până o termin, continui să mă concentrez numai asupra ei.

— Aci este un loc foarte plăcut pentru a reflecta, mai ales în tovărășia unei fete tinere!

— Desigur, căci contez foarte mult pe ajutorul ei. Am interogat o mulțime de persoane, de când l-am văzut pe Middleton azi dimineață.

— L-ai văzut pe Middleton? Când? Ce dorea?

— A venit la mine la ora opt, era dornic să știe dacă am ceva noutăți și i-am dat câteva detalii, pe care cred că nu vi le-a comunicat. Desigur că le-a găsit fără importanță.

— Probabil.

— Dacă vă duceți în oraș, aș putea să vă însoțesc? Deoarece ne-am întâlnit, ați putea să-mi furnizați câteva lămuriri!

— Bine. Totuși mă întreb de câte ori va mai trebui să răspund la aceleași chestiuni.

— V-a vorbit cineva despre *passe-par-tout?*

— Care passe-partout?

— A fost găsit lângă cadavru; se ajustează perfect la broasca porții de la grajduri și pare că se pot deschide și alte porți cu ajutorul lui.

— Nu exista niciun *passe-partout* la Waverdale și desigur că această cheie făcea parte din instrumentele de care s-a servit incendiatorul; aș fi vrut ca el să nu fi fost carbonizat, mi-ar fi fost mult mai plăcut să-l văd spânzurat. N-ai nicio indicație precisă despre identitatea lui?

— I-am spus lui Middleton despre un pantof pe jumătate ars.

— Îl voi întreba la prânz. Dar altceva, ce mai știi?

— Știu că individul a căzut odată cu podeaua din camera neagră.

— Care cameră neagră? Îți închipui să nu-mi pot reaminti toate camerele și podelele unui castel atât de mare ca Waverdale.

— Camera despre care vorbesc se afla deasupra armurăriei.

— Nu-mi amintesc.

— Nu vă amintiți de o odăiță a cărei ușă avea zăvoare în afară?

— Nu, nu-mi amintesc deloc.

— Atunci, la dejun veți putea întreba familia dv. Dacă-și amintește cineva despre zăvoare? Dar, tocmai voiam să vă mai întreb ceva: d. Pontifex s-a însănătoșit?

— Dar de unde știți că este bolnav?

— L-am auzit spunând că este obligat să plece la Londra și că vă va scrie.

— Dacă m-ar fi văzut ar fi fost de mult mai bolnav. Luni, când mă voi duce la Londra, el va încerca cea mai vie emoție din toată viața lui.

— De ce? Ce a făcut?

— Asta nu este treaba d-tale. Bună ziua.

VI

Când intrai la „Armele lui Mervyn” îl zării pe Billy, care avea o mutră atât de veselă, încât înțelesei că a reușit ceva

bun. Îl întrebai:

— Unde este Vandermeyer?

— A fost aci în bar.

— Bine. Albert, valetul servește acum la masa la Haterrick de unde va pleca la orele două spre a se duce la „Calul Negru”. Te vei duce acolo ca să-l aștepți. Eu, după ce voi mânca, mă voi odihni puțin, dar mă voi deștepta în orice caz, atunci când Vandermeyer va voi să plece.

— Atunci, îl vei urmări la „Calul Negru”?

— El are desigur intenția să meargă acolo, dar eu vreau ca el să se înapoieze la Londra cu trenul de la ora trei. Sper că voi avea plăcerea să-l conduc la gară. Căci eu plec la Haterick cu trenul de trei și un sfert; de aci mă voi duce pe jos la Waverdale.

— Perfect… Dar cheia…

— Despre asta vom vorbi la timpul său. Trebuie să faci cunoștința lui Albert și să încerci să afli ce-i aduce lui Vandermeyer; caută să afli cât mai mult și, mai ales, despre poarta de la grajduri. Dacă poți intra în legătură cu el și dacă poți obține informațiuni cu privire la James, celălalt valet asta ne va fi poate de folos; dar, oricum, vezi să nu observe că-l interoghezi. Caută să termini cu Albert până la orele patru. Apoi te vei duce ca mașina la portarul de la Mervyn Court și vei vorbi cu Grinstone. Îi vei spune că lordul îi dă voie să ne ajute să reconstituim planul castelului și-l vei aduce la Waverdale la ora cinci. Deoarece mi s-a spus că Grinstone a plecat Luni la Londra și că s-a înapoiat Marți la ora patru dimineața. Caută să verifici adevărul acestei afirmații, dar fără să stârnești bănuieli. Și acum, vorbește-mi despre cheie.

— M-am dus la Biblioteca Populară și am consultat anuarul localității. Am găsit în el o jumătate de duzină de mecanici și un număr fabulos de fierari. M-am dus la poliție și am cerut să mi se spună numele antreprenorului care a făcut reparații la castelul Waverdale. Mi s-a spus că este un anume Gosling care are o întreprindere

importantă. M-am dus la el și l-am întrebat cum se numește lucrătorul care a fabricat broaștele pentru Waverdale. Mi-a dat numele lui, un anume Pilgrove dar felul cum m-a primit și vorbit nu mi-a plăcut așa că m-am dus la poliție ca să cer informații despre acest Gosling și asupra lui Pilgrove. Am aflat lucruri foarte interesante. Pilgrove este proprietarul unui mic atelier, dar s-a căsătorit cu sora lui Gosling, înainte ca acesta să ajungă o persoană însemnată. Joacă deci rolul unei rude sărace și afară de asta, nu este prea priceput. Gosling nu voia ca Oldroyd să afle că Pilgrove a lucrat pentru castel.

— Cum arată acest Pilgrove?

— Un tip umil. Miop și prost îmbrăcat. El a recunoscut imediat cheia, o fabricase anume pentru Oldroyd; și ea putea să descuie toate porțile castelului.

— Oldroyd declară, din contră, că nu posedă o asemenea cheie. Desigur că minte.

— Poate că nu, căci după cum am aflat de la Pilgrove această cheie i-o comandase Mididleton, însă în numele lui Oldroyd și că el le ridicase. Zic, „le” căci erau două.

— Încep să cred că trebuie să-l trecem pe acest Middleton în capul listei suspecților. El n-a spus nimic stăpânului său despre vizita ce a făcut-o aci azi dimineață, așa că nu este intermediar între Oldroyd și Vandermeyer. Venise să-l vadă pe acesta care e în legătură cu Pontifex, care întovărășește pe Middleton în localurile de noapte. În plus Pontifex, va încerca Luni cea mai puternică emoție din viața lui. Îți voi vorbi diseară despre această chestie. Deocamdată fi prudent față de acest Middleton.

VII

Mă ridicai din fotoliu pentru a tăia drumul unui om brun, de vârstă mijlocie, care ieșise din ascensor.

— D. Vandermeyer, nu-i așa?

— Nu vă cunosc, d-le.

— Mă numesc Frost de la Scotland Yard. V-am văzut ieri în gara Kings Cross.

— Și, apoi?

— Îmi amintesc că v-am auzit depunând ca expert în afacerea diamantelor și mă interesez încă de atunci de dv.

— Acest interes nu este reciproc. Bună ziua.

— Vă rog să mă scuzați. Voiam să vă spun cât de dezolat am fost aflând că amicul meu Pontifex s-a îmbolnăvit subit ieri, în timp ce dejuna cu dv. Sunt curios să știu dacă s-a însănătoșit.

— Nu este câtuși de puțin bolnav; ați fost greșit informat. Așa că-mi veți permite să-mi continui drumul.

— O clipă. Veți fi poate bucuros să aflați că d. Middleton a regretat azi dimineață de a nu vă fi putut vedea. Cred că a venit înainte ca dv. să fi fost sculat.

Vandermeyer nu-mi răspunse la ultima frază.

— Voiți să mă lăsați să, trec? mă întrebă el.

— Bineînțeles. Poate că, de altfel, mergem în aceeași direcție, căci mă gândeam tocmai să mă reped până la „Calul Negru”.

— Vă puteți repezi până la dracu’, replică Vandermeyer livid de furie sau de teamă.

El mă îmbrânci și se duse drept la biroul hotelului strigând:

— Nota mea te rog, imediat.

— Cum, plecați, d-le?

— Da, cu trenul de la ora trei. Trimite să cheme un taxi.

Apoi după ce plăti Vandermeyer mă privi furios și se îndreptă spre ascensor spre a se duce să-și ia valiza.

M-am repezit afară, am chemat un taxi și am spus șoferului:

— Așteaptă aci în fața hotelului, căci va veni un prieten al meu.

După câteva minute Vandermeyer ieși și mă văzu așteptând în fața hotelului înțelese că vreau să-l urmăresc

și se urcă într-o mașină:

— La gară, strigă el șoferului.

Dădui aceiași comandă șoferului meu. Ajunsei la gară tocmai în momentul când Vandermeyer voia să iasă pe o ușă laterală. Această manevră nereușindu-i, el se decise să se urce în trenul care se afla în gară. Mă apropiai de ușa compartimentului său și îi spusei:

— Drum bun. Regret că sunt obligat să rămân aci - caut pe un hoț de bijuterii, de naționalitate străină, care voiajează cu un pașaport pe numele Schmidt. Nu știu dacă îl voi găsi. Dar polițiile tuturor posturilor au fost avertizate.

Vandermeyer ripostă:

— Desigur că te crezi spiritual. Dar eu cunosc legile țării. Nu-mi vei putea face nimic căci n-ai nicio dovadă contra mea. Așa că-mi bat joc de d-ta și de aerele ce-ți dai.

Trenul se puse în mișcare și eu mă bucurai că Vandermeyer părăsise Lidstone fără a lua smaragdele „Corléone”. Deodată. În fundul unui compartiment, care trecea prin fața mea, îl văzui pe Ernest Mervyn. Mă dusei imediat la telefon unde vorbii cu Scotland Yard, apoi, avui abia timpul spre a mă urca în trenul pentru Haterick unde ajunsei la ora trei și treizeci și cinci.

VIII

Îl întrebai pe conductor dacă au fost de curând, trenuri de plăcere pentru Londra.

— A fost unul Luni, dar cu plecarea de la Waverton.

— Și desigur că toți locuitorii din Waverton au călătorit cu el.

— Cea mai mare parte dintre ei. Dar îmi pare că vă recunosc desigur că sunteți polițistul din Londra pe care l-a așteptat ieri sergentul Barnet. El ne-a spus că reputația detectivilor trimiși de la Londra este exagerată și că un polițist local, care cunoaște toată lumea ar putea reuși

mult mai bine. De altfel Barnet este cel care a descoperit cadavrul.

— Da amice, și tot el va trebui să-l identifice. Desigur că o să transpire destul până va reuși… La revedere.

În timp ce mergeam pe șoseaua care duce la castel, mă gândeam:

„Așadar a fost Luni un tren de plăcere pentru Londra și dacă Grinstone l-a luat apoi are un alibi serios. De altfel n-am înțeles niciodată ce amestec ar putea să aibă el în afacerea asta, dar oricum este bine să fii prevăzător și nu mă îndoiesc că Billy îl va face să vorbească”.

La poarta castelului se afla sergentul Damby pe care-l întrebai dacă a trecut cineva prin parc

— Da inspectore, institutoarea și băiețașul, acum o jumătate de oră, apoi d. Middleton, acum vreo zece minute.

Mă îndreptai spre castel și intrai în fostul vestibul cu scara de marmoră. În timp ce avansam spre balcon, observai în oglinda rămasă intactă, pe Middleton și Miss Lamb. Aceasta stătea dreaptă și vorbea ca și cum ar fi făcut observații interlocutorului ei care o privea rugător. Ei mă auziră apropiindu-mă și se îndreptară spre ușă. Salutai pe tânăra fată și mă adresai secretarului:

— Noi ne-am mai întâlnit astăzi.

— Da, asta a provocat o scenă teribilă la dejun declară Miss Lamb pe un ton înțepat.

— Într-adevăr, replică Middleton. Îți datorez o explicație în această privință, inspectore. Ai putut crede azi dimineață că d-l Oldroyd mă trimisese la Lidstone ca să aflu noutăți.

— Desigur.

— Ei bine, asta nu era adevărat, dar, ieri seara la orele zece, d-l Oldroyd mi-a spus: „Mă întreb ce se aude cu ancheta despre incendiu și aș vrea să știu ce tot caută inspectorul acesta”; așa că m-am sculat de dimineață și m-am dus la Lidstone ca să-i pot comunica d-lui Oldroyd

ultimele noutăți. Este vina mea, dacă ai crezut că fusesem trimis de d-l Oldroyd.

Mincinoșii ar face desigur mai bine dacă n-ar exagera cu amănuntele. La ora zece seara, eu mă aflam cu Oldroyd în camera blindată. Și afară de asta, Middleton întrebase, atunci când venise la hotel, de Schmidt, nu de mine. Totuși nu lăsai să se vadă neîncrederea mea și remarcai doar.

— Deoarece ți-ai dat atâta osteneală, mă mir că nu i-ai comunicat d-lui Oldroyd indicațiile ce ți-am dat.

— Am găsit că ele nu sunt prea importante și, trebuie să mărturisesc, m-am temut ca domnul Oldroyd să nu râdă de mine, aflând că m-am deranjat pentru atâta lucru! Evident, i-aș fi vorbit despre cheie dar în timp ce reveneam, m-am gândit că această cheie trebuie să fie a mea și că o lăsasem, probabil, să cadă atunci când Barnet mă chemase să văd cadavrul pe care-l descoperise. Am avut dreptate, căci, reintrând, am constatat că această cheie dispăruse.

— De la care poartă era cheia? întrebai eu.

— De la ușa unei odăițe care se găsea în curtea grajdurilor. Era goală și voiam s-o utilizez drept garaj pentru motocicleta mea.

— În care parte a grajdurilor se află această odăiță?

— În partea cea mai apropiată de castel.

— Deoarece această aripă a fost complect distrusă nu vei mai avea nevoie de cheie, care va rămâne în păstrarea poliției. Dar din fericire, este o cheie inutilizabilă. Ce-ar spune Miss Lamb dacă i-aș lua poșeta?

— Sunt sigură, replică tânăra fată, că ai avea grijă de ea.

— Desigur; sunt prea galant ca să nu știu că tot ce îți aparține este prețios.

— Asta nu te-ar împiedica totuși să mă spânzuri, dacă ai găsi în ea vreo dovadă împotriva mea.

— Oh! nici nu-mi închipui ca aș putea găsi așa ceva… După cum nu cred că aș putea găsi ceva compromițător în buzunarele d-lui Midd1eton.

— Mă poți percheziționa dacă vrei, replică secretarul pe

un ton sec.

— Am face mai bine să-l căutăm pe George, declară Miss Lamb. Dar unde o fi George? Îi spusesem să stea aici, se alarmă miss Lamb.

— Și d. Middleton mi-a spus să dispar, răspunse băiețașul ieșind dintr-o firidă. Am auzit tot ce ați vorbit.

Secretarul și institutoarea schimbară o privire involuntară și mă gândii că revelațiile lui George ar putea fi utile.

— Desigur că n-ai auzit nimic interesant. declarai eu în speranța de a fi contrazis.

Dar Miss Lamb începuse să certe ștrengarul ale cărui haine erau sfâșiate și mâinile murdare de cenușă.

— Unde ai fost? Ce ai făcut? Ai merita să te pedepsesc.

— Nu vei îndrăzni. M-aș plânge mamei.

— Ce este asta? adăogă Miss Lamb luând din mâinile copilului un carnețel.

— Permite-mi să privesc, cerui eu.

În pagina doua a carnețelului, era scris: Grinstone 1 liră. Băgai carnețelul în buzunar și-l întrebai pe George unde l-a găsit. Copilul mă duse lângă un morman de dărâmături.

— Crezi că ai găsit un indiciu nou? mă întrebă Middleton.

— Da și el mă va orienta probabil spre o nouă direcție.

Copilul începu să țipe cerându-mi să-i înapoiez carnețelul.

— Regret îi spusei eu, dar nu pot să ți-l dau acum. Îți va fi restituit mai târziu.

— Ești un hoț murdar, strigă George.

Atunci mă întorsei spre el cu un aer feroce:

— Du-te la colț, cu fața la perete și nu mișca până ce nu ți se va permite.

Copilul fu îngrozit și se îndreptă spre locul ce-l indicasem, plângând în hohote.

— Vom avea o scenă teribilă acasă, declară Miss Lamb.

— D-na Oldroyd prezidează inaugurarea unui patronaj la

Barthy. Nu se va înapoia înainte de cină.

— Asta este bine, murmură Miss Lamb, în aceste condițiuni ea nu se va mai urca să-l vadă pe scumpul ei copil, înainte de ora nouă, ori în acest moment George va dormi profund, căci îl voi culca, imediat ce ajungem acasă.

În acest moment apăru William Oldroyd…

— Ce faceți aci? întrebă el. Faimosul detectiv explică originile incendiului de la Waverdale?… Ah! iată-l și pe Middleton! Credeam că ești atât de ocupat cu studierea cursurilor Bursei că n-ai deloc timp să te distrezi.

— Numai trântorii n-au niciodată timp să facă ceva, replică secretarul fără să pară că s-ar adresa cuiva.

— Tocmai voiam să mă înapoiez acasă, declară Miss Lamb oarecum nervoasă.

— Permite-mi să te conduc, am mașina, spuse William.

— Dar este și George cu mine.

— Oh! găsim noi loc și pentru el. Unde este pușlamaua?

— George! chemai eu, poți veni aci.

Copilul apăru. Lacrimile lăsaseră dâre pe obrazul mânjit.

— Doamne Sfinte! strigă William privindu-l.

— A fost necuviincios cu mine, explicai eu. Așa că l-am pus la colț, ca să învețe că un detectiv-inspector este un personaj important.

— Am să spun mamei, declară ștrengarul cu furie și Miss Lamb are s-o pățească.

— Desigur, strigă William. Tu nu ești decât un copilaș și copilașii fug totdeauna să se ascundă între rochiile mamei lor. Ai să te plângi mamii, care va fi dezolată, iar toată lumea va râde de tine, spunând ești un denunțător scârbos.

Față de această explozie de furie copilul nu răspunse. El se înăbușea de necaz și de frică și se refugia înapoia institutoarei sale, în timp ce noi ne îndreptarăm spre terasă.

IX

Lordul Lidstone urca tocmai scările de la intrare. El se opri văzându-ne, apoi se apropie și-și scoase pălăria spre a saluta pe Miss Lamb.

— Trebuie să cer scuze pentru vizita mea, începu el. Dar n-am putut rezista tentației de a vedea ruinele unui castel unde mi-am petrecut cea mai mare parte a tinereței mele.

— Eu nu sunt decât institutoare, spuse Miss Lamb, adresând un surâs noului sosit și întorcându-se apoi către William.

— Mă numesc Oldroyd, declară acesta, și vă asigur că tatăl meu va fi foarte fericit dacă ați veni pe aci oricând veți avea plăcere.

Lordul răspunse rece:

— Vă mulțumesc pentru amabilitatea Dvs., dar nu cred că voi mai reveni aici. Fiți bun și spuneți tatălui Dvs. că m-ați văzut și transmiteți-i salutările mele.

Apoi Lordul Lidstone își scoase din nou pălăria se înclină în fața lui Miss Lamb, părând că nu ne observă nici pe Middleton nici pe mine, și se depărtă.

— N-a fost corect ceea ce i-am spus? ne întrebă William.

— Este imposibil de exprimat într-un fel care să placă unui om ca acesta, observă Middleton.

— Sărmanul bătrân! suspină Miss Lamb; se zbate între demnitatea sa, averea pierdută și amorul propriu. Îl plâng.

— Acum, declarai eu, trebuie să vă spun la revedere, căci trebuie să sosească ajutorul meu și vom avea mult de lucru… „Her Schmidt” a plecat la Londra cu trenul de la ora trei.

— Cine a plecat? întrebă William.

— Oh! un individ pe care îl supravegheam, asta-i tot.

Middleton nu părea să se intereseze, în niciun fel, despre ceea ce spusesem.

Mă îndreptai spre poteca unde surprinsesem, în ajun, pe tânărul Horace. Credeam că grăbindu-mă, voi depăși pe

lordul Lidstone și că-l voi întâlni pe alela principală. Nu m-am înșelat și într-adevăr îl ajunsei; scosei pălăria și-l salutai.

— Oh! D-ta ești inspectorul Frost, nu-i așa? Nu te-am văzut acum câteva clipe, în grupul de pe terasă?

— Într-adevăr.

— Te rog să mă scuzi că nu ți-am vorbit. Mă aflam într-o situație stânjenitoare, deoarece n-aveam dreptul să viu acolo.

— Cred că nimeni nu s-a gândit la asta; este foarte natural că Dvs. V-ați decis să veniți aci și toată lumea a înțeles sentimentele Dvs.

— Este foarte amabil că-mi spui asta, doar D-ta ignorezi desigur că m-am arătat… să zicem distant față de dl Oldroyd și față de ai săi.

— Un detectiv care se află de douăzeci și patru de ore într-un loc trebuie să știe tot ce se povestește; dar mărturisesc, nu poate în așa scurtă vreme, să știe care este adevărul.

— Ți s-a spus desigur că sunt un snob care nu vrea să cunoască persoane ca Oldroyd.

— Da mi s-a mai spus că d-l Oldroyd ar da oricât ca să poată intra în relații cu Excelența Voastră. Mi s-a mai spus că d-l William Oldroyd ar urma să se însoare cu Lady Suzane, dar știu că asta este inexact.

— Bineînțeles! Noi, Mervynii, putem fi obligați să ne vindem proprietățile, dar nu ne vindem fiicele. Sunt încântat că D-ta ai înțeles acest lucru.

— Desigur Pontifex, omul de afaceri al d-lui Oldroyd, cu care am călătorit ieri din întâmplare, mi-a anunțat această noutate, dar știam că încearcă să mă înșele… fără să-mi explic de ce…

— El a făcut aceeași declarație omului meu de afaceri pe timpul când am vândut castelul… așa că vei înțelege de ce am refuzat totdeauna să intru în relații cu această familie.

— Cert. Dar a-ți neglijat un detaliu: Pontifex este un

mincinos.

— Nu prea înțeleg.

— L-am văzut pe d-l Oldroyd și i-am studiat dosarul. Eu nu afirm că el n-a vizat vreodată o asemenea căsătorie pentru fiul său, dar sunt sigur că el n-a suflat vreo vorbă nici lui Pontifex, nici altcuiva. Dacă el a reușit așa de bine în viață, este pentru că nu s-a confiat niciodată cuiva și că cele mai mari lovituri ale sale au fost date prin surprindere.

— Asta este interesant, declară lordul, dar nu văd de ce acest d. Pontifex se exprimă astfel.

— Nici eu nu înțeleg, dar voi căuta să aflu, căci pentru asta am venit aci.

— Nu poate fi nicio legătură între incendiu și cele ce vorbim.

— Posibil, dar nu sigur căci în mintea lui Pontifex, trebuie să existe o legătură între aceste două chestiuni; noi vorbeam despre incendiu, când el m-a pus în curent cu intențiile lui Oldroyd.

— Cum stai cu cercetările?

— Am descoperit până acum destule lucruri, dar care, pentru moment nu se leagă între ele. Sunt încă multe puncte obscure, spre exemplu Excelența Voastră își amintește de armurăria de la Waverdale?

— Desigur, a fost construită de către tatăl meu; ea forma un mic corp de clădire suplimentar și a dat destul de furcă arhitecților. Înțelegi, nu trebuia făcut nimic ce ar fi putut distruge armonia fațadei: de aceea zidul a fost prelungit și s-a creat camera care se găsea deasupra armurăriei, dar, spre a nu strica alinierea ferestrelor, această cameră a fost făcută fără fereastră.

— Ușa acestei camere avea zăvoare exterioare?

— Da! da! Cum de știi de asta? Nici eu n-aș fi observat acest lucru, fără un mic incident de familie. Ușa dădea pe vremuri, spre un mic balcon, iar de aci, o scară ducea în parc. Când eram copil mă serveam mereu de ea. Dar de ce

te interesează aceste detalii?

— D. Mervyn este de părere că aceasta odaie are importanță.

— L-ai văzut pe Ernest Mervyn? Sper că el nu se amestecă în această afacere! Waverdale nu mai prezintă niciun interes pentru el și i-am recomandat în mod special să nu se mai ocupe de el.

— Mă tem că n-a urmat sfatul dv. L-am văzut de două ori de când am sosit și astăzi l-am văzut în trenul de la ora trei.

— Eu credeam că va locui aci opt zile, dar tinerelul de astăzi nu poate sta într-un loc. Ne-a anunțat plecarea abia la prânz și fiica mea a avut tocmai timpul necesar ca să-l conducă cu mașina la Lidstone.

— Voiți să-mi dați adresa lui de la Londra ca să pot încerca să-l împiedic de a se mai ocupa de chestiuni, de care dv. doriți să-l vedeți complect străin?

— Îți mulțumesc; îi poți scrie la Clubul Celibatarilor, în Saint James Street.

— Și acum aș vrea să vă mai pun o singură întrebare. Cine este Grinstone?

— Este portarul meu. De ce întrebi asta?

— Mi-ați permis să mă adresez lui spre a obține detalii despre castel, el trebuie să vină dintr-un moment într-altul și mie îmi place totdeauna să știu cu cine am a face.

— Nu este nimic interesant în personalitatea lui Grinstone; a fost ordonanța fratelui meu, care a fost ofițer de cavalerie și care a fost omorât pe front acum douăzeci de ani. Când a părăsit armata, a intrat în serviciul meu. Asta-i tot.

— Nu prezintă nicio particularitate?

— El a păstrat atitudinea de subofițer și nu-și uită niciodată galoanele. Iată-ne ajunși la poartă unde mă aștepta mașina. Vrei să te conduc undeva? Nu, d-ta aștepți pe Grinstone. Îți mulțumesc pentru cele ce mi-ai spus cu privire la d. Oldroyd; se poate să ai dreptate și mă voi mai

gândi.

X

O femeie cu figura agreabilă se afla lângă poartă. Ea se înclină înaintea lordului.

— D-ta ești, d-na Smith? Sper că ești sănătoasă. Ce-ți face băiețașul?

— S-a făcut băiat mare. Are mai mult de treisprezece ani și va termina curând școala.

— Foarte bine. Când va fi liber să-l trimiți la mine, îi voi căuta o ocupație. Sper că va fi tot atât de brav ca tatăl lui cu care jucam cricket și ca bunicul său care m-a învățat să țin pușca în mână.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră, Horace va fi mândru să vă servească, spuse femeia închizând poarta în urma lordului.

Mă uit la ceas, era cinci și zece, dar nu vedeam nici pe Billy, nici pe Grinstone; mă apropiai deci de d-na Smith spunându-i:

— Aștept pe cineva, care însă nu se arată. Îmi permiți să intru puțin la d-ta?

— Cu plăcere, d-le, poftiți aci.

D-na Smith mă conduse într-o odaie foarte curată, apoi îmi aduse un pahar cu ceai.

— Îmi închipui că tânărul Horace pe care l-am întâlnit aseară este fiul d-tale?

— Da, d-le. D-ta ești faimosul detectiv despre care mi-a vorbit?

— Nu chiar așa de faimos. Dar ce face micul scandalagiu?

— Oh! nu este deloc scandalagiu. Este un băiat foarte bun. N-am fost silit să-l pedepsesc de un an, ba chiar mai mult, căci asta s-a întâmplat înainte ca Grinstone să părăsească proprietatea.

— Dar ce legături poate fi între pedepsirea copilului și Grinstone?

— Nu prea eram în relații bune cu el și cu familia lui, așa că recomandasem lui Horace să nu se apropie de grădină. Știam că Grinstone care are numai fete, nu poate suferi băieții; odată l-a găsit pe Horace ținând o praștie în mână. Eu i-o luasem în repetate rânduri, căci Grinstone spunea că-i sparge geamurile de la seră. M-am simțit foarte umilită când l-am văzut pe Grinstone urechindu-mi copilul. L-am certat pe Horace.

— L-ai certat și aseară, cred; l-am auzit plângând, pe când treceam pe aci.

— Este adevărat, dar meritase asta; îi interzisesem să se plimbe prin castel, căci agentul Danby, îmi adusese un afiș prin care era oprit oricui, să se plimbe printre ruinele castelului. Eu nu voisem să-l las pe Horace să iasă seara din casă, dar el m-a implorat, spunându-mi că se duce să facă cercetășie. Îți închipui emoția și spaima mea când am văzut că se face ora zece și copilul nu vine. Am fugit la poliție să-l caut, dar când m-am înapoiat acasă, a sosit și Horace. Era într-o stare de murdărie îngrozitoare. L-am trimis să se spele, și apoi m-am repezit la poliție ca să anunț că mi-am regăsit copilul. Ei s-au supărat și d-na Bode, soția agentului de serviciu mi-a spus: „Ne alarmezi degeaba, parcă n-am avea altă treabă”. Asta m-a necăjit și ajunsă acasă m-am decis să-l pedepsesc pe Horace. Dar, dacă aș fi știut aseară, ceea ce mi-a povestit el azi dimineață, aș fi fost mai puțin severă cu el.

— Dar ce ți-a povestit?

— Mi-a spus că se dusese aseară, să facă cercetări pentru a descoperi pe autorul crimei misterioase, și că găsise o cheie pe care poliția nu o putea găsi. Apoi călăuzise pe doi detectivi și în urmă observase pe d-l Oldroyd, care venise să caute o comoară ascunsă. Mi-a spus că a văzut pe criminal, care s-a cățărat pe tavan și era cât pe ce să omoare pe d-l Oldroyd.

Era ora cinci jumătate, dar nici Billy nici Grinstone nu se zăreau.

D-na Smith, care între timp se dusese în odaia lui Horace reveni spunându-mi că acesta dorește să-mi vorbească.

XI

Copilul se afla culcat în pat; el mă primi surâzător.

— Am descoperit pe omul care se ascunde înapoia coșului, începui eu.

— Ah! Cine era?

— N-am dreptul să o spun.

— Este adevărat; eu am crezut la început că este d. Grinstone. El este înalt și se ține bine, dar nu știe să se cațere, așa că atunci când l-am văzut pe individ urcând pe coș, am înțeles că nu este el și am fost dezolat.

— De ce dezolat?

— Mi-ar fi plăcut să-i văd pe bătrânul Grinstone dus de urechi la poliție, așa cum spunea el că va face cu mine.

— Dar ce te-a făcut să crezi că este sergentul Grinstone?

— L-am văzut învârtindu-se deseori pe aci; se plimba ca pe timpul când locuia aci; venea, pe bicicletă, cu un prieten al lui; ăsta trebuie să fie cel care s-a cățărat pe acoperiș.

— Știi cum îl cheamă?

— Nu-i știu numele adevărat; lucrătorii care lucrau la castel îi spuneau Mike.

— Ce știi despre el?

— Oh! Nu pot să dau prea multe informații în privința lui; locuia la Grinstone și venea zilnic cu bicicleta. Grinstone îl însoțea de multe ori. L-am văzut ultima dată Luni seara, cam la orele nouă.

— Ce te face să crezi că el este cel care se cățăra?

— L-am văzut acum câtva timp cu ce agilitate cobora de

pe o schelă.

— Cum arată el?

— Oh! nimic deosebit, afară poate de hainele lui care nu semăna cu cele ce se poartă pe aci, era un străin și avea un mers foarte caraghios?

— Vrei să spui că șchiopăta?

— Nu d-le, căci mergea foarte iute și știa să se cațere foarte bine.

— În orice caz, Horace, țin să-ți spun că el nu este cel care se afla ieri pe acoperiș.

În acest moment se auzi claxonul automobilului lui Billy și d-na Smith ieși să deschidă poarta.

XII

În momentul când mă urcai în mașină d-na Smith îmi spuse:

— Sper că nu-i veți cauza neplăceri micuțului meu, repetând cele ce a spus. El vorbește totdeauna mult!

— N-ai nicio grijă d-nă. Îi sunt foarte îndatorat pentru tot ce am aflat grație lui.

Apoi mă întorsei spre Billy.

— Cum se face că ești în întârziere cu trei sferturi de oră? îl întrebai pe Billy.

— Sunt dezolat, dar sergentul Grinstone a insistat să iau un ceai.

— Soția mea a insistat, declară Grinstone. Eu nu beau niciodată ceai.

— Asta a fost foarte amabil din partea ei, replică Billy, apoi sergentul și cu mine am trăncănit puțin și am vorbit despre Londra de odinioară și cea de acum. Ai să crezi? Amicul Grinstone nu a fost la Londra, de douăzeci de ani.

— De cinci ani, rectifică Grinstone.

— Tot aia este, răspunse Billy. Hei! acum ne apropiem de conacul unde Grinstone va vedea ruinele celor una sută

cincizeci de camere.

— Nu, o sută optzeci și șapte, întrerupse Grinstone.

— Asta, dacă socotești și sălile de baie și cămările.

— Ba deloc.

— În fine, oricum, ar fi, iată-ne ajunși.

Coborâm din mașină, iar eu mă adresai lui Billy:

— Acum nu avem nevoie de d-ta, așa că te rog să te duci la Waveton să dai o telegramă.

Scrisei o telegramă adresată d-lui Mervyn, clubul celibatarilor. Londra:

Frost și-a bătut joc de d-ta. Atenție!

— Fără iscălitură? întrebă Billy.

— Fără.

— Și apoi, ce mai trebuie să fac?

— Te înapoiezi ca să-l duci acasă pe sergent.

— Prefer să merg pe jos, declară Grinstone.

— Atunci vino să mă duci la Lidstone.

— Este într-adevăr, un agent al dv.? mă întrebă fostul militar.

— Da, și încă dintre cei mai inteligenți.

— Nu prea pare.

Pornirăm să vizităm ruinele; aflai câte odăi se aflau în aripa de nord, ca și amplasamentul scărilor, constatai că spre a ajunge în apartamentele copiilor, trebuia să treci pe la cămară. Grinstone își reamintea foarte bine zăvoarele exterioare, deoarece soția sa, amenința mereu pe fetițe că le va încuia în acest loc.

În timp ce umblam, fui frapat de precizia și justețea amănuntelor ce-mi furniza Grinstone; nu părea să aibă vreo ezitare și nu spunea o vorbă de prisos. În plus, nu părea să se intereseze de motivele interogatorului meu. Lordul îi dăduse un ordin și se conforma.

Când ne înapoiarăm pe terasă, se însera; întinsei sergentului punga cu tutun și-mi scosei pipa.

— Mulțumesc, d-le, nu fumez,

— Dar bei câteodată?

— Nu prea.
— Totuși abia ieri mi s-a spus cât de mult se regretă faptul că nu mai dai pe la „Leul Roșu”.
— Mă duceam pe acolo din când în când, dar mai mult ca să mă întâlnesc cu prieteni și nu spun că n-am băut câteodată un păhărel, două, dar asta nu înseamnă că sunt băutor.
— Cred că nu există nicio cafenea pe lângă locuința d-tale la Mervyn Court?
— Nu, cea mai apropiată se află la Waverton.
— Atunci desigur că duci lipsă de prietenii d-tale?
— Oh! vin din când în când pe aci, replică Grinstone privindu-mă atent.
— Desigur că existența d-tale este monotonă; așa se întâmplă cu bărbații care trăiesc înconjurați numai de femei. Ah! uitasem. Îmi pare că ai un locatar.
— Am avut unul; a plecat.
— Și-a terminat lucrul?
— Da.
— Când a plecat?
Luni dimineața.
— Era un lucrător de la Gosling, nu-i așa?
— Da.
— Mai lucrează la el?
— Nu l-am întrebat.
— Cum îl chema?
— Mike Kelley.
— Știi ceva despre el? De unde venea?
— Habar n-am. Mai ai să-mi pui multe întrebări?
— Nu prea ești amabil.
— Când începe să te interogheze poliția, este mai sănătos să vorbești mai puțin.
— Oricum îți mulțumesc, pentru tot ce mi-ai spus.
— Lordului trebuie să-i mulțumești. Bună seara.

XIII

Billy veni să mă ia cu mașina.

— Pariez că nu ai aflat prea multe, de la catârul de Grinstone.

— Am aflat un indiciu important, dar a cărui valoare nu am putut-o recunoaște decât grație informațiilor ce obținusem de la tânărul nostru amic Horace.

Ajunsesem la hotel și după ce mâncarăm ne așezarăm într-un colț retras, de unde puteam vedea pe toți cei ce intrau sau ieșeau dar unde nimeni nu auzea. Billy începu să-mi dea raportul.

— Așa cum mi-ai ordonat, m-am dus la „Calul Negru” unde am ajuns la ora două jumătate. Tânărul Albert a apărut abia la ora trei și un sfert. În așteptare am intrat în vorbă cu debitanta de la care mi-am cumpărat țigări; am aflat de la ea că d-na Richards de la „Calul Negru” este foarte stimată de vecini și că Albert este un băiat foarte de treabă, după ce am părăsit debitul, l-am văzut pe Vandermeyer care trecea într-o mașină și te-am văzut și pe d-ta care-l urmăreai. În sfârșit a apărut și junele Albert care a intrat în local; este un băiat drăguț, care se îmbracă foarte elegant. Când am intrat și eu în local, după câteva minute Albert a tresărit și mama sa s-a întors spre mine, cu o mutră nu prea amabilă. „Bună ziua am spus eu. Domnul străin a revenit?”. „Nu, a răspuns d-na Richards, și ai face mai bine să nu te mai ocupi de el.” „Sunt detectiv la Scotland Yard și căutăm pe acest domn.” „Nu-l cunosc și nu-ți pot da nicio informație”. „Dar știi cine este persoana pe care o căuta?” „În orice caz nu era aci”. „Dar este acum” am spus eu privind pe Albert care devenise livid. „Ce vrei să spui?” a întrebat mama lui. „N-am face mai bine dacă am sta puțintel de vorbă în particular”? Am intrat într-o odăiță alăturată. Mama s-a așezat alături de fiu și apoi m-a întrebat: „Ce ai de reproșat băiatului meu?” „Nimic, d-nă, dar este de datoria mea să-i pun câteva

întrebări la care dacă ar binevoi să-mi răspundă ar ajuta mult poliției”. „Înțeleg, a spus d-na Richards. Atunci am început astfel; „Ai fost Luni la Waverdale?” „Da, d-le” „Unde se află camera d-tale?” „Lângă cea a d-lui Bambridge.” „Iar a lui era lângă poarta grajdurilor?” „Da”. Drept în fața acestei porți? „Nu mai era acolo o scară de piatră și camerele noastre dădeau într-un mic coridor la stânga.” „A d-tale era cea mai depărtată dintre amândouă”? „Da.” „La ce oră te-ai dus să te culci?” „Cam la orele zece”. „La ce oră a închis Bambridge poarta?” „La orele unsprezece”. „Și la ce oră a deschis-o? Probabil că atunci când ți-ai închipuit că Bambridge a adormit, nu?” D-na Richards a tresărit și a privit spre fiul ei care își mușca buzele. „Da, este adevărat, că am deschis poarta așa cum îmi ordonase din vreme d-l Wiliam care plecase în oraș împreună cu Miss Lamb.” „La ce oră s-au înapoiat?” „Nu știu, căci eu dormeam”. „Nu te-ai gândit că prin această poartă a intrat incendiatorul?” „Ba da, dar ce pot face eu? Eu am ascultat de ordinul ce mi s-a dat.”

Apoi am aflat că Middleton îi dăduse o scrisoare pe care s-o înmâneze domnului străin ca din partea d-lui Oldroyd. I-am cerut să mi-o dea, dar nu l-a lăsat d-na Richards, spunând că scrisoarea aparține celui care a scris-o. Văzând că nu se poate altfel, l-am sfătuit să dea scrisoarea d-lui Oldroyd și să-i spună că domnul străin n-a venit. Mi-a răspuns că nu îndrăznește să se adreseze d-lui Oldroyd, căci el nu este decât al treilea valet. Atunci i-am spus să o predea d-lui Bambridge căruia să-i spună că a fost sfătuit la aceasta de către inspectorul Frost.

— Foarte bine ai făcut, Billy, ai fost bine inspirat.

XIV

Când am ajuns la locuința portarului, reluă Billy, d-na Grinstone mi-a spus că soțul ei a ieșit, dar că se va înapoia

curând. Am stat de vorbă cu ea și cu cele trei fete ale ei. Am întrebat apoi dacă Grinstone va întârzia mult. „Oh! nu, a răspuns soția lui, el nu întârzie niciodată!” „Cum poți să spui asta, mamă? a întrebat fata cea mai mare. Nu dus el, fără să ne prevină, Lunea trecută să-l ajute pe Hagden să strângă fânul și n-a revenit decât la patru dimineața?”.

— Așa a spus? Grinstone spusese lui Lady Suzanne că a fost la Londra!

— Păi, nu ne-a declarat nouă că nu a văzut Capitala de cinci ani? Pare-se că Grinstone este un mare mincinos. Când s-a înapoiat l-am rugat să meargă cu mine și tot drumul i-am vorbit despre Londra și despre alte lucruri, dar el n-a scos nici trei vorbe.

După ce am declarat raportul lui Billy i-am spus tot ce aflasem eu. Cam la orele zece a sosit sergentul Barnet, care părea obosit și turburat.

— Nu știu ce vrei d-ta să afli cu privire la bucata de pantof, îmi spuse el.

— N-ai aflat nimic?

— Ba da; la fabrica de ghete directorul mi-a spus că asta este marfă străină și că guvernul ar trebui să interzică importul ei. A adăugat că tocul este nou, că reparația fusese bine executată, dar că nu ar putea spune cine a făcut-o, căci sunt în țară mii de cizmari. Am început să cercetez pe cizmarii din Lindstone, fără rezultat însă; mai am de vizitat încă vreo duzină, dar ceea ce mă sâcâie este faptul că nimic nu dovedește că pantoful a fost reparat la Lidstone.

— După cele ce am aflat astă seară, sunt înclinat să cred că vei găsi la Waverton cizmarul pe care-l căutați: este un sătuleț unde nu vei avea de cercetat mult, căci nu cred să fie în el mai mult de cinci cizmari. Cred că acest pantof ne va fi util spre a stabili mâine, la anchetă, identitatea lui Mike Kelley.

— Mike Kelley? N-am auzit niciodată acest nume.

— El locuia la sergentul Grinstone, portarul de la

Mervyn Court.

— Îl cunosc din vedere.

— Kelley lucra pentru Gosling la reparațiile ce se făceau la castel.

— Cum ai descoperit asta?

— Când oamenii d-tale au ridicat cadavrul, ei n-au remarcat acest carnețel pe jumătate ars; pe prima pagină este scris: Plătit o liră lui Grinstone, și este probabil că pe altă pagină este notat și costul reparației pantofului, dar paginile sunt calcinate și trebuie umblat cu băgare de seamă.

— Asta nu ți-a dovedit însă identitatea mortului.

— Nu; dar acest carnețel m-a condus la Grinstone care a recunoscut că a avut un chiriaș: a adăugat - reține acest detaliu - că locatarul lui l-a părăsit Luni dimineața și că nu l-a mai văzut apoi. Individul lucra la Gosling, mâine vei încerca să-l convingi pe acesta să apară împreună cu Grinstone la anchetă, pentru ca ambii să afirme existența numitului Mike Kelley. Pe de altă parte, dacă găsești și aduci și pe cizmarul care a reparat pantoful și mai arăți juriului și acest carnețel, desigur că vei izbuti să câștigi admirația publicului.

— Și d-ta ce vei face?

— Nimic, d-ta ai descoperit cadavrul și meritul de a-l identifica îți revine tot d-tale.

— Dar cheia?

— Da, dar nu trebuie să vorbești; cheia îmi aparține. Juriul trebuie să stabilească cauza morții lui Kelley, el n-are să se ocupe de incendiul de la Wawerdale.

Barnet se depărtă mulțumit dar perplex. Era încântat gândindu-se la gloria ce-l va acoperi, dar, totuși, avea impresia că îi ascund ceva.

Nu se înșela; imediat ce ieși, îi spusei lui Billy.

— Ascultă, Kelley a părăsit pe Grinstone Luni dimineață, trebuie că a luat cu el un geamantan și este cert că avea intenția să dispară după atentat. Desigur că bagajele lui se

află, depozitate la Lindstone. Te vei duce să le cauți mâine dis-de-dimineață.

PARTEA TREIA

Vineri 7 August

I

Când îmi făcui raportul și-mi redactai notele, Vineri dimineață, Middleton era în fruntea listei de suspecți; în ce privește pe Grinstone, rolul lui îmi părea mereu obscur. Middleton și cu Vandermeyer erau evident complici și descoperirea cheii dovedea că existaseră legături între secretar și Mike Kelley. Acesta era chiriașul lui Grinstone care este servitorul lordului Lindstone. Cum să elucidez misterul cu ajutorul acestor informații?

Portarul îmi aduse două scrisori iar o a treia fu depusă pentru mine la biroul hotelului. Ele erau evident importante, dar nu clarificau problema.

Prima conținea un raport detailat asupra lui Pontifex; multe puncte din acest raport n-aveau nicio legătură cu afacerea de care mă ocupam, dar ele erau sugestive. Pontifex era un avocat bogat care locuia la Wimbledon; era însurat și n-avea copii. Sonth și Ward, foștii săi asociați muriseră. Avocatul nu era prea simpatizat de către vecinii săi și de către clienți. Trecea, drept bun specialist în materie de economie și se ocupa de toate întreprinderile d-lui Oldroyd.

Toate aceste puteau fi interesante, dar nu mă lămureau suficient; ceea ce îmi povestise William Oldroyd cu privire la sosirea lui Pontifex într-un cabaret, putea fi adevărat, dar de ce dusese cu Middleton? De ce venise la Lidstone ca

să-l vadă pe Oldroyd și de ce fugise după ce vorbise cu Vandermeyer? De ce, în sfârșit, Oldroyd părea furios împotriva avocatului său?

A doua scrisoare îmi fusese adresată de către detectivul Roberts de la Scotland Yard și-mi dădea detalii asupra vizitei sale la locuința lui Oldroyd din Palace Gardens. Găsise acolo o îngrijitoare și câțiva servitori. Vorbise cu îngrijitoarea, d-na Turner, care era în serviciul familiei lui Oldroyd de cinci ani și se bucura de toată încrederea stăpânilor. Ea nu-l agrea pe Middleton și nu înțelegea ca un tânăr să se ocupe de nevoile gospodăriei. „Nu știe nimic dar se bagă peste tot” declarase el. Ea se plânsese și d-nei Oldroyd și puțin îi păsa dacă aceasta va repeta vorbele ei lui Middleton, căci ea, d-na Turner, era o femeie cinstită, în timp ce secretarul nu făcea această impresie. Ea avea o părere destul de mediocră despre Miss Lamb, pe care totuși n-o putea blama, căci trebuia să fii un înger ca să poți suporta un copil ca George, Miss Lamb avea desigur un scop: ea nu se ocupa atâta de copil, cât de fratele său mai mare, care îi făcea ochi dulci. De altfel și Middleton îi trăgea clopotele, însă fără șanse prea mari.

A treia scrisoare era de la vechiul meu amic Bambridge, și o reproduc mai jos:

Dragul meu Frost,

Îți mulțumesc în privința scrisorii ce mi-a dat-o tânărul Albert. Știu că nu trebuia să procedez așa cum am procedat, dar având în vedere că ești un vechi camarad, am luat măsurile pe care le-ai luat d-ta însăși. Am deschis deci scrisoarea punând plicul deasupra unei sticle eu apă caldă și-ți trimit copia ei:

Dragă domnule,

Ultimele curse nu mi-au produs nimic, dar vrea să încerc

din nou; angajez suma pe care o știți pe Favorit pentru mâine la orele trei. Veți socoti desigur că este o speculație proastă, dar mi se pare că bine condus, el poate atinge potoul. În caz afirmativ, aș fi încântat să primesc cecul dvs.

al dvs. *James Middleton*.

Această scrisoare pare adresată unui bookmaker, dar este destul de stupidă. Eu nu-mi voi pierde banii jucând mâine pe Favorit în cursa de la ora trei, căci cunosc grajdul din care face parte și pe proprietarul lui. Așa cum ai dorit i-am dus plicul - pe care îl lipisem frumos - d-lui Oldroyd, căruia i-am spus:

„Albert a adus înapoi scrisoarea căci domnul n-a venit”. Oldroyd a desfăcut plicul și m-a întrebat ce însemnează asta. Atunci l-am chemat pe Albert și pe Middleton și primul a jurat că secretarul i-a spus că scrisoarea este din partea d-lui Oldroyd, dar Middleton a negat, Oldroyd a spus că valetul este un imbecil iar secretarul i-a remarcat că trebuie ca cineva să fie idiot ca să joace la curse. Middleton a recunoscut, dar a afirmat că nu riscă decât câte o liră din timp în timp și numai ca amuzament. Așa s-a terminat afacerea. Nu știu ce ai căutat, dar îmi închipui că n-ai găsit.

Devotatul d-tale,
B. Bambridge

II

— Ai dreptate în privința bagajelor lui Kelley, îmi spuse Billy intrând în camera mea.

— Le-ai găsit la gară?

— Da, apoi l-am chemat pe Barnet să le inventarieze.

— Foarte bine. Dă-mi detalii.

— Omul nostru avea la magazia de bagaje un geamantan vechi dar plin de haine noi. Mike Kelley avea desigur

intenția să-și schimbe hainele în tren. În buzunarul interior al hainei am descoperit un pașaport american și o fotografie. Barnet a luat primul obiect, iar eu pe cel de al doilea.

— Poate că și pașaportul este interesant pentru noi.

— Desigur, de aceea mi-am însemnat detaliile; după vizele ce le are se poate vedea, Mike a mers de la New-York la Liverpool și de la Hull la Amsterdam. Apoi s-a dus la Hamburg, Riga și Moscova apoi a venit la Amsterdam și în sfârșit s-a dus de la Rotterdam la Harvich. Am notat toate datele; ele înglobează ceva mai mult de un an.

— Și fotografia?

— Este un instantaneu luat de un amator și care îmi pare să reprezinte niște soldați păzind prizonieri. Acesta din primul rând pare să fie un sergent și aș paria că este Grinstone. Pe dosul fotografiei este scris: *Tipperary 1920.* Este interesant, nu?

— Da.

— Mă întreb dacă Grinstone n-a făcut parte vreodată din poliția auxiliară și dacă Mike n-a fost cumva sub paza lui.

— Se poate; ar trebui timp ca să ne procurăm matricula lui Grinstone, iar eu doresc să ajung mai iute la un rezultat. Lordul Lidstone ne-ar da informații. Ce oră este? Opt și jumătate? Este prea devreme ca să chem pe lord la telefon dar dacă te-ai duce la el cu mașina pe la douăsprezece jumătate, într-o oră ai fi înapoi.

— Foarte bine.

— Acum așează-te, să-ți citesc notele mele.

După ce terminai de citit Billy se sculă și începu să se plimbe prin odaie.

— Totul este perfect, îmi spuse el. Ai rezumat toate faptele stabilite până în prezent și știi cât valorează ele. Dar ai descoperit cauza incendiului?

— Nici d-ta n-ai descoperit-o, replicai eu sec.

— Iată care este părerea mea; a fost nevoie de mai multe persoane ca să se provoace acest sinistru; fără îndoială că

au fost trei și-mi pare plauzibil ca Mike, Grinstone și Middleton să fi fost complici... Dar noi voim să descoperim pe instigatorul actului și, după părerea mea, nu există decât doi posibili. Tânărul Mervyn și Oldroyd. Dacă izbutești să demonstrezi nevinovăția unuia din ei, atunci vei fi aproape sigur că celălalt este culpabilul.

— Nu ai dreptate Billy, dar continuă; spune-mi și mie ce te face să crezi că focul a fost pus din îndemnul lui Ernest Mervyn.

— Asta pare destul de simplu; el era furios de vinderea castelului și detesta familia Oldroyd care îl cumpărase; el a recunoscut că se afla la castel când a izbucnit incendiul. În plus, Grinstone care este servitorul lui Mervyn și care, cunoaște perfect locurile, a lipsit de acasă toată noaptea. Mike Kelley care locuia la el a fost găsit mort printre ruine. Mervyn caută să arunce vina asupra lui Oldroyd. Să cerem mandat de arestare pe numele lui și apoi să mai strângem probe suplimentare.

— Și cu smaragdele „Corléone” ce faci?

— Stai o clipă, că n-am terminat; trebuie să ții socoteală de mentalitatea lui Mervyn care, după părerea mea, este ciudat, dar inteligent. Este un om care, nu ezită deloc ca să facă o glumă și care ar comite o crimă râzând.

— Te înșeli complet. Cert, Mervyn te-ar aproba dacă te-ar auzi căci așa îi place să fie considerat. În realitate el este dominat de trecutul său și n-ar face niciodată ceva care ar fi împotriva tradițiilor familiei sale.

— Asta este părerea d-tale, dar și a mea îmi pare tot atât de bună.

— Posibil. Oricum ar fi, să lăsăm deoparte ideile și să revenim la realități. Smaragdele au dispărut. Vandermeyer a venit la Lidstone și noi am găsit o legătură între el și Middleton. Cum cadrează aceste fapte cu ipotezele d-tale?

— Nu se prea potrivesc, dar se poate să fie vorba de două delicate aparate. Suntem în drept să bănuim că Middleton n-a putut rezista tentației de a fura smaragdele

în timpul incendiului și că apoi, a telegrafiat lui Vandermeyer.

— N-a avut timp să se înțeleagă cu el… și nu i-ar fi telegrafiat căci poșta păstrează formularele de telegrame. Focul s-a declarat în noaptea de Marți la orele trei; la orele zece Vandermeyer era în drum spre Lidstone. Ar trebui să admitem că Middleton știa că el nu se află la Amsterdam, că va voi să se ocupe de smaragde și de asemenea să cunoască locul unde poate fi găsit. Dacă credem că smaragdele au fost furate de către Middleton, atunci furtul a fost pregătit mai din vreme.

— Se poate să ai dreptate, declară Billy, morocănos.

— Apoi de ce Mervyn ar fi fost atât de imprudent încât să mărturisească lui lady Susanne că Grinstone a lipsit toată noaptea. Dacă acesta era complicele lui?

— Criminalii comit totdeauna stângăcii.

— Da, dar și nevinovații. Mi se pare că toate acuzațiile d-tale împotriva lui Mervyn se sprijină pe dovezile ce ți le-a furnizat el însuși, pentru că el este destul de îndrăzneț, sau cuminte, ca să-și închipuie că nimeni nu-l bănuiește.

— Eu îl bănuiesc… dar nici Oldroyd numi inspiră încredere.

— Să sperăm că deducțiile d-tale în privința acestuia sunt convingătoare.

— Nu mai convins că Mervyn nu este vinovat dar argumentele mele contra lui Oldroyd sunt destul de concludente. Era în lipsă de bani: aproape ne-a mărturisit că creditul lui este puternic zdruncinat. Pe de altă parte, Waverdale a fost evaluat, asigurat și prevăzut cu ieșiri de incendiu. Să presupunem că a pus în siguranță smaragdele și alte obiecte prețioase, apoi îl chemă pe Vandermeyer pentru a lichida și în urmă dă foc castelului cu ajutorul lui Mike și a lui Middleton. Cu această ocazie să ne reamintim că Mike a fost la Amsterdam de două ori, în cursul anului trecut… Oldroyd ar putea încasa o sumă respectabilă de pe urma bijuteriilor și din asigurare. Middleton a servit de

intermediar între el și Vandermeyer.

— L-am văzut de trei ori pe Oldroyd și nu cred că el consideră că ar putea fi bănuit.

— Se poate dar Pontifex a avut ideea.

— Rolul acestuia nu l-am putut înțelege.

— Ascultă-mă d-le, avocatul a venit la Lidstone pentru că avea îndoieli, l-a întâlnit pe Vandermeyer la gară, a auzit câteva vorbe și a ghicit o parte a adevărului. Atunci a prins frică și s-a înapoiat repede la Londra, ca să nu fie amestecat în această afacere. Nu vezi că totul se explică? De fapt vinovăția lui Oldroyd este mai plauzibilă.

— Se pare că nu-ți dai seama că enorma pierdere pe care a suferit-o, a influențat defavorabil asupra situației lui Oldroyd situație deja compromisă în lumea bancară.

— Nu văd ce legătură poate fi între dispariția castelului său și între afacerile sale comerciale.

— Eu sunt sigur că dacă Oldroyd ar fi vrut să provoace un incendiu, ar fi dat foc la Haterick care, desigur, era tot atât de bine asigurat.

— Care ar fi fost deosebirea?

— Oldroyd este un ambițios. Haterick, reprezintă pentru el o proprietate oarecare, în timp ce Waverdale este un castel istoric, grație căruia el spera să obțină un titlu de noblețe și să-și creeze o nouă situație socială.

— Atunci, dacă ideile mele nu-ți surâd, spune-mi pe cele ale d-tale.

— Eu n-am idei, eu mă bizui pe fapte și sper să culeg mâine altele.

III

Convorbirea mea cu Billy fu întreruptă de sosirea sergentului Barnet. El găsise pe cizmarul din Waverton care reparase pantofii lui Kelley și îmi ceru fotografia spre a i-o arăta.

— Dacă cizmarul nu-mi va recunoaște clientul voi încerca și cu Grinstone.

Barnet îmi spuse apoi că a vorbit și cu fermierul Hayden; acesta nu-l văzuse Luni pe Grinstone. În urmă Barnet îl întrebase pe antreprenorul Gosling, care i-a spus că într-adevăr îl avusese angajat pe Kelley, care lucrase foarte bine primele trei săptămâni, dar, apoi devenise leneș și insolent. Îl concediase Sâmbătă, iar Mike spusese: „Asta am și vrut”.

În acest moment intră în odaie Oldroyd; el mă salută și privi semnificativ spre Billy și Barnet, care înțeleseră și ieșiră.

— Scuză-mă că am intrat în odaia d-tale de culcare începu Oldroyd, dar nu voiam să discutăm în salonul hotelului unde sunt prea multe urechi indiscrete. Am izbutit să înving în lupta cu băncile și acum vreau să căutăm împreună pe cel care a incendiat castelul meu.

— După câte am citit prin ziare, se pare că ați avut momente dificile.

— Da, speculanții au încercat să mă distrugă, dar i-am învins.

— Aveam impresia, după cele ce mi-a spus Pontifex, că situația dvs. era foarte solidă.

— Pontifex este o vulpe bătrână. El știa că un crach este iminent și a vândut o mulțime de acțiuni fără să mă prevină.

— Ca un șoarece care părăsește o corabie ce se îneacă.

— Nu tocmai, căci Pontifex nu este un imbecil când prețurile acțiunilor a scăzut el le-a răscumpărat. El le poate revinde acum la prețuri mult mai mari. Va câștiga mulți bani, dar asta va fi ultima ocazie pe care i-o voi mai da.

— Câte odată nu este bine să fi prea șiret.

— Ai dreptate! Pontifex este șiret și de multe ori a ghicit ce intenționam să fac, dar asta nu mă incomoda atât timp cât își vedea de treburi.

— Sunt indiscret dacă vă întreb, în ce mod l-ați cunoscut pe d. Middleton?

— Middleton? Dar ce legătură are?…

— Eu fac o anchetă în privința incendiului de la Waverdale și m-am informat despre trecutul celor ce vă înconjoară, dar nu știu nimic despre secretarul dvs.

— Eu l-am descoperit; era funcționar într-una din întreprinderile mele. Într-o zi la un consiliu de administrație cineva a pus o întrebare; spre a i se răspunde a fost chemat Middleton. El a răspuns foarte documentat și mi-a făcut o impresie atât de bună încât l-am angajat ca secretarul meu particular; n-am regretat niciodată, căci merită mai mult decât îl plătesc.

— Cine a pus întrebarea la care a trebuit să-l chemați pe Middleton să răspundă?

— Cum?… Ah! da, îmi amintesc, era Pontifex.

— Și, după aceea, Pontifex care a știut că l-ați angajat pe Middleton ca secretar, a ghicit mereu proiectele dvs.?

— Bănuiești că totul a fost aranjat de Pontifex, ca să mi-l impună pe Middleton? Nu cred, în orice caz, eu sunt foarte mulțumit că am angajat pe cel mai bun secretar pe care i-am avut vreodată.

— Aș mai vrea să am informații despre Miss Lamb.

— A fost angajată de soția mea, în urma unui anunț în ziare, prin care căuta o institutoare.

— Îmi închipui că a primit sute de oferte? Cine le-a triat?

— Middleton; a reținut trei oferte. Semnatarele lor au fost invitate să se prezinte, iar soția mea a ales pe Miss Lamb, care era singura acceptabilă.

— Bineînțeles…

— Ce vrei să spui? Oh? D-ta crezi că Pontifex m-a silit să-l angajez pe Middleton care, la rândul său, a determinat-o pe soția mea să aleagă pe Miss Lamb. Ce vrei să insinuezi?

— Un moment. În timpul călătoriei ce am făcut-o, Miercuri, cu Pontifex, el mi-a spus că voiți să căsătoriți pe fiul dv. cu Suzanne.

— Nu m-am gândit niciodată la așa ceva.

— Ceea ce este ciudat e că Pontifex a povestit același lucru și omului de afaceri a lordului Lidstone și am descoperit că asta îi este neplăcut lordului; îmi închipui că toată lumea a aflat despre pseudo-proiectul dv.

Oldroyd se ridică enervat:

— De asta este toată lumea atât de rece față de mine! Nobilii sunt totdeauna gata să primească bine pe oamenii bogați și chiar să le vândă fiicele. Dar îmi închipui că nu le place ca vânzarea să fie cunoscută prea din vreme!

— Probabil.

Oldroyd mă privi un moment cu un aer furios, apoi îmi spuse rece:

— Ești foarte amabil că te interesezi de afacerile mele personale, dar mi se pare că d-ta ai venit aci ca să cauți pe incendiator și nu văd ce legătură poate fi între două chestiuni.

— Așteptați. Vreau să vă mai întreb ceva: d. Middleton are vreo pasiune?

— Da, joacă la curse.

— Imposibil.

— Și eu aș fi spus la fel până în ultimul timp, dar am avut dovada deschizând, din eroare, o scrisoare adresată de secretarul meu unui bookmaker.

— Adevărat? Mai are și o altă pasiune în timpul liber?

— Da, el mi-a spus că-i place să se ocupe de mecanică.

— Mă uluiți!

— Pare că asta durează numai de vreo lună, nu este prea îndemânatec, dar i-am permis să-și instaleze un atelier la Waverdale.

— Asta îmi explică un lucru, ați auzit desigur că lângă cadavrul carbonizat s-a găsit o cheie. Middleton a crezut că-i aparține lui și că i-a căzut din buzunar. Dați-mi voie un moment.

Luai receptorul și-l chemai pe Billy, care sosi imediat. Îi dădui cheia spunându-i:

— Du-te imediat la Waverdale și vezi dacă această cheie se potrivește la poarta grădinarilor. În caz negativ, spune agentului de serviciu să nu lase pe nimeni, să intre în curte, nici chiar pe membrii familiei d-lui Oldroyd. Cred că consimțiți, nu?

— Desigur, deși nu înțeleg unde vrei să ajungi.

Billy plecă, iar Oldroyd mă privi cu un aer iritat.

— Dvs. detectivii vă ocupați de o mulțime de detalii fără importanță… și nu vedeți măcar ceea ce sare în ochi!…

— Mi-am închipuit că aveți să-mi spuneți ceva important, atunci când ați venit.

— Bineînțeles și nu-mi explic de ce ne-am pierdut vremea vorbind de atâtea lucruri fără legătură cu incendiul. Cunoști pe un oarecare Grinstone, un individ prea puțin simpatic, și pe care l-am concediat de la Waverdale?

— Da, știu că a vorbit urât despre dv.

— Știi că el a lipsit de acasă până la ora patru dimineața în noaptea de Luni?

— Desigur, de asemenea știu că Mike Kelley era chiriașul lui.

— Mike Kelley? Cine mai este și ăsta?

— Veți auzi vorbindu-se de el, dacă veți veni azi la anchetă.

— De ce nu l-ați arestat?

— Pe cine? Pe Grinstone? Pentru că n-am avut dovada că el a fost la Waverdale. Și apoi uitați că Luni se afla la dv. cineva care n-avea drept să se găsească acolo.

— Cine?

— Fantoma.

— Vrei să vorbești de personajul pe care servitoarea mea i-a luat drept fantomă?

— Exact; de altfel eu nu cred că el a dat foc castelului.

— Cine era?

— M-ați sfătuit acum un moment, să mă ocup numai de misiunea mea. Eu caut pe incendiator, nu fantome.

— Când speri să descoperi pe criminal?
— Când voi ști unde se află smaragdele Corléone.
— Spune-mi sincer, inspectore, poți să-mi dai acum informațiile pe care sunt în drept să ți le cer?
— Nu pot pentru moment, să vă spun mai mult, decât v-am spus.
— În cazul acesta este inutil, să ne pierdem timpul.
— Nici nu vă închipuiți cât de mult m-ați ajutat.
Oldroyd îmi aruncă o privire furioasă și apoi ieși. Poate că nu este un om rău, dar are darul să mă exaspereze.

IV

Stătui câteva minute pe gânduri apoi redactai câteva note și chemai la telefon Haterick.
— Allo, Haterick? Aci inspectorul Frost.
— Da, d-le, răspunse Bambridge.
— D-l William este acasă? Aș vrea să-i vorbesc.
După un moment tânărul era la telefon.
— Ați putea să-mi spuneți dacă d. Middleton este acolo? îl întrebai eu.
— De ce? Aveți nevoie de el?
— Pentru moment nu. El are motocicletă. Nu-i așa? Nu mă prea pricep la acest fel de mașini, dar aș dori ca cea a d-lui Middleton, să fie astăzi inutilizabilă.
— Nu înțeleg.
— Nu vreau ca Middleton să se afle pe peronul gării Lidstone când va pleca expresul de la ora trei.
— Doamne Sfinte! Dar de ce?
— Îmi închipui că tatăl dv., mănâncă azi la Lidstone? Da! Este mai bine pentru dv. căci este puțin enervat. Nu este puțin probabil ca el să fie la ora trei pe peron, căci la această oră începe ancheta și d-l Oldroyd este un om exact. Dv. nu veți asista?… Bine… Nu va fi prea pasionant… Cât despre d. Middleton, cred că va fi foarte stânjenit fără

motocicleta sa. La revedere.

Expresul de la ora trei. Această aluzie interesase imediat pe William. Voi fi la gară și desigur că și la gara din King Gross, se va afla cineva, spre a vedea dacă calul bine condus a ajuns la potou… Totuși nu mă gândesc că Middleton își va primi cecul și nu trebuia ca el să poată fugi; nu este prea lesne să urmărești o motocicletă și speram ca tânărul Oldroyd va ști să o facă inutilizabilă pe cea a secretarului.

— Lady Suzanne Mervyn și un domn tânăr doresc să vă vadă, mă anunță un servitor.

— Unde sunt?

— În salon.

Mă îndreptai spre salon, unde se afla cei doi veri.

— Suntem de părere că v-ați purtat foarte urât, strigă Lady Suzanne.

— Sunt dezolat. Dar ce am făcut? Credeam că eu sunt cel care trebuie să se plângă, căci nu ați păstrat secretul ce v-am încredințat.

— Nici n-ați contat pe asta, replică tânăra fată. V-ați bătut joc de mine și după ce l-ați făcut pe Ernest să fugă ca un nebun la Londra, i-ați trimis o telegramă pe care el a crezut că i-am trimis-o eu. Dar veți afla o altă părere despre Ernest când veți afla ce ați descoperit.

— Mi-am închipuit că n-ați venit aci numai ca să mă cercetați ci și ca să mă lămuriți.

— Da, spuse, Mervyn. Speram să surprind un criminal la Palace Gardens și întâmplarea a făcut să descopăr un complot Bloamsbury. Ascultați, eram furios primind telegrama al cărui sens n-o înțelegeam. În acest moment am întâlnit un coleg de școală, Ravenscroft, care mi-a propus să iau masa cu el la Prince. Ne-am dus acolo și la garderobă m-am ciocnit de un tânăr care s-a arătat foarte politicos; cum părea că se plictisește, l-am invitat cu noi. După masă ne-am dus la cinema, apoi Ravenscroft ne-a sugerat ideea să sfârșim seara la „Afrodita”. Acolo este

orchestră bună, parchet de dans și consumații excelente. La primul etaj se află o odăiță pe a cărei ușă scrie: SECRETARIAT. Intrarea oprită; acolo este o ruletă și se joacă. Sume mari.

— Nu știam asta.

— Revenscroft, care este cunoscut acolo, ne-a introdus. Eu și cu noul nostru prieten am rămas jos, iar Ravenscroft s-a urcat sus. La masa vecină se afla un străin însoțit de o tânără femeie; ea nu părea să se amuze și se uita stăruitor la amicul meu. După un moment a apărut un individ, care nu era complet beat dar băuse, în orice caz un păhărel mai mult. El a surâs străinului și i-a spus, cu accent american: „Sunt încântată să vă mulțumesc, d-le Vandermeyer.” D. Vandermeyer nu părea prea încântat, dar noul sosit a luat un scaun și a spus: „Mă voi așeza la masa dv. Dacă Fräulein permite.” Tânăra a profitat de ocazie spre a se scula răspunzând pe un ton rece: „Nu mă numesc Fräulein”, apoi ea s-a depărtat și un minut mai târziu ea dansa cu amicul meu. Cei doi au continuat discuția în limba germană.

— Ce păcat! strigai eu.

— Ba deloc, căci înțeleg perfect această limbă și după ce am ajuns acasă am transcris dialogul lor, spre a vi-l prezenta, deoarece îl consider foarte important.

V

D. Mervyn îmi întinse câteva foi de hârtie și eu citii cele ce urmează:

X. – *Dragul meu prieten, nu pari prea bucuros că mă vezi.*

V. – *Într-adevăr.*

X. – *Totuși am venit aci în speranța de a te găsi pe d-ta sau pe Pontifex.*

V. – *Din păcate Pontifex nu este aci.*

X. – *El vine de obicei în fiecare Joi să facă socoteala, căci este proprietarul acestui local.*

V. – Nu cred nimic.

X. – *Ba da, dar actul este făcut pe numele lui Middleton. Dar spune-mi când l-ai văzut pentru ultima oară pe tânărul nostru prieten?*

V. – *Nu-mi reamintesc.*

X. – *Este tot la țară, acolo unde s-a produs incendiul?*

V. – *Așa cred.*

X. – *Acolo au dispărut smaragdele Corléone. N-ai nicio noutate?*

V. – *Desigur că nu.*

X. – *Nu vei putea să le vinzi în Europa; dar în America, eu...*

V. – *Da, dacă le-ai avea le-ai vinde și ți-ai păstra nouăzeci la sută din câștig, așa cum ai făcut și cu perlele rusești.*

X. – *Nu, nu, exagerezi; de altfel fără mine perlele ar fi fost pierdute. Prințul v-a spus unde se aflau ascunse la Moscova. Era un om încrezător.*

V, – *Avea nevoie de hani și eu i-am avansat puțini cu vagi speranțe că el va putea scoate din Rusia colierul despre care mi-a vorbit.*

X. – *Nu va izbuti căci actualmente colierul se află în jurul gâtului d-nei Joung din Chicago.*

V. – *Dar nu uita că eu am descoperit unde se găsea. Eu am avut toată strădania și d-ta profitul!*

X. – *Nu, nu, iar exagerezi și apoi uiți pe Mike, fără el perlele n-ar fi ieșit niciodată din Rusia. Mike este un om foarte abil. Dar unde se află el acum?*

V. – *Habar n-am și nici nu mă interesează.*

X. – *Când am citit chestia cu incendiul m-am gândit la el; dăduse foc la atâtea case în Irlanda.*

V. – *Într-adevăr, nu știam.*

X. – *Da, multe case, dar a sfârșit prin a fi prins și a trebuit să dea tot ce poseda ca să poată scăpa. Este un om*

inteligent, dar fără noroc.

V. – *Bună seara.*

X. – Pleci? și drăguța Fräulein?

V. – *Va găsi cum să se distreze.*

X. – *Și smaragdele? Nu le ai?*

V. – *Ți-am spus că nu.*

X. – *Dar poate că le vei găsi. Ce vei face?*

V. – Așteaptă și ai să afli.

— Este important, nu-i așa? mă întrebă Mervyn.

— Foarte important, dacă este exact, dar nu are aerul unei traduceri.

— Bineînțeles! Am stil!

— Cunoști bine germana?

— Foarte bine.

— Aș mai vrea să știu dacă n-ai văzut un omuleț bărbos?

— Nu se afla în local, dar când am ieșit, un individ cu aceste semnalmente încerca să rețină pe Vandermeyer care chemase singurul taxi care se vedea; olandezul s-a suit în mașină și a dispărut. Apoi m-am despărțit de amicul meu care este foarte simpatic și voi căuta să aflu cine este.

— Pot să te informez eu. A fost valet la un duce și cunoaște bine mediul dvs. Așa că-l însărcinez totdeauna cu misiunile care au legătură eu nobilimea.

— Așadar, este un detectiv?

— Da. Când te-am văzut ieri luând trenul am socotit că vei avea nevoie de protecție și am aranjat ca să fii împiedicat de a face vreo prostie.

Mervyn părea jignit, dar ochii verișoarei lui străluceau de bucurie.

— Sunteți un adevărat părinte! strigă ea. Acum povestiți-mi tot ce privește pe Mike.

— Scumpă d-șoară, veți afla tot ce voiți, dacă veți asista la ancheta care are loc după amiază.

— Să mergem propuse ea, întorcându-se spre vărul ei.

— Eu voi merge, dar nu cred că unchiul te va lăsa să mă

însoțești.

— Tăticul nu va fi acolo și probabil că nu va ști unde mă aflu.

— Și dacă va afla, eu voi fi blamat. Dar, în fine, ce importanță are? Am umeri largi…

— Dacă v-aș da informații despre Mike Kelley? întrerupsei eu. N-ați mai fi obligați să asistați la anchetă.

— Posibil, dar eu nu vreau să lipsesc. Vino, Ernest.

VI

Eram tocmai la masă când apăru Billy, care îmi spuse:

— Am descoperit că toate porțile despre grajduri au zăvoare afară de cea din colț, care are o broască de siguranță.

— Vasăzică încă o minciună a lui Middleton.

— Ba chiar două! În timp ce mă aflam acolo el a venit tiptil; l-am întâmpinat și el m-a privit cu insolentă.

„Din ordinul poliției nimeni n-are drept să treacă astăzi pe aci” i-am spus eu. „Această interdicție nu mi se aplică; eu sunt secretarul d-lui Oldroyd”. „Regret, dar ordinul a fost dat cu asentimentul d-lui Oldroyd”. „Totuși, d. Oldroyd m-a însărcinat să iau ceva din garaj”. „Dacă este așa, te voi însoți, apoi voi raporta poliției și cu această ocazie va afla și d-l Oldroyd”. „Mulțumesc, dar nu vreau să te ostenesc; d-l Oldroyd nu va avea astă seară lada cerută și asta va fi din vina d-tale. N-are decât să-mi dea mâine instrucțiuni scrise”. Spunând acestea secretarul a plecat. Dar stai, că asta nu este totul; i-am ordonat lui Danby ca în cazul că Middleton s-ar înapoia, să-l aresteze și să-mi telefoneze la poliție. Apoi ieșind din parc m-am ciocnit de Horace. Mi-e foarte simpatic puștiul ăsta. Mi-a spus că dorește din suflet să asiste după masă la anchetă. I-am dat un bilețel cu ajutorul căruia va putea intra.

— Când te gândești că am luat atâtea precauțiuni ca să

nu poată asista la anchetă! Știi bine că nu-mi place să amestec copiii în afacerile criminale. În sfârșit…

— Dar stai că nu ți-am vorbit încă despre marea descoperire, pe care am făcut-o. Ai să sări în sus! Mi-ai spus că într-adevăr Grinstone a servit în poliția auxiliară a Irlandei. La plecare m-am întâlnit cu una din fetele lui Grinstone. Am stat puțintel la taifas și am intrat în casă. Ce să vezi? Pe masă era o cheie absolut identică cu cea pe care o am în buzunar. Am scos cheia mea, am comparat-o și am spus. „Este ciudat cât de identice sunt aceste ehei”. Mama și fetele nrau întrebat de unde am cheia. Le-am spus că ea descuie toate porțile la Waverdale și ele au presupus că Grinstone trebuia să posede și el una, de pe timpul când păzea castelul, dar nu puteau să-și reamintească ceva precis. Una din fete scosese cheia din buzunarul tatălui ei, Marți dimineața, deoarece spunea ea, deforma buzunarul.

— Și ce-ai făcut cu aceasta a doua cheie? îl întrebai pe Billy. Mi-ai adus-o?

— Nu. Am atârnat-o chipurile în joacă, pe un cui din dosul ușii și le-am făcut pe toate să-mi promită că nu vor spune nimic lui Grinstone; afară doar dacă el o va cere.

— Bine. Acum să grăbim, căci este trei fără un sfert și la trei începe ședința. Eu mă duc întâi la gară, dar nu voi întârzia.

VII

Când ajunsei la gară, la ora trei fără șapte minute, trenul de Waterlo tocmai sosea, iar expresul de Londra era în gară. Din primul descinse William Oldroyd, care purta două valize; era urmat de Miss Lamb. M-am strecurat într-o sală de așteptare spre a observa fără să fiu văzut.

Cei doi tineri aveau un aer fericit. Ambii se urcară într-un vagon de clasa întâia. Așteptai să văd dacă vine și Middleton, dar el nu apăru. După ce trenurile plecară, m-

am dus la telefon spre a da instrucțiuni la Londra; totuși eu speram că Vandermeyer nu este la King Cross și că smaragdele Corléone nu se află în valiza lui Miss Lamb. În timp ce mă îndreptam către sala de ședințe căutai să îndepărtez din minte imaginea celor doi îndrăgostiți și să-mi concentrez gândurile numai asupra lui Grinstone. Ce rol jucase el și cu cine colaborase? Aveam destule dovezi ca să-l fac pe fostul sergent să transpire puțintel, dar desigur că el era destul de șiret ca să nu se dea de gol.

Când intrai în sală, constatai surprins că ea este pe jumătate goală. Dar cum era zi de lucru și ziarele nu anunțaseră nimic extraordinar, era explicabil.

Sergentul Barnet care făcea pe gazda îmi arătă martorii care se aflau așezați în prima banca: doctorul Bilgury, Grinstone, cizmarul din Waverton și conducătorul de lucrări de la Gosling.

Oldroyd era așezat la o masă lângă un individ îmbrăcat în negru și care părea să fie avocat.

Lady Suzane și vărul ei se aflau în fundul sălii și mă salutară prietenos când intrai. D-na Smith care nu părea să se simtă la largul ei. Ținea de mână pe Horace.

Billy se apropie de mine și-mi indică pe d-na Richard care venise, evident, să se asigure că nimeni nu va căuta să-i compromită băiatul.

Când apăru juriul, procurorul își ocupă locul și explică într-un discurs interminabil afacerea pe care juriul era chemat s-o elucideze, conchizând că ei vor trebui, după examinarea corpului să precizeze identitatea și să determine cauza morții.

Primul martor fu d-rul Bilbury, care scoase un carnet din buzunar, citi niște notițe și cum nimeni nu-i mai puse vreo întrebare, părăsi sala.

Apoi sergentul Barnet înaintă la bară. El vorbi cu voce tare și precisă; își atribui toate meritele, de la descoperirea cadavrului până la găsirea carnetului calcinat.

Grație pantofului izbutise să găsească pe cizmarul care îl

reparase și apoi, cercetările sale îl conduseseră la Grinstone, care recunoscuse cadavrul ca fiind al lui Mike Kelley. Urmărind această pistă obținuse noi informațiuni de la conducătorul de lucrări a d-lui Gosling. În sfârșit găsise la magazia gării bagajele mortului, care conțineau pașaportul și fotografia pe care le remisese procurorului.

Primul jurat întrebă dacă Kelley, care era străin, se prezentase la poliție; își exprimă surprinderea și indignarea când Barnet fu silit să mărturisească că nu știuse de prezența în orășel al lui Kelley. Un alt jurat, întrebă cum putuse Kelley să intre în castel. Barnet răspunse că poliția își formase o părere în această privință, dar că, în interesul general, era mai bine să nu se vorbească pentru moment. Un al treilea jurat, întrebă dacă existau dovezi că defunctul incendiase castelul. Barnet, cu un aer important, refuză să răspundă la această întrebare, care n-avea nicio legătură cu ancheta în curs.

Cizmarul se exprimă cu dificultate; totuși el recunoscu pe Kelley în fotografie.

Conducătorul de lucrări declară că Mike Kelley era un lucrător angajat ocazional și că nu-l utilizase decât câteva zile.

Grinstone fu chemat ultimul; el rămase în poziția ostășească și răspunse cu o precizie matematică la întrebările ce i se puseră. Kelley locuise la el timp de o lună și el n-avusese motiv să se plângă; omul plătise regulat, nu era bețiv, se purta foarte frumos, pe scurt, fusese un chiriaș model. Un jurat întrebă de ce Kelley se mutase atât de departe de Waverdale, unde lucra.

— Nu este mai departe decât Lidstone, de unde veneau ceilalți lucrători, răspunse Grinstone.

El adaugă că Kelley îl părăsise Luni dimineața și că nu știe nimic altceva.

Procurorul făcu un rezumat al dezbaterilor, regretând că ancheta nu putuse să elucideze misterul incendiului. Juriul conchise că defunctul era într-adevăr Michael Kelley și că

murise în incendiul de la Waverdale.

VIII

Înainte de a părăsi sala dădui ordin lui Billy să-l rețină pe Grinstone și să-l închidă într-o cameră goală **a** poliției.

— Spune-i șefului poliției și lui Barnet că vreau să-l interoghez; aranjează ca să rămână singur în această odaie, cam jumătate oră. Asta îl va pune în starea de spirit dorită.

Pe stradă ajunsei din urmă pe d-na Smith și pe Horace.

— Sunt foarte mirat, d-nă, că i-ai permis lui Horace să vină la ședință.

— Ce să fac, m-a înnebunit, mai ales de când ajutorul d-tale i-a dat biletul de intrare. Credeam că va fi interogat.

– Ei bine ți-a plăcut? Era cam plicticos, mă adresai eu copilului.

— M-am mirat că l-ați lăsat pe d. Barnet să se laude atât. Credeam că o să vă sculați și o să puneți lucrurile la punct. Apoi am mai observat că nimeni n-a pomenit despre cheie.

— Într-adevăr nu s-a vorbit nimic despre ea, dar ea are o importanță deosebită și nu voi pomeni nimic, decât când procesul va ajunge la Curte.

— Nu mi-a plăcut felul cum a vorbit sergentul Grinstone, observă d-na Smith.

— Nici mie, dar acum va trebui să-mi răspundă la unele întrebări și nu cred că asta îi va fi lesne.

IX

Când am ajuns la poliție am găsit pe șeful poliției, pe Barnet și pe Billy care mă așteptau.

— Am auzit că vrei să pui câteva întrebări lui Grinstone, îmi spuse șeful.

— Adevărat, vreau să obțin de la el o declarație iscălită și de aceea te-am rugat să asiști la întrevederea noastră.

Intrară în odaia în care se afla Grinstone. Billy scoase un carnet și un creion. Eu începui.

— Grinstone, am să-ți spun câteva întrebări foarte serioase și am datoria de a te preveni că poți cere să fii asistat de un avocat.

— N-am nevoie.

— Perfect; în cazul acesta ascultă-mă.

Procedai mai întâi la un amănunțit interogatoriu de identitate și în privința antecedentelor sale. Grinstone răspunse cu promptitudine la toate întrebările mele. Billy stenografia totul.

— Acum, sergent Barnet, fii bun și dă-mi fotografia pe care sergentul Smith, a găsit-o azi dimineață în bagajele lui Kelley.

Grinstone privi fotografia străduindu-se să nu pară turburat.

— Privește pe dosul fotografiei, îi spusei eu. Citește ce scrie. *Tipperary 1920.* Acum vezi persoanele: sunt trei deținuți dintre care unul este Kelley. Sergentul care-i păzește ești chiar d-ta. Sper că nu contești?

Grinstone răspunse în silă, fără să se gândească:

— Da eu sunt.

Apoi adăogă cu un aer sfidător.

— Și ce este cu asta?

— Deci d-ta cunoșteai pe Kelley înainte ca el să fi locuit la d-ta! De ce n-ai spus asta în ședință?

— Pentru că nu m-a întrebat nimeni.

— Kelley avea un trecut destul de… nebulos, ca să zicem așa și pe vremuri a izbutit să scape. Cât ți-a plătit pentru asta?

— Cine spune că mi-a plătit?

— Un american, replicai eu, prefăcându-mă că scotocesc printre hârtiile din servietă. Ah, iată, este un bijutier din New York care se află acum la Londra… sau cel puțin, se

afla aseară. Vrei să-mi răspunzi la întrebare sau trebuie să predau afacerea autorităților noastre?

— Asta s-a petrecut acum zece ani, nu se pot dezgropa toate aceste vechi istorii.

— Nu te gândești la pensia d-tale? Vrei să-mi răspunzi sau nu vrei?

— Kelley nu mi-a dat niciodată nimic, m-a rugat doar să am grijă de banii pe care îi avea la el… apoi… apoi… a evadat…

— Despre ce sumă era vorba?

— O sută cinzeci de lire.

— Ți-a cerut înapoi acești bani, atunci când s-a mutat, la d-ta?

Grinstone nu răspunse și eu nu insistai.

— Apoi, reluai eu, când domnul Oldroyd ți-a ordonat să părăsești Waverdale, se pare ca ai proferat oarecare amenințări imprudente.

— Fiecare om are demnitatea lui!

— Da înțeleg. Eu personal nu dau importanță unor asemenea vorbe, dar poate că tribunalul ar fi de altă părere. De altfel să continuam: de când Kelley lucra la Waverdale mi s-a spus că ați fost văzuți deseori împreună.

— Voiam să văd ce se preface la castel; lucru foarte natural căci locuisem acolo zece ani.

— Cert! Îmi închipui că Kelley era doritor să se informeze despre castel în afara locului unde lucra?

— Nu știu, pe mine nu m-a întrebat nimic.

— Oricum ar fi, Luni seara, el cunoștea drumul care ducea de la poarta grajdurilor la scară… apoi pe coridorul care, așa mi-ai spus, era foarte rar utilizat.

— N-am nimic în această privință.

— Unde ai fost Luni seara? Te-ai înapoiat acasă abia la orele patru dimineața. Ai spus lui Lady Suzanne că ai fost la Londra cu trenul de plăcere, iar sergentului Smith i-ai declarat că nu ai mai văzut capitala de peste cinci ani. Care din aceste două afirmațiuni este cea exactă?

— Niciuna, nici alta; când oamenii se ocupă de ceea ce nu îi privește, n-are rost să le spui adevărul.

— Nici soția d-tale n-are drept să cunoască faptele și gesturile d-tale? I-ai spus că te duci să ajuți lui Hayden, dar acesta a afirmat sergentului Barnet că nu te-a văzut Luni.

— Un om însurat poate avea motive ca soția lui să nu știe toate.

— Adică asta ar însemna că o altă femeie este amestecată în această afacere?

— Și dacă ar fi așa, ce v-ar interesa?

— Totuși, dacă nu-mi spui unde ai fost Luni seara, s-ar putea să ai neplăceri.

— Du-te la dracul, eu n-am să-ți dau lămuriri!

— Dacă nu vrei să-mi spui nimic în această privință, ai să mă lămurești poate despre cheie?

— Care cheie?

— Cea pe care sergentul Smith a văzut-o la d-ta și care este o copie fidelă a acesteia.

— Habar n-am despre ce este vorba.

— Asta este o cheie care descuie toate porțile la Waverdale.

— Poate că era a lui Kelley.

— Nu; iată cea pe care a avut-o el și care s-a găsit lângă cadavrul lui.

— Am avut atâtea chei pe când eram paznic al castelului încât este posibil să fi uitat să înapoiez una din ele.

— Din fericire pentru d-ta lăcătușul spune că ambele chei au fost făcute de el în cursul ultimelor trei săptămâni.

— Ți-am mai spus că nu știu nimic.

— Atunci permite-mi să-ți spun eu că această cheie ți-a fost remisă, după ce fusese furată, ca să poți intra noaptea în castel și că fără îndoială, Euphémia Dawkings este aceea care ți-a dat-o!

Eu încercasem „la noroc”, dar văzui că reușisem, Grinstone sări în sus și bolborosi.

— Nu voi răspunde nimic.

— Foarte bine, voi interoga mai târziu această fată și până atunci n-are rost să continuăm. Totuși presupunem că nu te-ai apropiat de poarta grajdurilor decât pe la miezul nopții și că ai fost destul de mirat văzând-o deschisă. Odată intrat te-ai îndreptat spre camera Euphémiei; ea a deschis, crezând că aude pașii d-tale și a zărit o fantomă! Ai văzut-o și d-ta?

— Asta este foarte prudent căci după trei ore, Kelley a intrat în camera unde l-ai încuiat; niciodată nu ești destul de circumspect atunci când poți fi acuzat de omor.

Dacă prima mea afirmație îl turburase pe Grinstone, aceasta îl buimăci; el se lansă în negări incoherente, care nu serviră decât să dovedească că mințea.

Trecui în odaia alăturată, cu șeful poliției căruia îi spusei:

— Grinstone nu este actualmente în stare să dea o declarație, dar sunt sigur, că mâine va fi fericit să mărturisească totul, dacă d-ta vei încerca să-l convingi. Te respectă și are mai multă încredere în d-ta decât în mine. Poți să-i spui că este în interesul lui să vorbească, dacă n-a comis crima și eu nu cred că a comis-o.

— Natural, noi îl vom ține mai departe aci, dar deși purtarea lui este ciudată, nu văd cum ar putea fi el complicele incendiatorului.

— Nici eu nu văd; totuși facem progrese repezi și poate că într-o oră sau două voi recurge iarăși la ajutorul d-tale. Nu cred că Grinstone este vinovat, dar socotesc că mărturia lui va fi necesară, spre a obține o condamnare, când afacerea va ajunge la Curte.

X

— Ce ai de când să faci acum? mă întrebă Billy când furăm singuri.

— Peste o ora voi ști ce s-a petrecut la King Cros.

— Crezi ca smaragdele au plecat cu trenul de la ora trei? Nu înțeleg de ce nu au fost expediate cu poșta?

— Criminalii au spiritul neliniștit, ei se tem grozav că sunt supravegheați și cred că poliția controlează poșta.

În acest moment ajunserăm la hotel unde portarul îmi dădu o scrisoare care purta mențiunea urgent. Era scrisă de inspectorul Burns. El îmi spunea că luase informații despre Middleton și aflase următoarele: „pe drumul spre Wellington se afla o căsuță locuită de o văduvă cam de cincizeci de ani și care se numește Middleton. Soțul ei murise cam cu vreo zece ani în urmă, după ce dăduse faliment și dacă ar fi să credem, trăncănelile vecinilor, ea ar fi fost întreținută, de atunci, de către un bogătaș numit Pontifex. Femeia are un băiat de aproape treizeci de ani care locuia pe vremuri împreună cu ea, dar care nu a mai fost văzut de câtva timp. Este un om elegant mic, slăbuț, purtând ochelari. Dacă este necesar pot lua și alte informații”.

— Aș ține mult să pot vorbi cu Pontifex, spusei lui Billy.

XI

Se vede că posedam fără să știu, lampa fermecată a lui Aladin, căci abia terminasem fraza, când simții o mână pe umăr. Mă întorsei și mă aflai în fața avocatului.

— Dragă inspectore, spuse Pontifex, mă gândeam că te voi găsi aci. Tot te mai ocupi de Waverdale? Dacă ai timp cinci minute, te-aș ruga să ne așezăm aci și să-mi spui și mie ce ai mai descoperit.

Mă așezai alături de Pontifex spunându-i:

— Nu-mi închipuiam să te întâlnesc la Lidstone.

— De fapt nu vin obicinuit, decât de două ori pe săptămână; dar, ultima dată n-am avut timp să-l văd pe d. Oldroyd, deoarece a trebuit să mă înapoiez urgent la

Londra și a rezultat deci o neînțelegere deplorabilă.

— Îmi pare foarte rău.

— Oh! asta se aranjează. Îl cunosc de mult timp pe Oldroyd. Am fost însă surprins că el poate bănui un prieten vechi ca mine. Dacă i-aș fi răspuns la scrisoarea ce mi-a adresat-o desigur că neînțelegerea noastră s-ar fi prelungit; pe când venind personal, în zece minute totul se va aplana.

— Este foarte abil din partea d-tale, dar nu cred că ai nimerit bine astă seară.

— De ce?

— Pentru că fiul său William a plecat azi cu Miss Lamb... Așa că nu-mi închipui ca asta să-l fi dispus prea bine.

— Oh! William a fugit cu Miss Lamb? Imposibil!

— În orice caz eu i-am văzut urcându-se în trenul de la ora trei.

— Doamne Sfinte! Asta este interesant! Îmi părea că ți-am spus ce proiecte avea domnul Oldroyd cu privire la fiul său. Asta îl va turbura enorm! Dar era de așteptat, căci Miss Lamb este o fată adorabilă.

— După câte am aflat, William are un venit de cinci sute de lire anual și îmi închipui că Miss Lamb n-are nimic. În plus, bătrânul Oldroyd nu pare prea îngăduitor.

— De ce? D-ta nu-l cunoști pe Oldroyd așa cum îl cunosc eu. Își dă aere de tiran, dar este capabil să privească lucrurile în față. Ori el și-a iubit mult prima soție și William este singurul copil, pe care l-a avut cu ea; el nu s-a însurat a doua oară, decât atunci când a avut nevoie de un capital mare, ca să-și finanțeze societatea.

— Crezi deci că va ierta?

— Da... cu timpul. Fata este foarte drăguță și cred că va împiedica pe William să comită prostii.

— De exemplu, să meargă la „Afrodita”.

— Așa, ți-a spus și d-tale? L-am văzut într-o seară ieșind de acolo!

Pontifex îmi aruncă o privire piezișă apoi adăugă:

— Ți-a spus poate, că și eu veneam acolo?

— Da. Dar asta nu m-a mirat, devreme ce localul îți aparține.

— Cine ți-a spus asta? Desigur că nu William… Nu? Îmi închipuiam asta și socot că nu ai putut bănui că un avocat onorabil poate avea vreo legătură cu un asemenea local. Asta nu îmi place, dar a fost imposibil să procedez altfel.

— Cred că este o afacere rentabilă.

— Nu chiar așa cum pare. Poate că ar fi mai bine să-ți povestesc totul. Am acceptat acest local în schimbul unei datorii pe care n-o puteam încasa. Desigur că un om scrupulos n-ar fi trebuit să accepte, dar eu n-aveam posibilitatea să pierd atâția bani. Desigur că ai auzit vorbindu-se de…

— Luigi Fascalo?

— Vasăzică știi totul? Fascalo era un escroc abil și eu i-am căzut victimă. De pe urma lui am rămas cu „Afrodita” dar voi căuta să mă debarasez cât mai iute posibil.

— Până atunci, localul este înscris pe numele d-lui Middleton.

— Este adevărat! L-ai cunoscut la Haterick și ți-a făcut confidențe? Asta mă surprinde! Este un tânăr inteligent, fiul unei vechi prietene pe care mă duc s-o văd din timp în timp. Ți-a spus, desigur, și asta!

— Am auzit, dar nu de la el.

— Nu mă mir, căci el este foarte rezervat, nu deschis ca mine; mă interesez de el încă de când era copil și am încercat să-i vin în ajutor, din cauza mamei sale care este văduvă și nu prea bogată. Într-un timp el îmi încredința toate speranțele și toate proiectele sale; mă consulta mereu, dar de când a devenit secretarul lui Oldroyd nu-mi mai dă nicio importanță și n-aș fi surprins ca d-ta să știi mai mult ca mine, despre el. Tinerii de azi sunt foarte ingrați.

— Totuși el te-a autorizat să te servești de numele lui pentru „Afrodita”.

— Asta este o afacere care îi procură un venit. Dar este de un an la Haterick și eu nu știu nimic despre el.

Începui să-i explic cum stau lucrurile, fără a-i da prea multe amănunte, dar lăsând să se înțeleagă că avusesem mai multe convorbiri cu Ernest Mervyn și că eram sigur de nevinovăția acestuia.

— Nici eu nu l-am crezut vinovat, răspunse Pontifex. Mărturisesc că nu mi-a fost prea simpatic atunci când l-am cunoscut la început se arăta exagerat de violent în privința vânzării castelului. Apoi, odată a fost chiar necuviincios față de mine. Totuși nu-mi închipuiam că vei lua atâta în serios o reflexie a mea, încât să-l sâcâi pe d-l Mervyn cu întrebările d-tale; îmi închipui că s-a considerat ofensat și că a avut față de d-ta o atitudine jignitoare?

— Regret, că trebuie să te contrazic, dar sunt în termenii cei mai buni cu d. Mervyn.

— Îmi închipui că ai uzat de foarte mult tact față de moștenitorul unui titlu ilustru. Mă întreb chiar dacă anchetele conduse cu tact sunt tot atât de fructuoase ca și celelalte, dar un om cu experiența d-tale o știe mai bine ca mine. Evident, cercetările conduse astfel cer timp… De asta, fără îndoială, urmărești de trei zile un fals criminal; eu n-am crezut niciodată ca el să fie vinovatul. Am văzut în ziar că poliția locală, a făcut treabă, bună, nu-i așa?

— Desigur. Eu continui totuși să sper că voi găsi soluția problemei.

În acest moment apăru Billy, care îmi întinse o telegramă, părea așa de mulțumit că și Pontifex remarcă acest lucru.

— Desigur că ai crezut că telegrama este foarte importantă, spusei eu lui Billy, după ce am citit-o.

— Da d-le, răspunse Billy mirat.

— Ei bine, eu aș prefera ca Scotland Yard să mă lase în pace și să nu-mi bată capul cu „idei geniale”. Oricum, sunt obligat să țin seama de ce spun șefii mei, așa că, d-le Pontifex, scuză-mă, ne vom vedea mai târziu… Vino cu

mine Billy.

Telegrama anunța că Miss Lamb și Vandermeyer fuseseră arestați la King Gross în momentul când tânăra remitea bijutierului un pachet care conținea smaragdele Corléone. Miss Lamb, ale cărei declarații erau întărite de William Oldroyd, afirma că ea nu știa ce conține pachetul și că îl luase spre a-l servi pe Middleton.

— Du-te cu telegrama asta la șeful poliției și cere-i un mandat de arestare contra lui Middleton; aranjează ca un automobil al poliției să vină să mă ia de la Hotel Terminus la ora opt treizeci.

— Nu am face mai bine să reacționăm imediat.

— Nu. Lasă pe Oldroyd și Middleton să mănânce în liniște, de altfel i-am promis lui Bambridge că luăm împreună masa la Hotel Terminus și nu vreau să-mi calc cuvântul.

Bambridge fu exact; el era de altfel, încântat să mă vadă. Căci avea să-mi spună o mulțime de lucruri.

— S-au întâmplat deci lucruri pe care eu nu le știu? îl întrebai.

— Da, desigur. Parcă n-ar fi fost suficient un incendiu!

— Liniștește-te dragul meu; fă ca mine, privește lucrurile sub aspectul lor comic.

— Oh! Sunt într-adevăr lucruri comice. Așa Euphémie Dawkings pretinde că ai îmbrățișat-o în salonaș și că ea te-a pălmuit.

— Doamne Sfinte! În orice caz ea figurează pe lista celor ce vor fi pedepsiți.

— Știu că ea minte; eu mă aflam în spatele ușii atunci când ai interogat-o… N-am făcut-o intenționat, dar stăteam în hol, căci d-l Oldroyd trebuia să sosească dintr-un minut într-altul.

— În acest caz vei fi martor prețios, dacă va fi nevoie.

— Nu vreau să fiu citat ca martor.

— Acum să mâncăm și s-o lăsăm în plata Domnului pe Euphémia Dawkings.

— Din păcate mai sunt și alte chestii plicticoase. Mai întâi a fost o scenă teribilă cu privire la motocicleta lui Middleton. Apoi d. William a răpit-o pe Miss Lamb. Doamna a avut o criză de nervi când a aflat iar domnul s-a închis în biroul său, blestemând pe toată lumea inclusiv soția lui. Era gata să nu vin, dar pe urmă m-am gândit că ar fi păcat să renunț la seara mea liberă. Simțeam nevoia să-ți povestesc, toate, altfel aș fi crăpat; a fost o zi teribilă.

— Nu mă mir, căci știam că William a fugit cu miss Lamb, i-am văzut urcându-se în trenul de la ora trei. Mi-am închipuit că asta va provoca oarecare turburare, dar nu înțeleg ce vrei să spui cu motocicleta.

— Puțin înainte de masă, Middleton s-a dus la garaj și a văzut că motocicleta nu vrea să meargă. A spus că trebuie să se ducă la Waverdale și a făcut o scenă teribilă. A strigat că cineva i-a stricat mașina, iar cei patru lucrători care lucrează în garaj au spus că ei nu știu nimic. Middleton a telefonat la Lidstone ca să i se trimită piesele necesare, dar lucrătorii au spus că nu vor pentru nimic în lume, să repare motocicleta lui Middleton și că preferă să fie concediați.

— D-ta știi să mergi pe motocicletă, Bambridge?

— Doamne ferește! Sunt cam rotofei și nici nu mi-ar sta bine pe motocicletă.

— Ai dreptate. Eu ca detectiv sunt de multe ori obligat să mă servesc de motocicletă, dar mă decid numai în cazuri grave și urgente.

— La masă d. William s-a arătat plin de compasiune; a spus că se duce cu mașinuța lui până la gara Haterick, fără să adauge că pleacă cu Miss Lamb. A promis omul care se va înapoia cu mașina va aduce piesa necesară. Dar când omul s-a înapoiat, mecanicii din garaj au spus că piesa nu este aceea care trebuie și că n-au ce face cu ea. Atunci Middleton s-a ridicat și i-a concediat pe toți.

— Crezi că Middleton știe să conducă un automobil?

— Nu. De altfel nici motocicleta nu o cunoaște decât de

puțin timp și nu se pricepe la mecanică.

— Perfect. William Oldroyd mi-a fost de folos. Eu i-am sugerat să provoace această pană.

— D-ta? Doamne Sfinte! Dar cu ce scop?

— Totul se va explica la timp. Nu știi ce înseamnează „să imobilizezi inamicul”? Eu am reușit cu Middleton.

— Păcat că n-ai precedat la fel cu d. William.

— Asta nu mă privea pe mine. De altfel de ce nu l-ai oprit d-ta, care ai asistat la plecarea lui?

— Cum aș fi putut? Cu toate acestea, eu cam bănuiam că tinerii pleacă pentru totdeauna, căci Miss Lamb l-a pălmuit pe George; ea n-ar fi îndrăznit altfel!

— Te cred. Dar cum s-au petrecut lucrurile?

— Mașina a fost adusă în fața porții. Dl. William și Mass Lamb au ieșit din casă, cu valizele în mâini, Albert le-a pus în mașină apoi a venit să mă prevină, m-am dus să-l întreb pe d-l William dacă se înapoiază la ora ceaiului. Mașina era gata să pornească când a apărut d. George; voia să plece și el și fratele lui i-a spus că n-are nevoie de el; atunci copilul a declarat că Miss Lamb n-are dreptul să iasă fără el; iar institutoarea a răspuns că asta îi este absolut egal. George a început să strige că se duce să spună mamei sale. Miss Lamb a coborât din mașină și l-a pălmuit; ea nu era furioasă ci râdea. Apoi mi-a zis. Poți să spui d-nei Oldroyd că de trei luni aștept ocazia asta. După aceea au pornit, în timp ce George plângea cu hohote.

— Cu o mamă ca a lui, nu este de mirare că piciul este atât de răsfățat.

— D-na Oldroyd este o femeie excelentă și foarte bine intenționată.

— Bineînțeles, ea este foarte cumsecade. Îmi închipui că te-a scuturat destul de bine, când a aflat istoria?

— Da. Ea m-a întrebat cum de am putut lăsa să fie maltratat scumpul ei copilaș. I-am răspuns că am fost consternat dar că scena se petrecuse atât de repede, că nu avusesem timp să intervin.

— D-na Oldroyd a bănuit cele ce urmau să se întâmple?

— Nu, ea n-a aflat decât atunci când a venit domnul Oldroyd de la anchetă. D. William lăsase o scrisoare pentru tatăl său. A avut loc o scenă violentă. Domnul Oldroyd m-a înjurat pentru că am lăsat să plece pe cei doi tineri. Dar cum aș fi putut eu să-i împiedic? Apoi s-a legat de Middleton căruia i-a strigat: „D-ta mi-ai impus-o pe această fată! Nu nega!” În sfârșit s-a închis în birou, blestemând.

XII

Tocmai savuram câte o cafea neagră când intră Billy spunându-ne că colonelul Arcy șeful poliției mă așteaptă în automobilul poliției, în care se mai afla și Barnet împreună cu un alt agent.

Îi încredințai pe Bambridge lui Billy care urma să-l conducă cu mașina la Haterick și coborâi în vestibul unde se afla șeful poliției.

— Ești gata inspectore? mă întrebă el. Am obținut de la Grinstone o depoziție pe care, îmi închipui că ai vrea s-o citești.

Declarația lui Grinstone era destul de lungă, dar putea fi rezumată astfel: El se lăudase că cunoaște la perfecție castelul și Euphémia Dawkings, care îi plăcea mult, îi dăduse întâlnire la ea Luni seara. Ca să-i fie mai lesne ea furase cheia, - care se potrivea la toate porțile, - din camera lui Middleton și i-o dăduse lui Grinstone. Ajungând la castel, aproape de miezul nopții, Grinstone găsise, spre surprinderea lui, deschisă poarta dinspre grajduri. În timp ce urca scara, el a auzit pașii cuiva care cobora și s-a ascuns într-o cameră, un bărbat se oprise în fața ușii și o voce care venea de la etajul superior întrebase: „Ce s-a întâmplat” s-a răspuns: „Nimic, dar ușa aceasta este întredeschisă”. Apoi o cheie s-a răsucit în broască și Grinstone s-a trezit prizonier fără a se putea servi de cheia

lui. Cu mare trudă a izbutit să iasă grație unei trape care se găsea în plafon. Îi trecuse orice poftă de a o mai vedea pe Euphémia; dorea doar să scape. În momentul când s-a apropiat de scara mare, s-a speriat observând o lumină și auzind o voce care întreba: „Ați revenit la timp” altă voce a răspuns: „Da, mulțumesc. Am petrecut o seară foarte plăcută”. Grinstone se ascunsese într-un colț întunecat și văzuse o tânără față care urca scara cu o lanternă în mână; Grinstone nu voise să coboare de teamă să nu întâlnească persoana care vorbise. Era să se înapoieze, când cineva a trecut pe lângă el fără a face zgomot, căci covoarele înăbușeau pașii. Crezuse că este o femeie deoarece mâna lui întâlnise o stofă moale, (desigur că este vorba despre Ernest Mervyn deghizat în fantomă). Foarte speriat el se înapoiase în coridorul care ducea la cămară; se împiedicase de un obstacol și înțelesese că cineva se repezea spre această odaie. Fără ezitare Grinstone a tras zăvoarele. Necunoscutul începuse să bată în ușă, și, în același moment, se dăduse alarma de incendiu. Grinstone fugise de-a lungul coridorului, și când a ajuns în aripa de nord, era învăluit de fum; servitoarele îngrozite ieșiseră din camerele lor, în timp ce William Oldroyd și Middleton ieșeau de la parter. Grinstone încercase să ajungă la scara principală și aproape că se ciocnise de d. și d-na Oldroyd care se precipita spre pompa de salvare. Atunci își reamintise de o ieșire ce dădea pe tavanul aripii centrale; s-a servit de ea spre a ajunge pe tavanul aripii nordice și apoi a coborât în curtea grajdurilor, așa cum văzuse că face d. Mervyn în repetate rânduri. Era gata să jure că nu-și reamintise de omul pe care îl încuiase în cămară, decât când ajunsese acasă.

După ce terminai citirea, șeful mă întrebă care este părerea mea.

— Nu cred că Grinstone să aibă atâta imaginație încât să fi inventat toată această poveste, de aceea sunt dispus să cred că ea este adevărată.

— Trebuie ca cineva să fie stupid ca, la vârsta lui, să se lanseze într-o asemenea aventură.

— Oh! asta nu este deloc surprinzător, căci se pare că Grinstone, este foarte sensibil față de sexul slab. Euphémie Dawkings este o mică intrigantă care l-a provocat. Oricum, nu dau prea mare importanță declarațiilor lui Grinstone, căci nu el a incendiat castelul și nici n-a fost complice la furtul smaragdelor Corléone.

XIII

Când tânărul Albert ne deschise ușa la Haterick, credeam că o să leșine de frică: era evident, că el credea că venim să-l arestăm, avurăm destulă trudă ca să-l facem să înțeleagă că vrem să-l vedem imediat pe domnul Oldroyd și abia se ținea pe picioare când traversă holul; n-avu destulă putere ca să ne anunțe d-lui Oldroyd.

În timp ce ne oprisem în fața ușii, auzirăm vocea lui Middleton care declara:

— De vreme ce nu mai aveți încredere în mine, vă prezint demisia mea. Nu vreau să nu mai rămân o clipă sub acoperișul Dv., vă rog doar să ordonați să fiu condus la Lidstone…

— Este prea târziu ca să fugi, declarai eu. Am venit să te arestez pentru a fi pus foc castelului și furat smaragdele Corléone.

Oldroyd se ridicase la intrarea noastră și Middleton, fără să ne privească, începuse să caute prin buzunare. Billy care se temea ca nu cumva să se otrăvească, îi puse imediat cătușele.

— Nu înțeleg această apariție bruscă, spuse Oldroyd. Sper, colonele Arcy, că vei avea bunătatea să-mi explici.

— Avem probe suficiente ca să-l arestăm pe James Middleton răspunse șeful poliției, și vă felicităm, d-le, pentru faptul că faimoasele smaragde se află actualmente

în mâinile poliției.

— Dar ce legătură are secretarul meu cu această afacere?

— Azi după amiază, o tânără persoană a fost arestată la King Cross în momentul când remitea smaragdele lui Vandermeyer și ea a afirmat că le primise de la Middleton.

— Ea minte ca să-și salveze amorezul, replică secretarul.

— Tot ce vei spune va putea fi reținut de către acuzare, observai eu.

— Amorezul ei, repetă Oldroyd. Cine este această tânără fată?

— Miss Caroline Lamb, răspunse șeful.

— Și fiul meu, strigă Oldroyd.

Strigătul venise din inimă și el fu urmat de o clipă de tăcere.

— Nicio acuzație n-a fost adusă lui William Oldroyd, spusei eu.

— Totuși, ceea ce îmi spui îl pune și pe el în cauză!

— Fără îndoială, afirmă Middleton care își păstrase cinismul.

— Asta este o afirmație a cărei exactitate îți va fi greu s-o stabilești, spusei eu, dar cred că, din contră, dovezile împotriva d-tale vor fi incontestabile când voi cerceta garajul.

— Am procedat greșit și asta numai din complicitate inconștientă cu William Oldroyd o voi dovedi.

Oldroyd care își recăpătase sângele rece, ordonă lui Albert să-l cheme pe Bambridge, căruia îi spuse să pregătească o mașină cu doi șoferi, deoarece vrea să plece în zece minute la Londra. Apoi ceru să fie chemat William la Well’s Club și să i se spună să aștepte la Carlton, În sfârșit, să se mai telefoneze lui Sir Leis George, căruia să i se anunțe că-l va vizita a doua zi la orele nouă dimineața. Îi întinse lui Bambridge mesajele pe care urma să le transmită, apoi se întoarse spre noi.

— Acum puteți lua prizonierul dvs. Bună seara.

— Credem, spuse șeful, că ar trebui să fiți de față la deschiderea garajului; mergem imediat acolo…

— La dracu’ garajul! Scuză-mă, colonele, dar este vorba de fiul meu.

— Care va rămâne în închisoare mai mult timp decât mine, rânji Middleton, căci pot dovedi că se afla la „Afrodita” în același timp cu Vandermeyer, și că nu se afla în camera sa atunci când a izbucnit incendiul: pot de asemenea dovedi că tânăra lui însoțitoare și cu el aveau întâlnire cu Vandermeyer azi după amiază, așa că…

— Păstrează-ți argumentele pentru Curtea cu Jurați, spusei eu.

— Unde voi demonstra că nu ești decât un imbecil, replică Middleton,

— Luați-l de aci, murmură Oldroyd cu vocea tremurândă.

În acest moment ușa se deschise și Albert anunță:

— Dl. Pontifex.

Apăru avocatul, care zâmbea, dar zâmbetul îi dispăru brusc. Intrarea sa produse însă un efect straniu, asupra lui Middleton care îl ura și îl temea; el crezu că a fost tras în cursă și-și pierdu prezența de spirit, strigând:

— I-am spus eu lui Vandermeyer că acest diavol bătrân ne va trăda.

Ochii tuturor se îndreptă asupra secretarului și în acest timp, avocatul dispăru. Billy fugi după el, dar când ajunse în fața casei, automobilul lui Pontifex pornise.

Colonelul Arcy făcu semn lui Barnet să-l ia pe Middleton; al doilea agent îl urmă și eu rămăsei cu Oldroyd.

— Nu există nimic împotriva fiului dvs., spusei eu.

— Sunt convins de asta.

— Și nici mare lucru contra d-rei Lamb.

— Asta, nu mai este atât de sigur.

— Dar dovezile contra lui Middleton sunt zdrobitoare.

— Sunt încântat!

— Smaragdele Corléone…

— Nu mă interesează.

XIV

Am voit să relatez felul cum am condus ancheta în afacerea de la Waverdale. Arestarea lui Middleton a pus capăt strădaniei mele și povestirea mea ar putea sfârși aci, dar pentru a satisface curiozitatea cititorilor, cred necesar să adaog câteva detalii.

James Middleton avusese o educație deplorabilă; tatăl său fusese un escroc care scăpase, cu mare greutate de pedeapsă; după moartea lui, mama lui James suferise influența lui Pontifex care avea legături cu hoți internaționali. Middleton întâlnise deci pe Vandermeyer și pe Fascalo. Mai târziu Pontifex izbutise să-l bage ca secretar la Oldroyd și Middleton îl ținuse mereu în curent eu proiectele patronului său. Totuși nu se mulțumise să scoată castanele din, foc pentru altul și constatase că protectorul său nu încerca nimic spre a-i asigura o viață independentă. Din contră, Vandermeyer îi făcuse oferte tentante și-l asociase spre a jefui castelul Waverdale. Kelley, care era expert în materie îi fusese trimis ca ajutor și când descuiarăm garajul puturăm constata că cei doi oameni transformaseră acolo o cantitate însemnată de obiecte prețioase. Middleton cunoștea locul și valoarea fiecărui obiect și luase tot ce era ușor de transportat. El își construise mici lădițe pe care voia să le trimită umplute cu produsul furtului, la Londra, imediat ce s-ar fi risipit emoția cauzată de incendiu și fără graba lui Vandermeyer care voise să intre mai iute în posesia smaraldelor, furtul putea să rămână nedescoperit. Ambii se obișnuiesc acum, în ocnă, cu răbdarea.

Pontifex nu fusese complice la incendiu, căci dacă era totdeauna dispus să ajute pe aventurieri, nu mergea totuși până la crimă și fugise atunci când Vandermeyer voise să-i comunice informații compromițătoare. El n-ar fi revenit la Haterick dacă n-ar fi avut dorința să calmeze furia lui Oldroyd de care avea mare nevoie. Fusese profund

turburat văzând pe Middleton în mâinile poliției; a doua zi a vândut localul „Afrodita” și se retrăsese la țară, ca să se odihnească, spunea el.

Miss Lamb este fiica lui Pontifex, dar ea nu știe acest lucru, ea se crede orfană, găsită și crescută de el. Ea obținuse o excelentă educație la Paris, apoi Pontifex cu ajutorul lui Middleton o plasase la Oldroyd cu intenția de a o căsători cu William. Cei doi tineri care n-aveau habar de aceste intrigi se îndrăgostiseră sincer unul de altul. În timp ce Middleton, care ghicise adevărata situație a d-rei Lamb, se gândise să tragă un folos căsătorindu-se cu ea, cum ea îi respinsese curtea el îi făcuse o viață imposibilă grație amenințărilor, astfel că cei doi îndrăgostiți temându-se să nu fie denunțați d-lui Oldroyd, deciseseră să fugă. Joi după amiază, printre ruinele castelului Waverdale, Middleton declarase d-rei Lamb că-i cunoaște toate proiectele, apoi după ce discutase îndelung despre scrupulele lui de conștiință îi promisese că nu o va trăda. Vineri dimineață îi adusese un pachețel sigilat cu ceară roșie spunându-i: „Am o rudă care s-a purtat foarte drăguț cu mine, dar care este acum într-o situație dificilă. Vreau să-l ajut și deși nu pot face mare lucru, i-am promis acest mic cadou, știu că este în mare nevoie și i-am telegrafiat că o tânără d-ră Lamb, îi va aduce astăzi cu trenul de la ora trei. Era o versiune destul de neverosimilă dar tânăra de bună credință acceptase pachețelul și astfel căzuse în mâinile poliției la King Cross.

William Oldroyd manifestă în cursul acestei afaceri o energie neașteptată. El nu se dusese să-l întâlnească în seara aceia pe tatăl său, ci făcuse ca d-ra Lamb să fie eliberată pe cauțiune. Imediat după proces, unde fu găsită absolut nevinovată, el se căsători cu tânăra fată.

Oldroyd care fusese mai întâi furios, a sfârșit prin a declara: „Băiatul ăsta are mai mult curaj decât credeam”. Am toate motivele să cred că o împăcare generală nu va întârzia.

Încă o noutate și am sfârșit: Lady Suzanne Mervyn își va schimba foarte curând starea civilă. Nu va fi nevoie, pentru asta, să-și schimbe și numele de familie.

SFÂRȘIT

CUPRINS

PRIMA PARTE..3

Miercuri 5 August..4

I...4

II..10

III...13

IV...14

V..17

VI...20

VII..23

VIII...25

IX...28

X..30

XI...32

XII..33

XIII...35

XIV...38

XV..42

XVI...43

PARTEA DOUA..46

Joi 6 August.......47
I.......47
II.......50
III.......53
IV.......54
V.......58
VI.......60
VII.......62
VIII.......64
IX.......68
X.......72
XI.......74
XII.......76
XIII.......78
XIV.......80
PARTEA TREIA.......83
Vineri 7 August.......84
I.......84
II.......86
III.......91
IV.......95

V......98
VI......101
VII......102
VIII......105
IX......105
X......110
XI......110
XII......117
XIII......119
XIV......122